ULB

# Assamese Unlocked Literal Bible

## চমূৱেলৰ দ্বিতীয় পুস্তক।

### সংস্কৰণ 4

[as]

# কপিৰাইট এবং লাইসেন্সিং

**Assamese Unlocked Literal Bible**
**তাৰিখ.:** 2018-08-06
**সংস্কৰণ:** 4
**দ্বাৰা প্ৰকাশিত:** BCS

**unfoldingWord® Hebrew Bible**
**তাৰিখ.:** 2022-04-29
**সংস্কৰণ:** 2.1.24
**দ্বাৰা প্ৰকাশিত:** unfoldingWord

**Tischendorf Greek New Testament 8th edition**
**তাৰিখ.:** 2019-06-28
**সংস্কৰণ:** 2.7
**দ্বাৰা প্ৰকাশিত:** Door43

# License


## Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0)

This is a human-readable summary of (and not a substitute for) the full license found at http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.

### You are free to:

- **Share** — copy and redistribute the material in any medium or format
- **Adapt** — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

### Under the following conditions:

- **Attribution** — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.
- **ShareAlike** — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

**No additional restrictions** — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

### Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

# সুচিপত্ৰ

**চমূৱেলৰ দ্বিতীয় পুস্তক। 5**
Chapter 1 5
Chapter 2 6
Chapter 3 7
Chapter 4 9
Chapter 5 10
Chapter 6 11
Chapter 7 12
Chapter 8 13
Chapter 9 13
Chapter 10 14
Chapter 11 15
Chapter 12 16
Chapter 13 17
Chapter 14 19
Chapter 15 20
Chapter 16 21
Chapter 17 22
Chapter 18 23
Chapter 19 25
Chapter 20 27
Chapter 21 28
Chapter 22 29
Chapter 23 32
Chapter 24 34
**অবদানকাৰী 36**
Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকাৰী 36
Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকাৰী 36

# চমূৱেলৰ দ্বিতীয় পুস্তক।

## Chapter 1

### দায়ূদে চৌলৰ মৃত্যু-সম্বাদ পোৱা। তেওঁ কৰা বিলাপৰ গীত।

1চৌলৰ মৃত্যুৰ পাছত, দায়ূদে অমালেকীয়া সকলক বধ কৰি ঘূৰি আহিল আৰু চিক্লগত দুদিন থাকিল। 2পাছত তৃতীয় দিনত, চৌলৰ
সেনাবাহিনীৰ ছাউনিৰ পৰা ফলা কাপোৰেৰে সৈতে এজন মানুহ আহিল; তেওঁৰ মূৰত মাটি লাগি আছিল। তেওঁ দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি শিৰনত
হৈ প্ৰণাম কৰিলে।

3তেতিয়া দায়ূদে তেওঁক সুধিলে, “তুমি ক’ৰ পৰা আহিছা?” তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “মই ইস্রায়েলৰ সেনা ছাউনিৰ পৰা পলাই আহিছোঁ।” 4দায়ূদে
তেওঁক সুধিলে, “তাত কি হ’ল, সেই বিষয়ে মোক কোৱাচোন।” তেওঁ ক’লে, “লোকসকল যুদ্ধৰ পৰা পলাল, অনেক পতিত হ’ল। লোকসকলৰ
মাজত অনেক লোক মৰিল। চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰো মৃত্যু হ’ল।” 5তেতিয়া দায়ূদে সেই সম্বাদ দিয়া ডেকা লোক জনক সুধিলে,
“চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ যে মৃত্যু হ’ল, সেই বিষয়ে তুমি কেনেকৈ জানিলা?”

6তেতিয়া সেই ডেকা লোক জনে ক’লে, “ঘটনাক্ৰমে মই গিলবোৱা পৰ্ব্বতত আছিলোঁ আৰু তাতে চৌলে বৰছাৰ ওপৰত ভৰ দি আছিল আৰু
ৰথ ও অশ্বাৰোহীসকলে তেওঁৰ পাছে পাছে বৰকৈ খেদি খেদি প্ৰায় তেওঁৰ ওচৰ চাপি আহিছিল। 7তেতিয়া তেওঁ ঘূৰি মোক দেখি মাতিলে।
তেতিয়া মই উত্তৰ দি ক’লো, ‘মই ইয়াত আছোঁ।’

8তেওঁ মোক সুধিলে, ‘তুমি কোন?’ মই তেওঁক ক’লো, ‘মই এজন অমালেকীয়া লোক।’ 9তেতিয়া তেওঁ মোক ক’লে, ‘মই বিনয় কৰোঁ, তুমি মোৰ
ওচৰত থিয় হৈ মোক বধ কৰা কাৰণ মোক শিৰামূৰিয়ে ধৰিছে, যদিও মোত এতিয়াও প্ৰাণ আছে।’ 10তেতিয়া মই গৈ তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ
তেওঁক বধ কৰিলোঁ; কিয়নো তেওঁ পৰাজিত হোৱাৰ পাছত যে, পুনৰ তেওঁ আৰু জীয়াই নাথাকিব, সেই বিষয়ে মই নিশ্চয়ে জানিছিলোঁ। এতিয়া
মই তেওঁৰ মূৰৰ কিৰীটি আৰু বাহুৰ বাজু লৈ, এই ঠাইত মোৰ প্ৰভুৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছোঁ।”

11তেতিয়া দায়ূদে নিজ কাপোৰ ধৰি ফালিলে আৰু তেওঁৰ লগৰ আটাই লোকসকলেও সেই দৰে কৰিলে। 12চৌল, তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন আৰু
যিহোৱাৰ প্ৰজা ইস্রায়েল বংশ তৰোৱালত পতিত হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে শোক কৰি কৰি কান্দিলে আৰু সন্ধ্যালৈকে লঘোণে থাকিল।
13পাছত দায়ূদে সেই বাতৰি অনা ডেকা মানুহজনক ক’লে, “তুমি ক’ৰ মানুহ?” তেওঁ উত্তৰ দি ক’লে, “মই এজন প্ৰবাসী অমালেকীয়া মানুহ।”

14দায়ূদে তেওঁক ক’লে, “তুমি যিহোৱাৰ অভিষিক্তজনক বধ কৰিবৰ অৰ্থে নিজ হাত মেলিবলৈ ভয় নকৰিলা, ই কেনে কথা?” 15দায়ূদে
ডেকাসকলৰ মাজৰ এজনক মাতি এই আজ্ঞা দি ক’লে, “তুমি ওচৰলৈ গৈ তেওঁক বধ কৰা।” গতিকে সেই লোকজনে গৈ তেওঁক প্ৰহাৰ কৰি
আঘাত কৰিলে। তাতে সেই অমালেকীয়াজনৰ মৃত্যু হ’ল। 16তেতিয়া দায়ূদে সেই মৃত অমালেকীয়াজনক ক’লে, “তোমাৰ ৰক্তপাতৰ দোষ
তোমাৰ নিজ মূৰতেই থাকক; কিয়নো, ‘ময়েই যিহোৱাৰ অভিষিক্ত জনক বধ কৰিলোঁ’ এইবুলি তোমাৰ নিজ মুখেৰেই নিজৰ বিৰুদ্ধে সাক্ষ্য
দিলা।”

17তেতিয়া দায়ূদে চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথন, এই মৃতকেইজনৰ বিষয়ে বিলাপেৰে গীত গালে। 18তেওঁ যিহূদাৰ সন্তানসকলক এই ধনুৰ্গীত
শিকাবলৈ দিলে; চোৱা, যি গীত যাচেৰ পুস্তকখনিত লিখা আছে।

19হে ইস্রায়েল, তোমাৰ উচ্চস্থানবোৰত ৰত্ন দুটি বধ কৰা হ’ল!

হায় হায়, বীৰসকল কেনেকৈ পতিত হ’ল!

20গাত’ত এই বিষয় প্ৰকাশ নকৰিবা,

অস্কিলোনৰ বাটত এই বিষয় প্ৰচাৰ নকৰিবা;

কৰিলে পলেষ্টীয়াসকলৰ জীয়ৰীসকলে আনন্দ কৰিব,

অচুন্নৎসকলৰ জীয়ৰীসকলে উল্লাস কৰিব।

21হে গিলবোৱা পৰ্ব্বত,

তোমাৰ ওপৰত নিয়ৰ বা বৰষুণ নহওক,

বা উত্তোলনীয় নৈবেদ্যৰ পথাৰ নহওঁক,

কিয়নো সেই ঠাইত বীৰসকলৰ ঢাল পেলোৱা হ'ল।

তেলেৰে অভিষিক্ত নোহোৱা চৌলৰ ঢাল পেলোৱা হ'ল।

22হত হোৱা লোকসকলৰ তেজ আৰু বীৰসকলৰ দেহৰ পৰা যোনাথনৰ ধনু বিমুখ নহৈছিল, চৌলৰ তৰোৱালো শুদাই ঘূৰি নাহিছিল।

23চৌল আৰু যোনাথন, জীৱন কালত প্ৰিয় আৰু সন্তোষজনক আছিল,

আৰু মৰণৰ কালতো তেওঁলোক পৃথক নহ'ল;

তেওঁলোক ঈগল পক্ষীতকৈয়ো বেগী আছিল,

তেওঁলোক সিংহতকৈয়ো বলৱান আছিল।

24হে ইস্ৰায়েলৰ জীয়ৰীসকল, চৌলৰ বাবে ক্ৰন্দন কৰা,

তেওঁ তোমালোকক ৰঙা বৰণীয়া বস্ত্ৰ পিন্ধাই ভূষিত কৰিছিল,

তেওঁ তোমালোকৰ বস্ত্ৰৰ ওপৰত সোণৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধাইছিল।

25হায় হায়, যুদ্ধৰ মাজত বীৰসকল কেনেকৈ পতিত হ'ল!

তোমাৰ উচ্চ স্থানবোৰত যোনাথন হত হ'ল।

26হে মোৰ ভাই যোনাথন, তোমাৰ বাবে মই দুখিত হৈছোঁ।

তুমি মোলৈ অতি মৰমীয়াল আছিলা।

নাৰীসকলৰ প্ৰেমতকৈয়ো তোমাৰ প্ৰেম মোৰ পক্ষে চমৎকাৰ আছিল।

27হায় হায়, বীৰসকল কেনেকৈ পতিত হ'ল

আৰু যুদ্ধৰ অস্ত্ৰবোৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰত নষ্ট হ'ল!"

## Chapter 2

1তাৰ পাছত দায়ূদে যিহোৱাক সুধিলে আৰু ক'লে, "মই যিহূদাৰ কোনো এখন নগৰলৈ উঠি যাম নে?" তাতে যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, "উঠি
যোৱা।" দায়ূদে সুধিলে, "মই কোন খন নগৰলৈ যাব লাগিব?" যিহোৱাই উত্তৰ দি ক'লে, "হিব্ৰোণলৈ।" 2এই হেতুকে দায়ূদে তেওঁৰ নিজ দুজনী
ভাৰ্য্যা, যিজ্ৰীয়েলৰ অহীনোৱম আৰু কৰ্মিলীয়া মৃত নাবলৰ তিৰোতা অবীগলক লগত লৈ সেই ঠাইলৈ গ'ল। 3দায়ূদে তেওঁৰ লগত থকা
লোকসকলক লগত ল'লে আৰু তেওঁলোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ পৰিয়ালৰ সৈতে হিব্ৰোণৰ সেই নগৰবোৰত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে।

4তেতিয়া যিহূদাৰ পৰা লোকসকল আহিল আৰু দায়ূদক যিহূদা বংশৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিলে।

তেওঁলোকে দায়ূদক ক'লে, "যাবেচ-গিলিয়দৰ লোকসকলে চৌলক মৈদাম দিলে।" 5তেতিয়া দায়ূদে যাবেচ-গিলিয়দৰ লোকসকলৰ ওচৰলৈ
দূত পঠাই তেওঁলোকক এইবুলি কোৱালে, "তোমালোকে নিজ প্ৰভু চৌলক মৈদাম দি, আনুগত্য দেখুৱাই যি দয়া ব্যৱহাৰ কৰিলা, তাৰ বাবে
তোমালোক যিহোৱাৰ আশীৰ্ব্বাদ-প্ৰাপ্ত হ'লা।

6এতিয়া যিহোৱাই তোমালোকলৈ আনুগত্য অংগীকাৰ আৰু বিশ্বস্ততাৰে ব্যৱহাৰ কৰক। আৰু তোমালোকে সেই কাৰ্য্য কৰা হেতুকে, ময়ো
তোমালোকলৈ সেই দয়াৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰিম। 7এই হেতুকে এতিয়া তোমালোকৰ হাত সবল হওঁক আৰু সাহিয়াল হোৱা, কিয়নো তোমালোকৰ
প্ৰভু চৌলৰ মৃত্যু হোৱাত, যিহূদা বংশই তেওঁলোকৰ ওপৰত মোকেই ৰজা অভিষেক কৰিলে।"

8ইয়াৰ ভিতৰতে নেৰৰ পুত্ৰ যি অবনেৰ চৌলৰ সেনাপতি আছিল, তেওঁ চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতক মহনয়িমলৈ লৈ গ'ল। 9তেওঁ ঈচবোচতক
গিলিয়দৰ, অচুৰীয়াসকলৰ, যিজ্ৰিয়েলৰ, ইফ্ৰয়িমৰ, বিন্যামীনৰ আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা পাতিলে।

10চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতে চল্লিশ বছৰ বয়সত ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দুবছৰলৈ ৰাজ্য শাসন কৰিলে। কিন্তু যিহূদাৰ বংশ
দায়ূদৰ পাছত চলোঁতা আছিল। 11দায়ূদে হিব্ৰোণত যিহূদা-বংশৰ ওপৰত সাত বছৰ ছমাহ ৰাজত্ব কৰিলে।

12এদিন নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ আৰু চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতৰ দাসসকলে মহনয়িমৰ পৰা গিবিয়োনলৈ গৈছিল। 13এনেতে চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাব
আৰু দায়ূদৰ দাসসকল ওলাই গিবিয়োনৰ পুখুৰীৰ ওচৰত তেওঁলোকৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'ল। এদল পুখুৰীৰ ইপাৰে আন দল পুখুৰীৰ সিপাৰে
বহিল।

14তেতিয়া অবনেৰে যোৱাবক ক'লে, "বিনয় কৰোঁ, ডেকাসকলে উঠি আমাৰ আগত যুদ্ধ-ক্ৰীড়া কৰক।" তেতিয়া যোৱাবে ক'লে, "তেওঁলোক
উঠক।" 15তেতিয়া সেই ডেকা লোকসকলে সংখ্যা অনুসাৰে, চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতৰ আৰু বিন্যামীনৰ পক্ষে বাৰজন আৰু দায়ূদৰ দাসসকলৰ
বাৰজন, উঠি একে লগে গোট খালে।

16সিহঁত প্ৰতিজনে নিজৰ অহিতে যুদ্ধ কৰাজনৰ মূৰত ধৰি কাষত তৰোৱালেৰে খোচাত, সকলো একেলগে মৰা পৰিল; এই হেতুকে সেই ঠাই
"হিল্কৎ-হচুৰীম" বা "তৰোৱালবোৰৰ ক্ষেত্ৰ" নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ল; সেয়ে গিবিয়োনত আছে। 17পাছত সেইদিনা ঘোৰ যুদ্ধ হোৱাত, অবনেৰ আৰু
ইস্ৰায়েল লোকসকল দায়ূদৰ দাসসকলৰ আগত পৰাজিত হ'ল।

18সেই ঠাইত যোৱাব, অবীচয় আৰু অচাহেল নামেৰে চৰুয়াৰ এই তিনিজন পুত্ৰ আছিল। অচাহেল বনৰীয়া হৰিণৰ নিচিনা বেগী আছিল।
19পাছত অচাহেলে সোঁ কি বাওঁফালে নুঘূৰি অবনেৰৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল।

20তেতিয়া অবনেৰে পিছলৈ ঘূৰি চাই সুধিলে, "তুমি অচাহেল হোৱানে?" তেওঁ কলে, "মই হওঁ।" 21তাতে অবনেৰে তেওঁক ক'লে, "তুমি
সোঁহাতে বা বাওঁহাতে ঘূৰি, সৌ ডেকাসকলৰ কোনো এজনক ধৰি তেওঁ পিন্ধা গাৰ কৱচ লোৱাগৈ।" কিন্তু অচাহেলে তেওঁৰ পাছত খেদি যোৱাৰ
পৰা ঘূৰিবলৈ মান্তি নহ'ল।

22গতিকে অবনেৰে অচাহেলক পুনৰায় ক'লে, "মোৰ পাছৰ পৰা ঘূৰা; মই কিয় তোমাক আঘাত কৰি মাটিত পেলাম? আৰু তাকে কৰিলে
তোমাৰ ককায়েৰ যোৱাবৰ আগত মই কিদৰে মুখ দেখুৱাম?" 23তথাপি অচাহেলে ঘূৰিবলৈ মান্তি নহ'ল; এইকাৰণে অবনেৰে বৰছাৰ কুৰাৰে
তেওঁৰ পেটত এনেকৈ খুচিলে যে, কুৰাডাল পিঠিয়েদি বাহিৰ ওলাল। তেতিয়া তেওঁ সেই ঠাইতে পৰি তেতিয়াই মৰিল। যি ঠাইত অচাহেল পৰি
মৃত্যু হৈছিল, সেই ঠাইত যিমান লোক আহিল, সেই সকলো তাতেই থিয় হৈ ৰ'ল।

24কিন্তু যোৱাব আৰু অবীচয়ে অবনেৰৰ পাছে পাছে খেদি গ'ল। পাছত বেলি মাৰ যাওঁতে, তেওঁলোকে গিবিয়োন মৰুপ্ৰান্তৰ বাটৰ ওচৰত থকা
হীগৰ সন্মুখৰ অম্মা পৰ্ব্বত পালেগৈ। 25পাছত বিন্যামীনৰ সন্তানসকলে অবনেৰৰ পাছত যাবৰ বাবে গোট খাই এটা পৰ্ব্বতৰ টিঙত থিয় হৈ
ৰ'ল।

26তেতিয়া অবনেৰে যোৱাবক মাতি ক'লে, "তৰোৱালে জানো সদাকাল গ্ৰাস কৰিব পাৰিব? শেষত ইয়াৰ ফল যে অতি তিক্ত হ'ব, তাক তুমি
নাজানানে? এই হেতুকে তুমি নিজ ভাইসকলৰ পাছে পাছে খেদি অহাৰ পৰা ওভোটাবলৈ, নিজৰ লোকসকলক কিমান কাললৈ আজ্ঞা
নিদিয়াকৈ থাকিবা?" 27তেতিয়া যোৱাবে ক'লে, "যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, তুমি কথা নোকোৱা হ'লে, ৰাতিপুৱাই লোকসকলে নিশ্চয়ে গুচি
গ'লহেঁতেন আৰু প্ৰতিজনে নিজ নিজ ভাইৰ পাছত খেদি নগ'লহেঁতেন!"

28তেতিয়া যোৱাবে শিঙা বজোৱাত, সকলো মানুহ ৰ'ল আৰু ইস্ৰায়েলৰ পাছত কোনেও খেদি নগ'ল আৰু যুদ্ধও নকৰিলে। 29তাৰ পাছত
অবনেৰ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে অৰাবায়েদি গোটেই ৰাতি যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে যৰ্দ্দন পাৰ হৈ পাছদিনা ৰাতিপুৱা যাত্ৰা কৰি মহনয়িম
গৈ পালে।

30তেতিয়া যোৱাবে অবনেৰৰ পাছত খেদি যোৱাৰ পৰা উভতি আহিল আৰু আটাই লোকক তেওঁ গোট খুৱালে; কিন্তু দায়ূদৰ ঊনৈশজন সৈন্য
আৰু অচাহেলকক নাপালে। 31কিন্তু দায়ূদৰ দাসসকলে বিন্যামীন আৰু অবনেৰৰ লোকসকলক এনেকৈ আঘাত কৰিলে যে, তেওঁলোকৰ
তিনিশ ষাঠিজন লোক মৰিল। 32তেতিয়া লোকসকলে অহাচেলক তুলি কৰিলে যে, বৈৎলেহেমত থকা তেওঁৰ পিতৃৰ মৈদামতে মৈদাম দিলে।
যোৱাব আৰু তেওঁৰ লোকসকল ওৰে ৰাতি যাত্ৰা কৰি ৰাতিপুৱা হিব্ৰোণ পালেগৈ।

## Chapter 3

1চৌলৰ বংশ আৰু দায়ূদৰ বংশৰ মাজত বহুকাল ধৰি যুদ্ধ হ'ল। দায়ুদ ক্ৰমে বলৱান হৈ উঠিল, কিন্তু চৌলৰ বংশ হ'লে ক্ৰমে শক্তিহীন হৈ
আহিল।

2হিব্ৰোণত দায়ূদৰ কেইবাজনো পুত্ৰ জন্মিল। তেওঁৰ বৰ পুত্ৰ অম্নোন, যিজ্ৰিয়েলীয়া অহীনোৱমৰ সন্তান; 3তেওঁৰ দ্বিতীয় পুত্ৰ কিলিয়াব,
কৰ্মিলীয়া মৃত নাবলৰ ভাৰ্য্যা অবীগলৰ সন্তান। তৃতীয় অবচালোম, গচুৰৰ তলময় ৰজাৰ জীয়েক মাখাৰ সন্তান।

4চতুৰ্থ পুত্ৰ অদোনীয়া, হগ্গীতৰ সন্তান। পঞ্চম পুত্ৰ চফটীয়া, অবীটলৰ সন্তান, 5আৰু ষষ্ঠ পুত্ৰ যিত্ৰিয়ম, দায়ূদৰ তিৰোতা ইগ্লাৰ সন্তান। এই
সকলো হিব্ৰোণত দায়ূদৰ ঔৰসত জন্মিল।

[6]যি সময়ত দায়ূদৰ বংশ আৰু চৌলৰ বংশৰ মাজত যুদ্ধ চলি আছিল, সেই সময়ত অবনেৰে চৌলৰ বংশৰ পক্ষে নিজকে পৰাক্ৰমী
দেখুৱাইছিল। [7]কিন্তু অয়াৰ জীয়েক ৰিস্পা নামেৰে চৌলৰ এজনী উপপত্নী আছিল৷ তাইৰ বিষয়ে ঈচবোচতে অবনেৰক ক'লে, “তুমি মোৰ
পিতৃৰ উপপত্নীত কিয় গমন কৰিলা?”

[8]ঈচবোচতৰ এই কথাত অবনেৰে অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈ ক'লে, “মই জানো যিহূদাৰ ফলীয়া কুকুৰৰ মূৰ? আজিলৈকে মই তোমাৰ পিতৃ চৌলৰ
বংশলৈ আৰু তেওঁৰ ভাই-বন্ধুসকললৈ দয়া কৰি আছোঁ আৰু তোমাক দায়ূদৰ হাতত শোধাই দিয়া নাই৷ তথাপি তুমি আজি সেই তিৰোতাজনীৰ
বিষয়ে মোক দোষী কৰিছা।

[9]দায়ূদৰ আগত যিহোৱাই খোৱা শপতৰ দৰে যদি মই তেওঁলৈ কাৰ্য্য নকৰোঁ, তেনেহলে অবনেৰক তাতকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক, [10]চৌলৰ
পৰিয়ালৰ পৰা ৰাজ্য হস্তান্তৰ কৰিব আৰু দানৰ পৰা বেৰ-চেবা লৈ, সমগ্ৰ ইস্ৰায়েল আৰু যিহূদাৰ ওপৰত সিংহাসন স্থাপন কৰিব।” [11]তাতে
ঈচবোচতে অবনেৰক পুনৰ কোনো কথা ক'ব নোৱাৰিলে; কাৰণ অবনেৰলৈ তেওঁ ভয় কৰিলে।

[12]পাছত অবনেৰে দায়ূদৰ ওচৰলৈ তেওঁৰ পক্ষ হৈ কবলৈ দূতবোৰ পঠিয়াই দি কোৱালে বোলে, “এই দেশ কাৰ? আপুনি যদি মোৰ লগত এটি
চুক্তি কৰে, তেন্তে চাওঁক মই গোটেই ইস্ৰায়েলক আপোনাৰ ফাললৈ নিবলৈ আপোনাৰ সহায় হম।” [13]দায়ূদে ক'লে, বাৰু, মই তোমাৰ লগত এটি
চুক্তি কৰিম, কেৱল এটি বিষয় মই তোমাৰ পৰা বিচাৰোঁ যে যেতিয়া তুমি মোক দেখা কৰিবলৈ আহিবা, তেতিয়া প্ৰথমে চৌলৰ জীয়েক মীখলক
নানিলে, মোক দেখা নাপাবা।

[14]তেতিয়া দায়ূদে চৌলৰ পুত্ৰ ঈচবোচতৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়াই কোৱালে, বোলে, “যাক মোলৈ বাগ্দান কৰা হ'ল, মোৰ সেই মীখলক মোক
দিয়া, যাৰ বাবে মই পলেষ্টীয়াসকলৰ এশ লিঙ্গাগ্ৰ-চৰ্ম্ম দিলোঁ।” [15]তাতে ঈচবোচতে মানুহ পঠিয়াই লয়িচৰ পুত্ৰ পল্টীয়েল নামেৰে মীখলৰ
স্বামীৰ পৰা তাইক লৈ আহিল। [16]তেতিয়া তাইৰ স্বামীয়ে তাইৰ পাছে পাছে কান্দি কান্দি বহুৰীমলৈকে তাইৰ লগত আহিল। পাছত অবনেৰে
তেওঁক ক'লে, “যোৱা, ঘৰলৈ উভটি যোৱা।” তাতে তেওঁ উভটি গ'ল।

[17]পাছত অবনেৰে ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধলোকসকলৰ লগত কথোপকথন কৰি ক'লে, “দায়ূদক তোমালোকৰ ওপৰত ৰজা পাতিবলৈ তোমালোকে
পূৰ্ব্বে চেষ্টা কৰিছিলা। [18]এতিয়া তাকে কৰাহঁক৷ কিয়নো যিহোৱাই দায়ূদৰ বিষয়ে কৈছিল, বোলে, ‘মই নিজ দাস দায়ূদৰ হতুৱাই মোৰ প্ৰজা
ইস্ৰায়েলক পলেষ্টীয়াসকলৰ হাতৰ পৰা আৰু তেওঁলোকৰ সকলো শত্ৰুৰ হাতৰ পৰাও উদ্ধাৰ কৰিম’।”

[19]অবনেৰে বিন্যামীনৰ লোকসকলৰ লগত ব্যক্তিগতভাৱে কথা হ'ল৷ তাৰ পাছত ইস্ৰায়েল বংশ ও বিন্যামীনৰ গোটেই বংশই যি সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ
ইচ্ছা কৰিছিল, সেই বিষয়ে অবনেৰে দায়ূদৰ আগত জনাবৰ বাবে হিব্ৰোণলৈ গ'ল। [20]এইদৰে দায়ূদক দেখা কৰিবলৈ অবনেৰে তেওঁৰ বিশজন
লোকক নিজৰ লগত লৈ হিব্ৰোণলৈ আহিল। তাতে দায়ূদে অবনেৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলৰ বাবে ভোজ পাতিলে।

[21]অবনেৰে দায়ূদৰ ওচৰত বাখ্যা কৰি ক'লে, মই উঠি গৈ মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ গুৰিলৈ ইস্ৰায়েলৰ সকলোকে গোটাই আনোগৈ, যেন তেওঁলোকে
আপোনাৰে সৈতে এটি চুক্তি কৰিব আৰু আপুনি আপোনাৰ মনৰ ইচ্ছাৰ দৰে যেন সকলোৰে ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব। পাছত দায়ূদে অবনেৰক
বিদাই দিয়াত, তেওঁ শান্তিৰে প্ৰস্থান কৰিলে।

[22]তাৰ পাছত দায়ূদৰ সৈন্যসকল আৰু যোৱাবে কোনো ঠাইত লুটকৰি উভটি অহিছিল আৰু তেওঁলোকে লগত বহুত লুট দ্ৰব্য আনিছিল৷
তেতিয়া অবনেৰ দায়ূদৰ লগত হিব্ৰোণত নাছিল৷ কিয়নো দায়ূদে তেওঁক বিদায় দিয়াত তেওঁ শান্তিৰে প্ৰস্থান কৰিলে। [23]যেতিয়া যোৱাব আৰু
তেওঁৰ লগৰ আটাই সৈন্যদলৰ সৈতে আহিল, লোকসকলে যোৱাবক ক'লে, “নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিছিল; আৰু ৰজাই
তেওঁক বিদায় দিয়াত তেওঁ শান্তিৰে প্ৰস্থান কৰিলে।”

[24]তেতিয়া যোৱাবে ৰজাৰ আগলৈ আহি ক'লে, আপুনি কি কৰিলে? চাওঁক, অবনেৰে আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিছিল! আপুনি তাক বিদায় দি
কিয় শান্তিৰে যাবলৈ দিলে? [25]আপুনি নাজানে জানো, যে নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰকে আপোনাক ভূলাবলৈ আৰু আপোনাৰ পৰিকল্পনাসমূহ
উদ্ঘাতন কৰিবলৈ আৰু আপুনি যি যি কৰি আছে, সেই সকলোৰ বিষয়ে বুজিবলৈহে তেওঁ আহিছিল। [26]যেতিয়া যোৱাবে দায়ূদৰ ওচৰৰ পৰা
বাহিৰ ওলাই আহিল, তেতিয়া তেওঁ অবনেৰৰ পাছত দূত পঠিয়াই দিলে আৰু তেওঁলোকে গৈ চিৰা নাদৰ ওচৰৰ পৰা অবনেৰক ওভোটাই
আনিলে, কিন্তু দায়ূদে এই কথাৰ বুজ নাপালে।

[27]যেতিয়া অবনেৰ হিব্ৰোণলৈ ঘূৰি আহিল, যোৱাবে তেওঁক গুপুতে কথা ক'বৰ ছলেৰে নগৰৰ দুৱাৰৰ ভিতৰলৈ তেওঁক এফলীয়াকৈ লৈ গৈ,
নিজ ভায়েক অচাহেলৰ ৰক্তপাতৰ কাৰণে, সেই ঠাইতে তেওঁৰ পেটত এনেকৈ আঘাত কৰিলে, যে তেওঁৰ তাতেই মৃত্যু হ'ল।

[28]যেতিয়া দায়ূদে সেই কথা শুনিলে, তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰ ৰক্তপাতৰ বিষয়ে মই আৰু মোৰ ৰাজ্য যিহোৱাৰ দৃষ্টিত
সদাকাললৈকে নিৰ্দ্দোষী। [29]সেই ৰক্তপাতৰ দোষ যোৱাবৰ আৰু তাৰ গোটেই পিতৃ-বংশৰ ওপৰত পৰোক৷ আৰু যোৱাবৰ দেশত প্ৰমেহ ৰোগী,
কুষ্ঠী, লাখুটিত ভৰ দিওঁতা, তৰোৱালৰ দ্বাৰায় পৰা, বা খাবলৈ নোপোৱা, এনে প্ৰকাৰৰ লোকৰ অভাব নহওঁক।” [30]এইদৰে যোৱাবে আৰু
তেওঁৰ ভায়েক অবীচয়ে, গিবিয়োনৰ যুদ্ধত নিজৰ ভাই অচাহেলক বধ কৰাৰ কাৰণে অবনেৰক বধ কৰিলে।

[31]পাছত দায়ূদে যোৱাব আৰু তেওঁৰ লগত থকা সকলো লোকক ক'লে, তোমালোকে তোমালোকৰ কাপোৰ ফালি কঁকালত চট পিন্ধা আৰু
শোক কৰি কৰি অবনেৰৰ শৱৰ আগে আগে চলা। আৰু দায়ূদ ৰজাও মৰা শৱৰ চাঙৰ পাছে পাছে গ'ল। [32]পাছত তেওঁলোকে হিব্ৰোণত
অবনেৰক মৈদাম দিলে। সেই সময়ত ৰজাই অবনেৰৰ মৈদামৰ ওচৰত বৰ মাতেৰে ক্ৰন্দন কৰিলে আৰু আন সকলো লোকেও কান্দিলে।

[33]ৰজাই অবনেৰৰ বিষয়ে বিলাপ কৰি গীত গালে,

"অবনেৰো অজ্ঞানৰ দৰে মৰিব লাগেনে?

[34]তোমাৰ হাত বন্ধা নাছিল।

তোমাৰ ভৰিতো বেড়ী লগোৱা নাছিল।

অন্যায় কৰোঁতা লোকৰ আগত পতিত হোৱা জনৰ দৰে তুমি পতিত হ'লা।"

পাছত সকলো লোকে তেওঁৰ কাৰণে পুনৰাই ক্ৰন্দন কৰিলে।

[35]পাছত আটাই লোকে বেলি থাকোঁতেই দায়ূদক ভোজন কৰাবলৈ আহিলত, দায়ূদে এই শপত খালে, "বেলি মাৰ নৌ যাওঁতে মই যদি পিঠা বা
আন কিবা বস্তুৰেই আস্বাদ লওঁ, তেন্তে ঈশ্বৰে মোক অমুক আৰু তাতোকৈয়ো অধিক দণ্ড দিয়ক।" [36]তাতে সকলো লোকে তেওঁৰ এই ব্যৱহাৰ
দেখি সন্তোষ পালে; আৰু ৰজাই যি যি কৰিছিল, তাতো সকলো লোকে সন্তোষ পাইছিল।

[37]আৰু নেৰৰ পুত্ৰ অবনেৰক বধ কৰা কথাত ৰজাৰ যে অনুমতি নাই, তাক সকলো লোকে আৰু সকলো ইস্ৰায়েলেও সেই দিনা বুজি পালে।
[38]পাছে ৰজাই তেওঁৰ দাসসকলক ক'লে, আজি যে ইস্ৰায়েলৰ মাজত প্ৰধান আৰু মহান লোক এজন পতিত হ'ল, তাক জানো তোমালোকে
নাজানা নে? [39]অভিষিক্ত ৰজা হ'লেও আজি মই দূৰ্ব্বল। এইকেইজনলোক আৰু জেৰোইয়াসৰ পুত্ৰসকল মোৰ বাবে অতি পাষবিক। যিহোৱাই
কু-কৰ্ম্ম কৰাসকলক তেওঁলোকৰ অসৎ ব্যৱহাৰৰ কাৰণে পাব লগীয়া উচিত প্ৰতিফল দিয়ক।

## Chapter 4

### ঈচ্‌বোচতক বধ কৰা আৰু তাৰ বাবে পোৱা দণ্ড।

[1]যেতিয়া চৌলৰ পুত্ৰ ঈচ্‌বোচতে অবনেৰ'ৰ মৃত্যু হিব্ৰোণত হোৱা কথাষাৰ শুনিলে, তেওঁৰ হাত দূৰ্ব্বল হ'ল আৰু আটাই ইস্ৰায়েল চিন্তিত হ'ল।
[2]চৌলৰ পুত্ৰৰ দুজন সৈন্যবৰ্গৰ দলপতি আছিল। এজনৰ নাম বানা আৰু আনজনৰ নাম ৰেখব; তেওঁলোক বিন্যামীনৰ বংশৰ বেৰোতীয়া
ৰিম্মোনৰ পুত্ৰ; (কিয়নো বেৰোতা বিন্যামীনৰ আধিপত্যৰ মাজৰো এজন বুলি গণিত হৈছিল) [3]আৰু বেৰোতীয়াসকল গিত্তয়িমলৈ পলাই গৈ সেই
ঠাইতে আজিলৈকে প্ৰবাস কৰি আছে।

[4]চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ, দুয়োখন ভৰি খোৰা হোৱা এজন পুত্ৰ আছিল। যিজ্ৰিয়েলৰ পৰা যেতিয়া চৌল আৰু যোনাথনৰ মৃত্যুৰ সম্বাদ আহিছিল,
তেতিয়া ল'ৰাজনৰ পাঁচ বছৰ বয়স আছিল। সেই ল'ৰাজনৰ শুশ্ৰূষাকাৰিণীয়ে তাক লৈ পলাই গৈছিল। কিন্তু শুশ্ৰূষাকাৰিণীয়ে বেগেৰে পলাই
যাওঁতে যোনাথনৰ পুত্ৰ পৰি আঘাত পোৱাত খোৰা হৈছিল। তাৰ নাম মফিবোচৎ আছিল।

[5]পাছত বেৰোতীয়া ৰিম্মোনৰ সেই দুজন পুত্ৰ ৰেখব আৰু বানাই দিনৰ টান ৰ'দৰ কালত যাত্ৰা কৰি ঈচ্‌বোচতৰ ঘৰ পালেগৈ, তেতিয়া দুপৰ
বেলাৰ সময়, যেতিয়া তেওঁ জিৰণি লৈ আছিল। [6]তাতে ঘেহুঁধান চালি থকা সময়ত, দুৱাৰত ৰখীয়া হৈ থকা এগৰাকি মহিলাই টোপনি যোৱাত,
ৰেখব আৰু বানাই নিৰৱে তাইৰ কাষেৰে পাৰ হৈ গ'ল। [7]তাতে তেওঁৰ শোৱা কোঠালিত নিজ খাটত শুই থাকোঁতেই, তেওঁলোকে ভিতৰলৈ
সোমাই গৈ আঘাত কৰি তেওঁক বধ কৰিলে। পাছত তেওঁৰ মূৰ কাটি, সেই মূৰ লৈ অৰাবাৰ বাটেদি ওৰে ৰাতি যাত্ৰা কৰিলে।

[8]তেওঁলোকে ঈচ্‌বোচতৰ মূৰটো হিব্ৰোণত থকা দায়ূদৰ ওচৰলৈ নি ৰজাক ক'লে, "চাওঁক, আপোনাৰ প্ৰাণ নাশৰ চেষ্টা কৰা চৌলৰ পুত্ৰ
ঈচ্‌বোচতৰ মুৰ এইয়া। যিহোৱাই আজি মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ পক্ষে চৌল আৰু তেওঁৰ বংশৰ ওপৰত প্ৰতিকাৰ সাধিলে।" [9]কিন্তু দায়ূদে
বেৰোতীয়া ৰিম্মোনৰ পুতেক ৰেখব আৰু তাৰ ককায়েক বানাক এই উত্তৰ দি ক'লে, "যি জনাই সকলো সঙ্কটৰ পৰা মোৰ প্ৰাণ উদ্ধাৰ কৰিলে,
সেই যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, [10]যেতিয়া কোনো এজন মানুহে বৰ ভাল খবৰ আনিছো বুলি ভাবি মোক কৈছিল, 'চাওঁক, চৌল মৰিল', তেতিয়া
মই তেওঁক ধৰি চিক্লগত বধ কৰিলোঁ আৰু এইটোৱেই বাতৰি অনাৰ বাবে তেওঁক মই দিয়া তেওঁৰ পুৰস্কাৰ আছিল।

[11]পাছত, দুষ্টবোৰে এজন নিৰ্দোষীলোকক তেওঁৰ ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই তেওঁ খাটত শুই থাকোতে তেওঁক যদি বধ কৰে, তেনেহ'লে
তোমালোকৰ হাতৰ পৰা তেওঁৰ ৰক্তপাতৰ প্ৰতিশোধ তাতকৈ অধিক নল'ম নে? আৰু তোমালোকক পৃথিৱীৰ পৰা উচ্ছন্ন নকৰিম নে?"
[12]তেতিয়া দায়ূদে তেওঁৰ ডেকাসকলক আজ্ঞা কৰাত, তেওঁলোকক বধ কৰি তেওঁলোকৰ হাত-ভৰি কাটি পেলালে আৰু হিব্ৰোণৰ পুখুৰীৰ পাৰত
তেওঁলোকৰ শৱ আৰি থ'লে। কিন্তু তেওঁলোকে ঈচ্‌বোচতৰ মূৰটো লৈ হিব্ৰোণত থকা অবনেৰ'ৰ মৈদামতে কবৰ দিলে।

# Chapter 5

## গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দায়ুদ ৰজা হোৱা। পলেষ্টীয়াসকলক জয় কৰা।

1তাৰ পাছত ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীয়ে হিব্ৰোণত থকা দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "চাওঁক, আমি আপোনাৰ হাড় আৰু মঙহ। 2আৰু
আগেয়ে যেতিয়া চৌল আমাৰ ৰজা আছিল, তেতিয়াও আপুনিয়েই ইস্ৰায়েলক বাহিৰলৈ আৰু ভিতৰলৈ অনা নিয়া কৰিছিল। আৰু যিহোৱাই
আপোনাক কৈছিল, যে, 'তুমিয়েই ৰখীয়া হৈ মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক চলাবা আৰু ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত অধিপতি হ'বা'।"

3এইদৰে ইস্ৰায়েলৰ আটাই বৃদ্ধলোক হিব্ৰোণত থকা ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু দায়ূদ ৰজাই হিব্ৰোণত যিহোৱাৰ সাক্ষাতে তেওঁলোকৰ লগত
এটি নিয়ম কৰিলে। আৰু তেওঁলোকে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত দায়ূদক ৰজা পাতি অভিষেক কৰিলে। 4দায়ূদে ত্ৰিশ বছৰ বয়সত ৰজা হৈ চল্লিশ বছৰ
ৰাজত্ব কৰিলে। 5তেওঁ হিব্ৰোণত যিহূদাৰ ওপৰত সাত বছৰ ছমাহ ৰাজত্ব কৰিলে আৰু যিৰূচালেমত গোটেই ইস্ৰায়েলৰ আৰু যিহূদাৰ ওপৰত
তেত্ৰিশ বছৰ ৰাজত্ব কৰিলে।

6তাৰ পাছত ৰজা আৰু তেওঁৰ লোকসকলে দেশ-নিবাসী যিবুচিয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে যিৰূচালেমলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে দায়ূদক ক'লে,
"তুমি এই ঠাইত সোমাবলৈ নাপাবা কিয়নো কণাবোৰে আৰু খোৰা-বোৰেই তোমাক খেদাই দিব; তেওঁলোকে ভাবিছিল, দায়ূদ এই ঠাইত আৰু
সোমাব নোৱাৰিব।" 7তথাপিও দায়ূদে চিয়োন দুৰ্গ হাত কৰি ল'লে; সেয়ে দায়ূদৰ নগৰ।

8তেতিয়াই দায়ূদে কৈছিল, "যি কোনোৱে যিবুচিয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিব খোজে, তেওঁ পানীৰ নলাইদি উঠি গৈ দায়ূদৰ ঘিণলগীয়া সেই 'কণা
আৰু খোৰা'বোৰক আঘাত কৰক।" এই কাৰণে মানুহে কয়, "ই 'কণা আৰু খোৰা'বোৰ ৰাজপ্ৰাসাদৰ ভিতৰত সোমাব নোৱাৰিব।" 9তাৰ
পাছত দায়ূদে সেই দুৰ্গত নিবাস কৰি, তাৰ নাম দায়ূদৰ নগৰ ৰাখিলে। আৰু মিল্লোৰ পৰা ভিতৰৰ চাৰিওফালে গড় নিৰ্ম্মাণ কৰিলে। 10পাছত
দায়ূদ ক্ৰমে ক্ৰমে বৃদ্ধি পাই মহান হ'ল; কিয়নো বাহিনীসকলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱা তেওঁৰ লগে লগে আছিল।

11তেতিয়া তুৰৰ ৰজা হীৰমে দায়ূদৰ ওচৰলৈ দূত পঠিয়ালে আৰু এৰচ কাঠ, কাঠমিস্ত্ৰীসকল আৰু ৰাজমিস্ত্ৰীসকলক পঠিয়াই দিলে।
তেওঁলোকে দায়ূদৰ কাৰণে এটা গৃহ নিৰ্ম্মাণ কৰিলে। 12তাতে দায়ূদে জানিলে যিহোৱাই যে ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত তেওঁক ৰজা পাতিলে, সেই বাবে
নিজৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলসকলৰ বাবে তেওঁৰ ৰাজ্য উন্নত কৰিলে।

13দায়ূদে হিব্ৰোণৰ পৰা অহাৰ পাছত, যিৰূচালেমত আন আন উপপত্নী আৰু পত্নীসমূহক ল'লে, তাতে দায়ূদলৈ আৰু অধিক পো আৰু জী
জন্মিল। 14যিৰূচালেমত তেওঁলৈ যিসকল সন্তান জন্ম পালে, তেওঁলোকৰ নাম চন্মুৱা, চোবব, নাথন, চলোমন, 15ইভৰ, ইলীচূৱা, নেফগ,
যাফীয়া, 16ইলীচামা, ইলিয়াদা আৰু ইলীফেলট আছিল।

17পাছত যেতিয়া দায়ূদক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰা সম্বাদ পালে, তেতিয়া আটাই ফিলিষ্টীয়াসকলে দায়ূদক বিচাৰিবলৈ উঠি
আহিল। দায়ূদে তাকে শুনি দুৰ্গলৈ নামি গ'ল। 18তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলে আহি ৰফায়ীম উপত্যকা জুৰি ল'লে।

19তেতিয়া দায়ূদে যিহোৱাৰ পৰা সহায় বিচাৰিলে। তেওঁক সুধিলে, "মই ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰিম নে? আপুনি তেওঁলোকক মোৰ
হাতত সমৰ্পণ কৰিব নে?" তেতিয়া যিহোৱাই দায়ূদক ক'লে, "আক্ৰমণ কৰা, কিয়নো মই নিশ্চয়ে ফিলিষ্টীয়াসকলক তোমাৰ হাতত সমৰ্পণ
কৰিম।" 20তেতিয়া দায়ূদে বালপৰাচীমলৈ আহি তাতে তেওঁলোকক পৰাজয় কৰিলে। তেওঁ মন্তব্য কৰি ক'লে, "যিহোৱাই মোৰ শত্ৰুবোৰক মোৰ
সন্মুখত বান পানীয়ে সেতু ভঙাৰ দৰে তেওঁলোকক ভাঙিলে।" এই কাৰণে সেই ঠাইৰ নাম বালপৰাচীম (ভঙ্গস্থান) ৰাখা হ'ল। 21সেই ঠাইতে
তেওঁলোকৰ মুৰ্ত্তিবোৰ এৰি থৈ গ'ল; তাতে দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকলে সেইবোৰ লৈ আহিল।

22তাৰ পাছত ফিলিষ্টীয়াসকলে আকৌ আহি ৰফায়ীম উপত্যকা জুৰি ল'লে। 23তেতিয়া দায়ূদে যিহোৱাৰ পৰা পুনৰ সহায় বিচাৰিলে আৰু
যিহোৱাই তেওঁক ক'লে, "তুমি তেওঁলোকৰ সন্মুখেৰে আক্ৰমণ নকৰিবা, বৰং তেওঁলোকৰ পাছফালেদি ঘূৰি গৈ, নুনি গছ কেই জোপাৰ সন্মুখত
তেওঁলোকৰ আগত উপস্থিত হ'বা।

24যেতিয়া সেই নুনি গছ কেইজোপাৰ মাজেৰে সৈন্য যোৱাৰ নিছিনা শব্দ শুনিবা, তেতিয়া সৈন্য-সামন্তৰে সৈতে আক্ৰমণ কৰিবা। কিয়নো
তেতিয়াই যিহোৱাই ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্য-সামন্তক আক্ৰমণ কৰিবৰ অৰ্থে তোমাৰ আগতেই গ'ল, গতিকে তুমি এইদৰেই কৰা।" 25তেতিয়া
দায়ূদে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিলে। তেওঁ গেবাৰ পৰা গেজৰলৈকে ফিলিষ্টীয়াসকলক বধ কৰিলে।

# Chapter 6

## যিৰূচালেমলৈ নিয়ম-চন্দুক অনা।

1দায়ূদে পুনৰাই ইস্ৰায়েলৰ আটাই মনোনীত লোকক লৈ ত্ৰিশ হাজাৰজন লোকক গোটালে। 2তাৰ পাছত দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লগত থকা আটাই
লোক উঠি যিহূদাত থকা বালিৰ পৰা, ঈশ্বৰৰ নাম অৰ্থাৎ কৰূব দুটা মাজত বহা বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত সেই ঈশ্বৰৰ নিয়ম-
চন্দুক আনিবলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

3পাছত তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুক এখন নতুন ৰথত তুলি ল’লে। তেওঁলোকে এই নিয়ম-চন্দুক পৰ্ব্বতত থকা অবীনাদবৰ ঘৰৰ পৰা
উলিয়াই আনিলে। অবীনাদবৰ পুত্ৰ উজ্জা আৰু অহিয়োৱে সেই নতুন ৰথ চলাই আনিলে। 4তেওঁলোকে পৰ্ব্বতত থকা অবীনাদবৰ ঘৰৰ পৰা
ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকে সৈতে ৰথখন উলিয়াই আনিলে। অহীয়ো নিয়ম-চন্দুকৰ আগে আগে গ’ল। 5তেতিয়া দায়ূদ আৰু ইস্ৰায়েলৰ আটাই বংশই
দেবদাৰু কাঠেৰে সজা নানা ধৰণৰ বাদ্যযন্ত্ৰ নেবল, খঞ্জৰী, খুটিতাল আৰু ভোটতাল আদি বজাই যিহোৱাৰ আগত গুণানুকীৰ্তন কৰিলে।

6যেতিয়া তেওঁলোকে নাখুনৰ মৰণা মৰা ঠাই পালে তাতে গৰুহাল পিছল খোৱাত, উজ্জাই হাত মেলি যিহোৱাৰ সেই নিয়ম-চন্দুকটি ধৰিলে।
7তেতিয়া উজ্জাৰ প্ৰতি যিহোৱাৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্বলিত হ’ল। তেওঁৰ ভ্ৰান্তিৰ কাৰণে ঈশ্বৰে সেই ঠাইতে তেওঁক আঘাত কৰিলে। তাতে উজ্জাৰ সেই
ঠাইত ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটিৰ কাষতে মৃত্যু হ’ল।

8যিহোৱাই উজ্জাক আঘাত কৰাৰ কাৰণে দায়ূদে মনত বেজাৰ পালে আৰু তেওঁ সেই ঠাইৰ নাম পেৰচ-উজ্জা (উজ্জাৰ আঘাত) ৰাখিলে।
আজিলৈকে সেই ঠাইৰ নাম পেৰচ-উজ্জা’ই আছে। 9সেই দিনা দায়ূদৰ যিহোৱাৰ প্ৰতি ভয় লাগিল। তেওঁ ক’লে “যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুক মোৰ
ওচৰলৈ কেনেকৈ আহিব?”

10এই হেতুকে দায়ূদে তেওঁৰ লগত যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি দায়ূদৰ নগৰলৈ আনিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। তাৰ সলনি তেওঁ সেই নিয়ম চন্দুকটি
গাতীয়া ওবেদ ইদোমৰ ঘৰত থলেগৈ। 11যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি গাতীয়া ওবেদ-ইদোমৰ ঘৰত তিনি মাহ থাকিল। তাতে যিহোৱাই ওবেদ-
ইদোমক আৰু তেওঁৰ গোটেই ঘৰখনক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে।

12তাৰ পাছত “যিহোৱাই ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকৰ বাবে ওবেদ ইদোমৰ ঘৰ আৰু তেওঁৰ যি যি আছে, সেই সকলোকে আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে” এই বুলি
দায়ূদৰ আগত কোৱা হ’ল। তেতিয়া দায়ূদে গৈ ওবেদ ইদোমৰ ঘৰৰ পৰা আনন্দেৰে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি দায়ূদৰ নগৰলৈ লৈ আনিলে।
13যেতিয়া যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি কঢ়িয়াই অনা লোকসকলে ছখোজ আগবাঢ়ি গ’ল, তেওঁ এটা বলদগৰু আৰু এটা হৃষ্টপুষ্ট গৰু পোৱালি
বলিদান কৰিলে।

14আৰু দায়ূদে শণ সূতাৰ এখন এফোদ পিন্ধি যিহোৱাৰ আগত পাৰে মানে নাচিলে। 15এইদৰে দায়ূদ আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো বংশই জয়ধ্বনি
কৰি কৰি আৰু শিঙাৰ বাদ্য বজাই বজাই যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি লৈ আনিলে।

16তেতিয়া যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি দায়ূদৰ নগৰত সোমাওঁতে, চৌলৰ জীয়েক মীখলে খিৰিকি দুৱাৰেদি চাই আছিল। যিহোৱাৰ আগত দায়ূদ
ৰজাক ডেও দি নাচি থকা দেখি, মনতে তেওঁক তুচ্ছ জ্ঞান কৰিলে। 17পাছত তেওঁলোকে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি ভিতৰলৈ আনি, দায়ূদে তাৰ
ঠাই স্থাপন কৰি ৰখা তম্বুৰ মজিয়াৰ মাজত ৰাখিলে। আৰু দায়ূদে যিহোৱাৰ সাক্ষাতে হোম-বলি আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। 18পাছে
হোমবলি আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ শেষ হোৱাৰ পাছত দায়ূদে বাহিনীসকলৰ যিহোৱাৰ নামেৰে লোকসকলক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। 19আৰু
সকলো লোকৰ মাজত অৰ্থাৎ ইস্ৰায়েলৰ গোটেই লোকসমূহৰ মাজত থকা প্ৰত্যেক পুৰুষ আৰু স্ত্ৰীক এটা পিঠা, এটুকুৰা মঙহ আৰু এলদা
এলদা শুকান দ্ৰাক্ষাগুটি বিলাই দিলে। পাছত সকলো লোক নিজ নিজ ঘৰলৈ গুচি গ’ল।

20তেতিয়া দায়ূদে নিজৰ পৰিয়ালক আশীৰ্ব্বাদ কৰিবৰ বাবে উভটি আহিল। চৌলৰ জীয়েক মীখলে, দায়ূদক আগবঢ়াবলৈ ওলাই গৈ ক’লে,
“আজি ইস্ৰায়েলৰ ৰজা কেনে গৌৰৱান্বিত হ’ল! যেনেকৈ কোনো অমাৰ্জিত চিত্তৰ লোক নিলাজৰ দৰে বিবস্ত্ৰ হয়, তেনেকৈ তেওঁ আজি নিজ
দাসসকলৰ মাজৰ বেটীসকলৰ আগত বিবস্ত্ৰ হ’ল!” 21তেতিয়া দায়ূদে সমিধান দি মীখলক ক’লে, “তোমাৰ পিতৃ আৰু তেওঁৰ সকলো বংশৰ
ওপৰত যিহোৱাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকৰ অধ্যক্ষপদত মোক যি জনাই মনোনীত কৰিলে, সেই যিহোৱাৰ সাক্ষাতেই মই তাকেই কৰিলোঁ। এই
হেতুকে মই সেই যিহোৱাৰ সাক্ষাতেই আমোদ কৰিম। 22মই ইয়াতকৈয়ো আৰু ‘লঘু’ হ’ম আৰু মোৰ নিজ দৃষ্টিত আৰু হীন হ’ম, কিন্তু তুমি যি
বেটীসকলৰ কথা কলা, সিহঁতৰ আগতেই নিলাজৰ দৰে অমাৰ্জিত চিত্তৰ লোক হৈ আদৰ পোৱা হ’ম।” 23এতেকে চৌলৰ জীয়েক মীখলৰ মৰণ
কাললৈকে কোনো সন্তান নহ’ল।

# Chapter 7

## দায়ূদৰ আগত ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা আৰু ঈশ্বৰৰ আগত তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা।

1পাছত ৰজাই যেতিয়া নিজৰ গৃহত বাস কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু যিহোৱাই চাৰিওফালে থকা সকলো শত্ৰুৰ পৰা ৰজাক বিশ্ৰাম দিলে, 2তেতিয়া
ৰজাই নাথন ভাববাদীক ক'লে, "এতিয়া চাওঁক, মই এৰচ কাঠেৰে সজা গৃহত বাস কৰি আছোঁ; কিন্তু ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি তম্বুৰ মাজ-
মজিয়াতেই আছে।"

3তেতিয়া নাথনে ৰজাক ক'লে, "ভাল, আপোনাৰ মনত যি আছে তাকে কৰক; কিয়নো যিহোৱা আপোনাৰ লগত আছে।" 4পাছত নাথনলৈ
সেই ৰাতিয়েই যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, 5বোলে, "যোৱা আৰু তুমি গৈ মোৰ দাস দায়ূদক কোৱা, 'যিহোৱাই এই কথা কৈছে: বোলে, তুমিয়েই
জানো মোৰ বসতি গৃহ নিৰ্ম্মাণ নকৰিবা?

6কিয়নো মই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলক মিচৰ দেশৰ পৰা উলিয়াই অনা দিনৰে পৰা আজিলৈকে কোনো গৃহত বাস কৰা নাই; কেৱল মোৰ
আবাস যি তম্বু, তাত থাকিহে ভ্ৰমণ কৰি আছোঁ। 7গোটেই ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ মাজত মই অহা-যোৱা কৰা কোনো এক ঠাইত, মই যিজনক
মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকলক প্ৰতি পালন কৰিবলৈ ভাৰ দিছিলোঁ, ইস্ৰায়েলৰ এনে কোনো জনগোষ্ঠীক জানো কেতিয়াবা এই কথা
কৈছিলোঁ যে, "তোমালোকে কিয় মোৰ কাৰণে এৰচ কাঠৰ গৃহ নিৰ্ম্মাণ নকৰা'?"

8এই হেতুকে এতিয়া, তুমি মোৰ দাস দায়ূদক কোৱা, "বাহিনীসকলৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে: 'মোৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত
অধিপতি হ'বলৈ মই তোমাক মেৰৰ চৰণী ঠাইৰ পৰা আৰু জাকৰ পাছে পাছে যোৱাৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিলোঁ; 9আৰু তুমি যি যি ঠাইলৈ গৈছিলা,
সেই সকলোতে মই তোমাৰ সঙ্গী হৈ তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা তোমাৰ আটাই শত্ৰুসকলক উচ্ছন্ন কৰিলোঁ। পৃথিৱীত থকা মহৎ লোকৰ নামৰ দৰে
তোমাৰো নাম মহৎ কৰিম।

10আৰু মই নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েলৰ কাৰণে এটা ঠাই নিশ্চয় কৰি তেওঁলোকক ৰোপণ কৰিম; তাতে তেওঁলোকে নিজ নিজ ঠাইতে বাস কৰিব;
তেওঁলোকক আৰু লৰোৱা নহ'ব। সেইদৰে আগৰ কালৰ নিচিনাকৈ দুৰ্জ্জনৰ সন্তানসকলে তেওঁলোকক আৰু দুখ নিদিব, 11যেতিয়াৰে পৰা মই
নিজ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ ওপৰত বিচাৰকৰ্ত্তাসকলক নিযুক্ত কৰিছিলোঁ; তেতিয়াৰে পৰা যেনে হৈছিল, মই সকলো শত্ৰুবোৰৰ পৰা
তোমাক বিশ্ৰাম দিম। তাৰোপৰি মই, যিহোৱাই ঘোষণা কৰিছো যে, তোমাৰ কাৰণে এক বংশ উৎপন্ন কৰিম।

12তোমাৰ আয়ুস সম্পূৰ্ণ হ'লে, যেতিয়া তুমি নিজ ওপৰ-পিতৃসকলৰ লগত নিদ্ৰিত হ'বা, তেতিয়া তোমাৰ ঔৰসত উৎপন্ন হোৱা তোমাৰ পাছৰ
বংশৰ লোকক মই স্থাপন কৰিম আৰু তেওঁৰ ৰাজ্য স্থিৰ কৰিম। 13মোৰ নামৰ কাৰণে তেওঁহে এটা গৃহ নিৰ্ম্মাণ কৰিব আৰু মই তেওঁৰ
ৰাজসিংহাসন চিৰস্থায়ী কৰিম। 14মই তেওঁৰ পিতৃ হম আৰু তেওঁ মোৰ পুত্ৰ হ'ব। তেওঁ অপৰাধী হ'লে মই মনুষ্যসকলৰ দণ্ডেৰে আৰু
মনুষ্যসন্তানসকলৰ প্ৰহাৰৰ দ্বাৰাই তেওঁক শাস্তি দিম।

15কিন্তু মই যি জনক তোমাৰ আগৰ পৰা দূৰ কৰিলোঁ, সেই চৌলৰ পৰা মই যেনেকৈ মোৰ দয়া গুচালোঁ, তেনেকৈ তেওঁৰ পৰা মোৰ দয়া
নুগুচিব। 16আৰু তোমাৰ বংশ ও ৰাজত্ব সদাকাললৈকে তোমাৰ আগত থিৰে থাকিব। তোমাৰ সিংহাসন চিৰস্থায়ী হ'ব'।" 17এই সকলো বাক্য
আৰু এই গোটেই দৰ্শন অনুসাৰে নাথনে দায়ূদক ক'লে।

18যেতিয়া দায়ূদ ৰজাই ভিতৰলৈ গৈ যিহোৱাৰ আগত বহি তেওঁ ক'লে, "হে প্ৰভু যিহোৱা, মইনো কোন, মোৰ বংশই বা কি, যে, তুমি মোক ইমান
ওখ খাপলৈ আনিছা? 19তথাপি হে প্ৰভু যিহোৱা, তোমাৰ দৃষ্টিত ই অতি সৰু বিষয় আছিল। তুমি নিজ দাসৰ বংশৰ বিষয়েও সুদীৰ্ঘ কালৰ কথা
ক'লা, হে প্ৰভু যিহোৱা, ইয়াক তুমি মানুহৰ বিধিৰ দৰে কৰিলা। 20ইয়াৰ পাছত মই, দায়ূদে তোমাক আৰু কি ক'ম? কাৰণ হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমি
নিজ দাসক জানি আছা।

21কিয়নো তুমি নিজ বাক্যৰ কাৰণে আৰু তোমাৰ নিজ উদ্দেশ্য সিদ্ধ কৰিবলৈ, এই সমস্ত মহৎ কৰ্ম্ম সাধন কৰি, তোমাৰ দাসক জনালা। 22এই
হেতুকে হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি মহান। কিয়নো আমি নিজ কাণে যি যি শুনিলোঁ, সেই সকলোৰ দৰে তোমাৰ তুল্য কোনো নাই। আৰু তোমাত
বাজে আৰু কোনো ঈশ্বৰ নাই। 23আৰু তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েললোকৰ তুল্য, যিসকলক ঈশ্বৰে নিজৰ কাৰণে মুক্ত কৰি নিজ প্ৰজা কৰিবলৈ
আৰু নিজৰ নাম কীৰ্ত্তিমন্ত কৰিবলৈ আৰু মিচৰৰ পৰা অৰ্থাৎ অনা-ইস্ৰায়েলী আৰু তেওঁলোকৰ দেৱতাবোৰৰ মাজৰ পৰা তুমি মুক্ত কৰা
তোমাৰ প্ৰজাৰ আগত আমাৰ পক্ষে মহৎ কৰ্ম্ম আৰু তোমাৰ দেশৰ পক্ষে নানা ভয়ঙ্কৰ কৰ্ম্ম সিদ্ধ কৰিবলৈ তুমি আগমণ কৰিলা, পৃথিৱীৰ
মাজত এনে আন কোন জাতি আছে?

24আৰু সদাকাল তোমাৰ প্ৰজা হবৰ অৰ্থে তোমাৰ বাবে তোমাৰ প্ৰজা ইস্ৰায়েল লোকক তুমি স্থাপন কৰিলা। আৰু হে যিহোৱা, তুমি তেওঁলোকৰ
ঈশ্বৰ হ'লা। 25এই হেতুকে এতিয়া হে ঈশ্বৰ যিহোৱা, তুমি নিজ দাসৰ আৰু তাৰ বংশৰ বিষয়ে যি বাক্য ক'লা, তাক সদাকাললৈ থিৰ কৰা;
আৰু যেনেকৈ ক'লা, তেনেকৈয়ে কৰা। 26'বাহিনীসকলৰ যিহোৱা ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত থাকোঁতা ঈশ্বৰ আৰু তোমাৰ দাস দায়ূদৰ বংশ তোমাৰ
সাক্ষাতে থিৰে থাকিব', এইবুলি লোকে ক'ব। তোমাৰ নাম সদাকাল মহিমান্বিত হওঁক।

27কিয়নো হে ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ বাহিনীসকলৰ যিহোৱা, ‘মই তোমাৰ কাৰণে এক বংশ স্থাপন কৰিম’ বুলি তুমিয়েই তোমাৰ দাসৰ আগত প্ৰকাশ
কৰিলা। এই কাৰণে তোমাৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তোমাৰ দাসৰ মনত সাহস জন্মিল। 28আৰু এতিয়া হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমিয়েই ঈশ্বৰ,
তোমাৰ বাক্য বিশ্বস্ত আৰু তুমিয়েই তোমাৰ দাসলৈ এই মঙ্গল প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা। 29এই হেতুকে তোমাৰ দাসৰ বংশ যেন তোমাৰ আগত সদাকাল
থাকে, এই কাৰণে অনুগ্ৰহ কৰি তাক আশীৰ্ব্বাদ কৰা। কিয়নো হে প্ৰভু যিহোৱা, তুমি নিজে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা আৰু তোমাৰ আশীৰ্ব্বাদৰ গুণে
তোমাৰ এই দাসৰ বংশ সদাকাল আশীৰ্ব্বাদপ্ৰাপ্ত হওঁক।”

# Chapter 8

## দায়ূদে নানা জাতিক জয় কৰা। তেওঁৰ পাত্ৰমন্ত্ৰীসকলৰ তালিকা।

1ইয়াৰ পাছত দায়ূদে ফিলিষ্টীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি পৰাজয় কৰিলে। এইদৰে তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা গাথ্ আৰু ইয়াৰ গাওঁসমূহ অধিকাৰ
কৰি ল’লে।

2তাৰ পাছত তেওঁ মোৱাবীয়াসকলক আক্ৰমণ কৰি তেওঁলোকক মাটিত শুৱাই লেজুৰে জুখিলে। অৰ্থাৎ বধ কৰিবৰ অৰ্থে দুই লেজু আৰু
জীয়াই ৰাখিবৰ বাবে সম্পূৰ্ণ এক লেজু জুখিলে। পাছত মোৱাবীয়াসকলে দায়ূদৰ দাস হ’ল আৰু তেওঁলৈ প্ৰশংসাৰে উপহাৰ আনিবলৈ ধৰিলে।

3আৰু চোবাৰ ৰজা ৰহোবৰ পুত্ৰ হদ্‌দেজৰে ইউফ্ৰেটাচ্ নদীৰ ওচৰত নিজৰ অধিকাৰ পুনৰায় স্থাপন কৰিবলৈ যাওঁতে, দায়ূদে তেওঁক আক্ৰমণ
কৰি পৰাজয় কৰিলে। 4তেওঁৰ এক হাজাৰ ৰথ, সাত শ অশ্বাৰোহী আৰু বিশ হাজাৰ পদাতিক সৈন্যক বন্দী কৰি ল’লে। আৰু তেওঁ ৰথৰ আটাই
ঘোঁৰাবোৰৰ পাছঠেঙৰ সিৰ কাটিলে, কিন্তু তাৰ মাজত এশ ৰথৰ বাবে ঘোঁৰা ৰাখিলে।

5পাছে দম্মেচকৰ অৰামীয়াসকলে চোবাৰ হদ্‌দেজৰ ৰজাক সহায় কৰিবলৈ আহোতে, দায়ূদে সেই অৰামীয়াসকলৰ মাজৰ বাইশ হাজাৰ
লোকক বধ কৰিলে। 6তাৰ পাছত দায়ূদে দম্মেচকৰ অৰাম দেশত ৰক্ষী সৈন্যদল স্থাপন কৰিলে, তাতে অৰামীয়াসকলে দায়ূদৰ দাস হৈ
প্ৰশংসাৰে উপহাৰ আনিলে। এইদৰে দায়ূদ যি যি ঠাইলৈ গৈছিল, সেই সকলোতে যিহোৱাই তেওঁক জয়ী হ’বলৈ দিছিল।

7আৰু দায়ূদে হদ্‌দেজৰৰ দাস কেইজনৰ গাত থকা সোণৰ ঢালবোৰ সোলোকাই যিৰূচালেমলৈ লৈ গ’ল। 8আৰু দায়ূদ ৰজাই হদ্‌দেজৰৰ বেটহ
আৰু বেৰোথয় নগৰৰ পৰা অধিক পিতল আনিলে।

9পাছত দায়ূদে হদ্‌দেজৰৰ সকলো সৈন্যসামন্তক পৰাজয় কৰা কথা হমাত’ৰ ৰজা তোৱীয়ে যেতিয়া শুনিলে, 10তেতিয়া যুদ্ধত হদ্‌দেজৰক
আঘাত কৰি পৰাজয় কৰাৰ বাবে দায়ূদ ৰজাক ধন্যবাদ দিবলৈ আৰু তেওঁৰ মঙ্গল সুধিবলৈ, তেওঁৰ পুত্ৰ যোৰামক তেওঁৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই
দিলে; কিয়নো হদ্‌দেজৰৰ বিৰুদ্ধেও তোৱীৰৰ যুদ্ধ চলি আছিল। পাছে যোৰামে ৰূপৰ, সোণৰ আৰু পিতলৰ পাত্ৰ হাতত লৈ আহিল।

11দায়ূদ ৰজাই সেই সামগ্ৰীবোৰ যিহোৱালৈ উৎসৰ্গ কৰিলে, লগতে সকলো জাতিক পৰাজয় কৰোতে যিবোৰ ৰূপ আৰু সোণ আনিছিল,-
12সেইবোৰ অৰাম, মোৱাব, অম্মোনৰ সন্তানসকল, ফিলিষ্টিয়াসকল আৰু অমালেক আদি তেওঁলোকৰ পৰা লাভ কৰা আৰু তাৰ লগতে চোবাৰ
ৰজা ৰহোবৰ পুত্ৰ হদ্‌দেজৰৰ পৰা লুট কৰি অনা সামগ্ৰীবোৰকো যিহোৱাৰ আগত উৎসৰ্গ কৰিলে।

13আৰু দায়ূদে লৱণ উপত্যকাত অৰামীয়াসকলৰ মাজৰ ওঠৰ হাজাৰ লোকক বধ কৰি উভটি অহা সময়ত অতিশয় নাম জ্বলা হ’ল। 14পাছে
দায়ূদে ইদোমত নানা ৰক্ষী সৈন্যদল স্থাপন কৰিলে; ইদোমৰ সকলোফালে সৈন্যদল স্থাপন কৰাত, সকলো ইদোমীয়ালোকসকলে দায়ূদৰ দাস
হ’ল। আৰু দায়ূদ যি যি ঠাইলৈ গৈছিল, সেই সকলোতে যিহোৱাই তেওঁক জয়ী হ’বলৈ দিলে।

15এইদৰে গোটেই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰি দায়ূদে নিজৰ সকলো প্ৰজাৰ বাবে বিচাৰ আৰু ন্যায় সাধন কৰিলে। 16চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাব
আছিল প্ৰধান সেনাপতি, অহীলুদৰ পুত্ৰ যিহোচাফট্ আছিল ইতিহাস লিখক। 17অহীটুবৰ পুত্ৰ চাদোক আৰু অবিয়াথৰৰ পুত্ৰ অহীমেলক
আছিল পুৰোহিত আৰু চৰায়া আছিল ৰাজলিখক। 18যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়া, কৰেথীয়া আৰু পেলেথীয়াসকলৰ অধ্যক্ষ আছিল আৰু দায়ূদৰ
পুত্ৰসকল আছিল মন্ত্ৰী।

# Chapter 9

## মফীবোচতলৈ দায়ূদৰ দয়া জন্মা।

1পাছে দায়ূদে সুধিলে, “মই যোনাথনৰ কাৰণে যিজনলৈ দয়া ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিম, এনে চৌলৰ বংশৰ কোনো এতিয়াও অৱশিষ্ট আছেনে?”
2তাতে চীবা নামেৰে চৌলৰ যি এজন দাস আছিল, তেওঁক দায়ূদৰ ওচৰলৈ মাতি অনাত, ৰজাই তেওঁক সুধিলে, “তুমি চীবা হোৱানে?” তেওঁ
ক’লে, “আপোনাৰ দাস মই, সেয়ে হওঁ।” 3পাছত ৰজাই সুধিলে, “মই ঈশ্বৰলৈ চাই যিজনক দয়া কৰিব পাৰোঁ, চৌলৰ বংশৰ এনে কোনো

অৱশিষ্ট লোক নাই নে?” তাতে চীবাই ৰজাক ক’লে, “যোনাথনৰ দুয়োখন ভৰি খোৰা হোৱা এটি পুত্ৰ এতিয়াও অৱশিষ্ট আছে।” 4ৰজাই তেওঁক
সুধিলে, “তেওঁ ক’ত আছে?” চীবাই ৰজাক ক’লে, “চাওক, তেওঁ লো-দবৰাত অম্মীয়েলৰ পুতেক মাখীৰৰ ঘৰত আছে।”

5তেতিয়া দায়ূদ ৰজাই লো-দবৰালৈ মানুহ পঠিয়াই অম্মীয়েলৰ পুত্ৰ মাখীৰৰ ঘৰৰ পৰা তেওঁক অনোৱালে। 6পাছে চৌলৰ নাতিয়েক যোনাথনৰ
পুত্ৰ সেই মফীবোচতে, দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি মাটিলৈ মুখ কৰি তেওঁক প্ৰণিপাত কৰিলে। তাতে দায়ূদে ক’লে, “হে মফীবোচৎ”, তেওঁ উত্তৰ
দিলে, “চাওক, আপোনাৰ দাস আছোঁ।”

7তেতিয়া দায়ূদে তেওঁক ক’লে, “ভয় নকৰিবা; কিয়নো মই তোমাৰ পিতৃ যোনাথনৰ কাৰণে অৱশ্যে দয়া কৰিম আৰু তোমাৰ পিতামহ চৌলৰ
সকলো মাটি তোমাক ওলোটাই দিম; আৰু তুমি সদায় মোৰ মেজতে ভোজন কৰিবা।” 8তাতে মফীবোচতে প্ৰণিপাত কৰি ক’লে, “আপোনাৰ
দাস মইনো কোন, যে মৰা কুকুৰৰ সদৃশ যি মই, মোলৈ আপুনি সু-দৃষ্টি কৰিছে?”

9পাছে ৰজাই চৌলৰ দাস সেই চীবাক মতাই ক’লে, “মই তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰক, চৌলৰ আৰু তেওঁৰ সকলো বংশৰ সৰ্ব্বস্বকে দিলোঁ। 10এই
হেতুকে তুমি আৰু তোমাৰ পুত্ৰসকলে আৰু তোমাৰ বন্দীবোৰেও একেলগে তেওঁৰ সেই মাটিত খেতি কৰিবা আৰু তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰৰ আহাৰৰ
বাবে তাত উৎপন্ন হোৱা শস্য আনি দিবা। কিন্তু তোমাৰ প্ৰভুৰ পুত্ৰ মফীবোচতে সদায় মোৰ মেজতহে ভোজন কৰিব।” সেই চীবাৰ পোন্ধৰজন
পুতেক আৰু বিশজন দাস আছিল।

11তেতিয়া চীবাই ৰজাক ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে, তেওঁৰ এই দাসক যি আজ্ঞা দিছে, সেই দৰে তেওঁৰ এই দাসে সকলোকেই কৰিব।” ৰজাই
আৰু কলে, “মফীবোচতে ৰাজকোঁৱৰৰ মাজৰ এজনৰ দৰে মোৰ মেজত ভোজন কৰিব।” 12সেই মফীবোচতৰ মীখা নামেৰে এজন ডেকা পুত্ৰ
আছিল। চীবাৰ ঘৰত থকা আটাই লোক মফীবোচতৰ দাস আছিল। 13আৰু মফীবোচতে যিৰূচালেমতে নিবাস কৰিলে আৰু তেওঁ নিতে নিতে
ৰজাৰ মেজত ভোজন কৰিলে; যদিওবা তেওঁৰ দুয়োখন ভৰি খোৰা আছিল।

## Chapter 10

### অৰামীয়া আৰু অম্মোনীয়াসকলে সৈতে দায়ূদে যুদ্ধ কৰা।

1পাছত অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ ৰজা মৃত্যু হোৱাত, তেওঁৰ পুতেক হানুন তেওঁৰ পদত ৰজা হ’ল। 2তাতে দায়ূদে ক’লে, “হানুনৰ পিতৃ নাহচে
মোক যিদৰে অনুগ্ৰহ কৰিছিল, সেই দৰে ময়ো হানুনক অনুগ্ৰহ কৰিম।” এই বুলি দায়ূদে তেওঁৰ পিতৃৰ বাবে সান্ত্বনা দিবলৈ নিজৰ দাসসকলক
পঠিয়ালে। তাতে দায়ুদৰ দাসসকলে অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ দেশ প্ৰবেশ কৰিলে। 3অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ অধ্যক্ষসকলে নিজ প্ৰভু হানুনক
ক’লে, “দায়ূদে আপোনাৰ পিতৃক আদৰ কৰে দেখি, আপোনাক সান্ত্বনা দিবলৈ আপোনাৰ ওচৰলৈ লোক পঠিয়াইছে বুলি আপুনি ভাবিছেনে?”
দায়ূদে নগৰ চাবলৈ, তাৰ বুজ-বিচাৰ ল’বলৈ আৰু তাক নষ্ট কৰিবলৈ দাসসকলক জানো পঠোৱা নাই?

4তাতে হানুনে দায়ূদৰ দাসসকলক ধৰি তেওঁলোকৰ এফাল এফাল ডাঢ়ি খুৰোওৱালে আৰু তেওঁলোকৰ পিন্ধা কাপোৰৰ আধা টিকাৰ গুৰিত
কাটি তেওঁলোকক বিদায় দিলে। 5যেতিয়া তেওঁলোকে দায়ূদৰ আগত এই সকলো বাখ্যা কৰিলে, ৰজাই তেওঁলোকৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ
মানুহ পঠিয়ালে, কাৰণ তেওঁলোকে অতিশয় লজ্জিত হৈছিল। ৰজাই তেওঁলোকক আজ্ঞা দিলে, বোলে “তোমালোকৰ ডাঢ়ি নহয় মানে
তোমালোক যিৰোহোতে থাকাগৈ; পাছত উলটি আহিবা।”

6পাছে অম্মোনৰ সন্তানসকল দায়ূদলৈ ঘিণলগীয়া হ’ল বুলি জানি, মানুহ পঠিয়াই বৈৎ-ৰহোবৰ আৰু চোবাৰ বিশ হাজাৰ অৰামীয়া পদাতিক
সৈন্য আৰু মাখাৰ ৰজাক ও তেওঁৰ এক হাজাৰ লোক আৰু টোবৰ বাৰ হাজাৰ লোকক বেচ দি অনালে। 7পাছে দায়ূদে সেই সম্বাদ পাই
যোৱাবক আৰু পৰাক্ৰমী গোটেই সৈন্যসামন্তক তালৈ পঠিয়াই দিলে। 8তাতে অম্মোনৰ সন্তানসকলে বাহিৰলৈ আহি নগৰৰ দুৱাৰ মুখত যুদ্ধ
কৰিবৰ অৰ্থে সৈন্যৰ বেহু পাতিলে আৰু চোবাৰ ও ৰহোবৰ অৰামীয়া লোকসকল আৰু টোবৰ ও মাখাৰ লোকসকল পৃথকে পৃথকে মুকলি
পথাৰত থাকিল। 9এইদৰে শাৰীপাতি তেওঁৰ ফালে মুখ কৰি আগফালে আৰু পাছফালে অৰ্থাৎ দুয়োফালে যুদ্ধ হোৱাৰ আশঙ্কা দেখি, যোৱাবে
ইস্ৰায়েলৰ আটাই মনোনীতলোকৰ মাজত মানুহ বাচি লৈ, অৰামীয়াসকলৰ বিৰুদ্ধে বেহু পাতিলে; 10আৰু অৱশিষ্ট লোকসকলক নিজ ভায়েক
অবীচয়ৰ হাতত শোধাই দিলে, তেতিয়া তেওঁ অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ বিৰুদ্ধে বেহু পাতিলে।

11যোৱাবে ক’লে, “যদি অৰামীয়াসকল মোতকৈ বলৱান হয়, তেন্তে তুমি আহি মোক সহায় কৰিবাহি। আৰু যদি তোমাতকৈ অম্মোনৰ
সন্তানসকল অতি বলৱান হয়, তেন্তে মই গৈ তোমাক সহায় কৰিম। 12তুমি সাহিয়াল হোৱা; আমি স্ব-জাতীয় লোকসকলৰ আৰু আমাৰ ঈশ্বৰৰ
নগৰবোৰৰ বাবে পুৰুষালি দেখুৱাওঁহঁক; আৰু যিহোৱাই নিজ দৃষ্টিত যিহকে ভাল দেখে, তাকেই কৰক।”

13পাছে যোৱাব আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকল অৰামীয়াসকলৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিবলৈ ওচৰ চাপোতেই তেওঁলোক ইস্ৰেয়েলৰ সৈন্যসকলৰ আগৰ
পৰা পলাল। 14আৰু অৰামীয়াসকলক পলোৱা দেখি, অম্মোনৰ সন্তানসকলেও অবীচয়ৰ আগৰ পৰা পলাই নগৰত সোমালগৈ। তেতিয়া
যোৱাব অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ ওচৰৰ পৰা ঘুৰি যিৰূচালেমলৈ উভটি আহিল।

15পাছত অৰামীয়াসকলে ইস্ৰায়েলৰ সন্মুখত নিজকে পৰাজিত হোৱা দেখি তেওঁলোক পুনৰ গোট খালে। 16তেতিয়া হদদেজৰে মানুহ পঠিয়াই
ইউফ্রেটাচ্ নদীৰ সিপাৰে থকা অৰামীয়াসকলক বাহিৰ কৰি আনিলে। তেওঁলোক হেলমলৈ হদদেজৰৰ সেনাপতি চোবকৰ সৈতে তেওঁলোকৰ
অগ্রগামী হৈ আহিল।

17পাছে দায়ূদৰ আগত এই বাতৰি দিয়া হোৱাত, তেওঁ গোটেই ইস্ৰায়েলক গোটাই লৈ যৰ্দ্দন পাৰহৈ হেলমলৈ গ'ল। তাতে অৰামীয়া লোকসকলে
দায়ূদৰ বিৰুদ্ধে বেহু পাতি তেওঁৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে। 18কিন্তু অৰামীয়াসকল ইস্ৰায়েলৰ সন্মুখৰ পৰা পলাল৷ আৰু দায়ূদে অৰামীয়াসকলৰ
সাত শ ৰথী সৈন্য আৰু চল্লিশ হাজাৰ অশ্বাৰোহী বধ কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সেনাপতি চবোককো এনেকৈ প্রহাৰ কৰিলে যে, তেওঁ তাতে
মৰিল। 19পাছত ইস্ৰায়েলৰ সন্মুখত নিজক পৰাজিত হোৱা দেখি, হদদেজৰৰ অধীনত থকা সকলো ৰজাই ইস্ৰায়েল সকলৰ সৈতে সন্ধি পাতি
তেওঁলোকৰ অধীন হ'ল। তেতিয়াৰে পৰা অৰামীয়ালোকে অম্মোনৰ সন্তানসকলক আৰু সহায় কৰিবলৈ ভয় কৰিলে।

## Chapter 11

### দায়ূদৰ মহা-পাপৰ বিৱৰণ।

1পাছত বসন্তকাল আহিল, যি কালত ৰজাসকলে যুদ্ধলৈ যায়, এনে কালতেই দায়ূদে যোৱাবক, লগত তেওঁৰ দাসসকল আৰু গোটেই ইস্ৰায়েলৰ
সৈন্যসকলক পঠিয়ালে। তেওঁলোকে গৈ অম্মোনৰ সৈন্যসকলক বিনাশ কৰি ৰব্বা নগৰ অধিকাৰ কৰি ল'লে। কিন্তু দায়ূদ যিৰূচালেমতেই
থাকিল।

2পাছত এদিন সন্ধিয়া সময়ত, দায়ূদে শয্যাৰ পৰা উঠি তেওঁৰ ৰাজগৃহৰ চালৰ ওপৰত ঘূৰি ফুৰি আছিল৷ তাতে তাৰ পৰা চাই এগৰাকী মহিলাক
গা ধুই থকা দেখিলে; মহিলা গৰাকী দেখিবলৈ অতি শুৱনি আছিল। 3তেতিয়া কোনে এই মহিলা গৰাকীৰ বিষয়ে জানিব, তাৰ বুজ-বিচাৰ
ল'বলৈ দায়ূদে মানুহ পঠিয়ালে৷ কোনো এজনে ক'লে, "তেওঁ ইলীয়ামৰ জীয়েক বৎ-চেবা আৰু হিত্তীয়া ঊৰিয়াৰ পত্নী জানো নহয়?"

4তেতিয়া দায়ূদে দূত পঠিয়াই তেওঁক অনোৱালে আৰু যেতিয়া তেওঁ দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া দায়ূদে তেওঁৰ লগত শয়ন কৰিলে,
(কিয়নো সেই মহিলাই নিজ অশৌচৰ পৰা শুচি হৈছিল)। তাৰ পাছত তাই নিজৰ ঘৰলৈ উভটি গ'ল। 5পাছত সেই মহিলা গৰাকী গৰ্ভৱতী
হোৱাত, তেওঁ মানুহ পঠিয়াই দায়ূদক এই বাতৰি দি ক'লে বোলে, "মই গৰ্ভৱতী হ'লোঁ।"

6তেতিয়া দায়ূদে যোৱাবৰ ওচৰলৈ কৈ পঠিয়ালে বোলে, "হিত্তীয়া ঊৰিয়াক মোৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিয়া।" তাতে যোৱাবে ঊৰিয়াক দায়ূদৰ
ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে। 7যেতিয়া ঊৰিয়া তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, দায়ূদে তেওঁক যোৱাবৰ বিষয়ে, সৈন্যসকলৰ আৰু যুদ্ধৰ বাতৰি সুধিলে।
8দায়ূদে ঊৰিয়াক ক'লে, "তুমি নিজ ঘৰলৈ যোৱা আৰু নিজৰ ভৰি ধুই পেলোৱা।" তাতে ঊৰিয়া ৰজাৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল আৰু তেওঁ
ওলাই যোৱাৰ পাছত ৰজাই তেওঁলৈ এটি উপহাৰ দি পঠিয়ালে৷

9কিন্তু উৰিয়াই নিজ প্ৰভুৰ দাসসকলৰ সৈতে ৰাজগৃহৰ দুৱাৰ-মুখতে শুই থাকিল, নিজৰ ঘৰলৈ বুলি আৰু নামি নগ'ল। 10পাছত উৰিয়া নিজৰ
ঘৰলৈ নোযোৱা কথা দায়ূদৰ আগত লোকসমূহে জনোৱাত দায়ূদে উৰিয়াক ক'লে, "তুমি যাত্ৰা কৰি অহা নাই নে? তেন্তে নিজৰ ঘৰলৈ তুমি
কিয় নগ'লা?" 11তাতে উৰিয়াই দায়ূদক ক'লে, "নিয়ম চন্দুকটি, ইস্ৰায়েলসকল আৰু যিহূদা তম্বুত বাস কৰি আছে আৰু মোৰ প্ৰভু যোৱাব
আৰু মোৰ প্ৰভুৰ দাসসকল মুকলি পথাৰত ছাউনি পাতি আছে৷ তেন্তে মই জানো ভোজন-পান কৰিবলৈ আৰু পত্নীৰ সৈতে শয়ন কৰিবলৈ
নিজৰ ঘৰলৈ যাব পাৰোঁ? আপোনাৰ জীৱনৰ আৰু আপোনাৰ জীয়া প্ৰাণৰ শপত, মই এনে কৰ্ম কৰিব নোৱাৰো।"

12তেতিয়া দায়ূদে উৰিয়াক ক'লে, "তুমি আজিও ইয়াতে থাকা, কাইলৈ মই তোমাক বিদায় দিম।" তাতে উৰিয়াই সেইদিনা আৰু তাৰ পাছ
দিনাখনো যিৰূচালেমত থাকিল। 13আৰু দায়ূদে যেতিয়া তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে, তেওঁৰ সাক্ষাতে ভোজন পান কৰোৱাই তেওঁক মতলীয়া
কৰালে৷ তথাপি তেওঁ সন্ধ্যাৰ সময়ত নিজ প্ৰভুৰ দাসসকলৰ লগত নিজ শয্যাত শুবলৈ বাহিৰলৈ গ'ল; তেওঁ নিজৰ ঘৰলৈ নামি নগ'ল।

14পাছত ৰাতিপুৱা দায়ূদে যোৱাবলৈ এখন পত্ৰ লিখিলে আৰু উৰিয়াৰ হাতত দি পঠিয়ালে। 15দায়ূদে পত্ৰখনত ইয়াকে লিখিছিল বোলে,
"তোমালোকে উৰিয়াক আটাইতকৈ প্ৰবল যুদ্ধৰ সন্মুখত ৰাখি থবা আৰু সি যেন আঘাত পাই মৰে সেই বাবে তোমালোক তাৰ পৰা পাছ হুঁহকি
যাবা।"

16পাছত যোৱাবে নগৰ অৱৰোধ হোৱা সময়ত, যি ঠাইত আটাইতকৈ শক্তিশালী শত্ৰু আছে বুলি জানিছিল, সেই ঠাইতে উৰিয়াক থ'লে।
17পাছে নগৰত থকা লোকসকলে বাহিৰ ওলাই যোৱাবৰ সৈন্যসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰাত, লোকসকলৰ মাজৰ অৰ্থাৎ দায়ূদৰ সৈন্যসকলৰ
মাজৰ কিছুলোক পতিত হ'ল আৰু তাতে হিত্তীয়াৰ উৰিয়াৰো মৃত্যু হ'ল।

18যেতিয়া যোৱাবে দূত পঠিয়াই সেই যুদ্ধৰ সকলো বিৱৰণ দায়ূদক জনালে, 19তেওঁ দূতক আজ্ঞা দি কৈছিল, বোলে, "তুমি ৰজাৰ আগত ৰণৰ
আটাই বাতৰি কৈ এঁটোৱাৰ পাছত, 20যদি ৰজাই খং উঠি তোমাক কয়, তোমালোকে যুদ্ধ কৰোঁতে নগৰৰ গড়ৰ ইমান ওচৰ চাপি কিয় গৈছিলা?
তেওঁলোকে গড়ৰ ওপৰৰ পৰা কাঁড় মাৰিব বুলি তোমালোকে নাজানিছিলা নে?

21যিৰুব্বেচতৰৰ পুত্ৰ অবীমেৰকক কোনে বধ কৰিলে? এগৰাকী মহিলাই গড়ৰ ওপৰৰ পৰা জাঁত শিলৰ ওপৰৰ চলা তেওঁৰ ওপৰত পেলালে,
যাতে তেওঁৰ মৃত্যু হয়, সেইদৰে তেওঁ তেবেচত নমৰিল নে? গতিকে তোমালোকে গড়ৰ ইমান ওচৰলৈ কিয় গৈছিলা? তেতিয়া তুমি নিশ্চয় কবা,
‘আপোনাৰ দাস হিত্তীয়াৰ উৰিয়াও মৰিল’।”

22পাছে সেই দূতে গৈ দায়ূদৰ গুৰিত উপস্থিত হৈ, যোৱাবে কৈ পঠোৱা সকলো কথা তেওঁৰ আগত জনালে। 23সেই দূতে দায়ূদক ক’লে, “সেই
শত্ৰুসকল আমাতকৈ পাচত আমাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰবল হৈ পথাৰলৈ আমাৰ ওচৰলৈকে ওলাই আহিছিল; তেতিয়া আমি নগৰৰ দুৱাৰ-মুখলৈকে
সিহঁতৰ পাছে পাছে খেদি গৈছিলো। 24কাঁড়মৰা লোকসকলে গড়ৰ ওপৰৰ পৰা আপোনাৰ দাসসকললৈ কাঁড় মাৰিলে; তাতে মহাৰাজৰ
কেতবোৰ দাস মৰিল আৰু আপোনাৰ দাস হিত্তীয়াৰ উৰিয়াও মৰিল।” 25তেতিয়া দায়ূদে সেই দূতক ক’লে, “তুমি গৈ যোৱাবক এইদৰে ক’বা,
‘ইয়াত তুমি অসন্তোষ নকৰিবা কিয়নো তৰোৱালে যেনেকৈ এজনক, তেনেকৈ আনজনকো গ্ৰাস কৰে; তুমি নগৰৰ বিৰুদ্ধে আৰু ঘোৰ যুদ্ধ কৰি
তাক উচ্ছন্ন কৰা। এইদৰে তেওঁক আশ্বাস দিবা।

26পাছে উৰিয়াৰ পত্নীয়ে নিজ স্বামী উৰিয়াৰ মৃত্যু-সম্বাদ পাই তেওঁ স্বামীৰ বাবে গভীৰ শোক কৰিলে। 27পাছে শোকৰ দিন শেষ হোৱাত, দায়ূদে
মানুহ পঠিয়াই তেওঁক নিজৰ ঘৰলৈ অনালে, তাতে তেওঁ তেওঁৰ পত্নী হৈ তেওঁলৈ এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে। কিন্তু দায়ূদে কৰা সেইকৰ্মত যিহোৱাই
অসন্তুষ্ট হ’ল।

## Chapter 12

1তাৰ পাছত যিহোৱাই দায়ূদৰ ওচৰলৈ নাথনক পঠিয়ালে। তেওঁ দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি ক’লে, “এখন নগৰত দুজন মানুহ আছিল, এজন
ধনৱান আৰু আন জন দৰিদ্ৰ। 2সেই ধনৱান জনৰ গৰু মেৰ আদিৰ বহুত জাক আছিল; 3কিন্তু সেই দৰিদ্ৰ জনৰ এজনী সৰু চেঁউৰী মেৰ
পোৱালিৰ বাহিৰে আৰু একোৱেই নাছিল যিটোক তেওঁ কিনি লৈ, খোৱাই-বোৱাই পুহি ৰাখিছিল। সেই মেৰ পোৱালিটি তেওঁৰ সৈতে তেওঁৰ
ল’ৰা-ছোৱালীৰ লগত থাকি ডাঙৰ হৈছিল। তাই তেওঁৰ খোৱা বস্তুকে খাই, তেওঁৰ পাত্ৰতে পান কৰি তেওঁৰ বুকুতে শুইছিল আৰু তাই তেওঁৰ
এজনী জীয়েকৰ নিচিনা আছিল।

4এদিন সেই ধনৱান জনৰ ঘৰলৈ এজন আলহী আহিল, কিন্তু নিজৰ ঘৰলৈ অহা সেই আলহীৰ বাবে খাদ্য যোগাৰ কৰিবলৈ তেওঁ নিজৰ গৰু
মেৰ আদিৰ জাকৰ পৰা একো আনিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। তাৰ সলনি তেওঁ দৰিদ্ৰজনৰ মেৰ পোৱালিটিকে লৈ নিজৰ ওচৰলৈ অহা আলহীজনৰ
বাবে ৰান্ধিলে। 5তাতে দায়ূদে সেই মানুহজনৰ বিৰুদ্ধে অতিশয় ক্ৰোদ্ধ হৈ নাথনক ক’লে, “যিহোৱাৰ জীৱনৰ শপত, যি জন মানুহে সেই কাম
কৰিলে, তেওঁ মৃত্যু পোৱাৰ যোগ্য। 6কিয়নো দৰিদ্ৰ জনৰ প্ৰতি তেওঁৰ কোনো দয়াই নাথাকিল, সেই কাৰণে যিহেতু তেওঁ এনে কাম কৰিলে, সেই
মেৰ পোৱালিৰ সলনি তেওঁ চাৰিগুণ ওভোটাই দিব লাগিব।”

7তেতিয়া নাথনে দায়ূদক ক’লে, “তুমিয়েই সেই মানুহজন! ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই এই কথা কৈছে, ‘ময়েই তোমাক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা
অভিষেক কৰিলোঁ আৰু চৌলৰ হাতৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰিলোঁ। 8মই তোমাক তোমাৰ প্ৰভুৰ গৃহ আৰু প্ৰভুৰ পত্নীসকলক তোমাৰ বাহুত
দিলোঁ আৰু ইস্ৰায়েল ও যিহূদাৰ বংশ তোমাক দিলোঁ। যদি সেয়ে অলপ হোৱা হ’লে, মই তোমাক আৰু অধিক বস্তু দিলোঁহেঁতেন।

9তেনেহলে তুমি কিয় যিহোৱাৰ বাক্য তুচ্ছ কৰি তেওঁৰ সাক্ষাতে কু-আচৰণ কৰিলা? তুমি হিত্তীয়া ঊৰিয়াক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই হত্যা কৰিলা
আৰু তেওঁৰ পত্নীক আনি নিজৰ পত্নী কৰি ৰাখিলা। অম্মোনৰ সৈন্যসকলৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই ঊৰিয়াক বধ কৰালা। 10এতেকে তৰোৱালে
কেতিয়াও তোমাৰ বংশক এৰা নিদিব; কিয়নো তুমি মোক হেয়জ্ঞান কৰি হিত্তীয়া ঊৰিয়াৰ পত্নীক আনি নিজৰ পত্নী কৰি ৰাখিলা।’ 11যিহোৱাই
এই কথা কৈছে, ‘চোৱা, মই তোমাৰ নিজ বংশৰ পৰা তোমাৰ বিৰুদ্ধে অমঙ্গল উৎপন্ন কৰিম আৰু তোমাৰ নিজ চকুৰ আগতে তোমাৰ
পত্নীসকলক লৈ তোমাৰ চুবুৰীয়াক দিম; তাতে তেওঁলোকে সৌ সূৰ্য্যৰ সাক্ষাতে তোমাৰ পত্নীসকলৰ লগত শয়ন কৰিব। 12কিয়নো তুমি গুপুতে
এই কৰ্ম কৰিলা, কিন্তু মই হ’লে সকলো ইস্ৰায়েলৰ আৰু সূৰ্য্যৰ সাক্ষাতে এই কৰ্ম কৰোৱাম’।” 13তেতিয়া দায়ূদে নাথনক ক’লে, “মই যিহোৱাৰ
বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ।” তাতে নাথনে দায়ূদক উত্তৰ দি ক’লে, “কিন্তু যিহোৱায় তোমাৰ পাপ দূৰ কৰিলে। তোমাক আৰু বধ কৰা নহ’ব।

14কিন্তু তুমি এই কৰ্মৰ দ্বাৰাই, যিহোৱাৰ শত্ৰুবোৰে তেওঁক নিন্দা কৰিবলৈ তেওঁলোকক অতি প্ৰশ্ৰয় দিলা, এই হেতুকে তোমাৰ ঔৰসত জন্মা
ল’ৰাটি নিশ্চয়ে মৰিব। 15তেতিয়া নাথন নিজৰ ঘৰলৈ গুচি গ’ল।

পাছত যিহোৱাই উৰিয়াৰ ভাৰ্য্যাই জন্ম দিয়া দায়ূদৰ পুত্ৰটিক আঘাত কৰিলে, তাতে সি অতিশয় নৰিয়াত পৰিল।

16তেতিয়া দায়ূদে ল’ৰাৰ বাবে যিহোৱাৰ আগত কাবৌ-কাকূতি কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। লঘোন দিলে আৰু ভিতৰত সোমাই ওৰে ৰাতি মাটিত পৰি
থাকিল। 17তেতিয়া তেওঁৰ ঘৰৰ বৃদ্ধলোকসকলে উঠি তেওঁক মাটিৰ পৰা তুলিবলৈ তেওঁৰ কাষত থিয় হ’ল; কিন্তু তেওঁ উঠিবলৈ সন্মত নহ’ল
আৰু তেওঁলোকে সৈতে ভোজনো নকৰিলে। 18পাছত সপ্তম দিনা ল’ৰাটিৰ মৃত্যু হ’ল। তাতে ল’ৰাটিৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা দায়ূদৰ আগত ক’বলৈ
তেওঁৰ দাসসকলে ভয় কৰিলে, কিয়নো তেওঁলোকে ক’লে, “চোৱা! ল’ৰাটি জীয়াই থাকোঁতে আমি তেওঁৰ লগত অনেক কথা কোৱাতো, তেওঁ
আমাৰ কথাবোৰ শুনা নাপালে। এতিয়া ল’ৰাটিৰ মৃত্যু হ’ল বুলি কেনেকৈ তেওঁক ক’ম? আৰু যদি কওঁ, তেন্তে তেওঁ নিজকে নিজে কিবা
অপকাৰ কৰিব নেকি?”

19কিন্তু দাসসকলে ইটোৱে সিটোৱে ফুচ-ফুচাই কথা পাতি থকা দেখি, ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হ'ল বুলি দায়ূদে বুজি পালে৷ তেওঁ দাসসকলক সুধিলে,
"ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হ'ল নেকি?" তাতে তেওঁলোকে ক'লে, "হয়, ল'ৰাটি ঢুকাল।" 20তেতিয়া দায়ূদে মাটিৰ পৰা উঠি গা ধুলে, গাত তেল ঘঁহিলে
আৰু কাপোৰ সলাই যিহোৱাৰ গৃহলৈ গ'ল আৰু তাতে তেওঁৰ আৰাধনা কৰিলে, তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ গৃহলৈ গ'ল৷ যেতিয়া তেওঁ আজ্ঞা
দিলে, তেওঁলোকে তেওঁৰ আগত আহাৰ দিলে আৰু তেওঁ ভোজন কৰিলে।

21তেতিয়া তেওঁৰ দাসসকলে তেওঁক ক'লে, "আপুনি এনে ব্যৱহাৰ কিয় কৰিছে? ল'ৰাটি জীয়াই থাকোঁতে আপুনি তাৰ বাবে লঘোন দি ক্ৰন্দন
কৰিছিল, কিন্তু এতিয়া ল'ৰাটিৰ মৃত্যু হোৱাত আপুনি উঠি ভোজন কৰিলে?" 22তাতে তেওঁ ক'লে, "ল'ৰাটি জীয়াই থাকোঁতে মই লঘোন দি
ক্ৰন্দন কৰিছিলোঁ, কাৰণ মই ভাবিছিলোঁ, কোনে জানে, যে ল'ৰাটি জীয়াই থাকিবৰ কাৰণে কিজানি যিহোৱাই মোলৈ কৃপা কৰিব! 23কিন্তু সি
এতিয়া মৰিল, এই হেতুকে মই কি কাৰণে লঘোন দিম? মই জানো তাক ওভোটাই আনিব পাৰিম? মই তাৰ ওচৰলৈ যাম, কিন্তু সি মোৰ ওচৰলৈ
আৰু উভটি নাহিব।"

24পাছে দায়ূদে নিজ পত্নী বৎ-চেবাক সান্ত্বনা দিলে আৰু তাইৰ ওচৰলৈ গৈ শয়ন কৰিলে৷ তাতে তাই এটি পুত্ৰ প্ৰসৱ কৰিলে আৰু সন্তানটিৰ
নাম চলোমন (শান্তিযুক্ত) ৰাখিলে। যিহোৱাই তাক প্ৰেম কৰিলে, 25গতিকে তেওঁ নাথন ভাৱবাদীক পঠিয়াই যিহোৱাৰ কাৰণে তাৰ নাম যিদীদীয়া
(যিহোৱাৰ প্ৰিয়) ৰখালে।

26তেতিয়া যোৱাবে অম্মোনৰ সন্তানসকলৰ ৰব্বা নগৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি ইয়াৰ দুৰ্গ অধিকাৰ কৰি ল'লে। 27তেতিয়া যোৱাবে দায়ূদৰ ওচৰলৈ
দূত পঠিয়াই কোৱালে বোলে, "মই ৰব্বাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি পানী যোগান ধৰা ঠাইখন আটক কৰিলোঁ; 28এতিয়া আপুনি অৱশিষ্ট সৈন্যসকলক
গোটাই লৈ নগৰৰ বিৰুদ্ধে ছাউনি পাতি তাক লওঁকহি, নহ'লে মই হাত কৰি ল'লে, নগৰখন মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত হ'ব।"

29তাতে দায়ূদে আটাই সৈন্যক গোটাই ৰব্বালৈ গৈ তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি তাক ল'লে। 30আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ ৰজাৰ মূৰৰ পৰা ৰাজমুকুটটি
ল'লে; তাৰ সোণৰ পৰিমান এক কিক্কৰ আছিল আৰু তাত অনেক বহুমূল্য মণি আছিল৷ ৰাজমুকুটটি দায়ূদৰ মূৰত দিয়া হ'ল। তেওঁ সেই
নগৰৰ পৰা অধিক লুটদ্ৰব্য উলিয়াই আনিলে।

31দায়ূদে সেই নগৰৰ ভিতৰত থকা লোকসকলক বাহিৰলৈ আনি তেওঁলোকক কৰত, লোহাৰ মৈ ও কুঠাৰেৰে কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে;
আৰু তেওঁ তেওঁলোকক ইটা পোৰা ভাতীৰ কামতো লগুৱালে৷ তেওঁ অম্মোনৰ আটাই নগৰত থকা লোকসকলক এইদৰে কামত লগালে। তাৰ
পাছত দায়ূদ আৰু তেওঁৰ সকলো সৈন্য যিৰূচালেমলৈ উভটি আহিল।

## Chapter 13

### অম্নোনে কৰা ঘিণলগীয়া কাৰ্য্য। অবচালোমে তাক বধ কৰি পলাই যোৱা।

1তাৰ পাছত এনেকুৱা ঘটনা হ'ল, যে, দায়ূদৰ পুত্ৰ অবচালোমৰ তামাৰ নামেৰে এজনী শুৱনি ভনীয়েক আছিল। আৰু দায়ূদৰ পুত্ৰ অম্নোন
তাইলৈ কামাসক্ত হ'ল; 2অম্নোনে মনতে এনে দুখ পালে, যে, সি নিজ ভনীয়েক তামাৰৰ কাৰণে নৰিয়া পৰিল৷ তাই কুমাৰী আছিল, আৰু সেই
কাৰণে অম্নোনে তাইলৈ কিবা কৰিবলৈ দুসাধ্য বুলি ভাবিলে।

3দায়ূদৰ ককায়েক চিমিয়াৰ পুত্ৰ যোনাদবৰ নামেৰে অম্নোনৰ এজন বন্ধু আছিল৷ যোনাদব এজন বৰ চতুৰ লোক আছিল। 4সি অম্নোনক
সুধিলে, হে ৰাজপুত্ৰ তুমি প্ৰতি দিনে এনেকৈ নিৰুৎসাহ হৈছা কিয়? সেই বিষয়ে মোক নোকোৱানে? তেতিয়া অম্নোনে তাক উত্তৰ দি ক'লে,
"মোৰ ককাই অবচালোমৰ ভনীয়েক তামাৰলৈ মই প্ৰেমাসক্ত হৈছোঁ।"

5তেতিয়া যোনাদৰে তাক ক'লে, "তুমি নিজৰ খাটৰ ওপৰত শুই নৰিয়াৰ ভাওঁ ধৰা৷ যেতিয়া তোমাৰ পিতৃয়ে তোমাক চাবলৈ আহিব তেতিয়া
তেওঁক ক'বা, 'অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ ভনী তামাৰক মোক আহাৰ দিবৰ বাবে মোৰ আগত পঠিয়াই দিয়ক আৰু মোৰ আগত আহাৰ যুগুত কৰা
দেখি যেন তাইৰ হাতে ভোজন কৰোঁ, এই কাৰণে মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ তাইক আজ্ঞা কৰক'।" 6তেতিয়া অম্নোনে নৰিয়াৰ ভাও ধৰি পৰি
থাকিল৷ তাতে ৰজাই তাক চাবলৈ আহোতে, অম্নোনে ৰজাক ক'লে, "মই বিনয় কৰোঁ, মোৰ ভনী তামাৰক মোৰ অসুস্থতাৰ বাবে মোৰ আগত
যেন আহাৰ যোগাৰ কৰে আৰু মই তাইৰ হাতে যেন ভোজন কৰো এই কাৰণে মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ তাইক আজ্ঞা কৰক৷"

7তেতিয়া দায়ূদে তামাৰৰ ঘৰলৈ মানুহ পঠিয়াই কোৱালে বোলে, "এতিয়া তুমি তোমাৰ ককাই অম্নোনৰ ঘৰলৈ গৈ, তাৰ কাৰণে আহাৰ যুগুত
কৰি দিয়া।" 8তাতে তামাৰ নিজ ককাই অম্নোনে শুই থকা সেই ঘৰলৈ গ'ল৷ তামাৰে আটাগুড়ি লৈ খচি, তেওঁৰ আগতে পিঠা বনালে। 9তাই
তাৰই সৈতে লৈ গৈ, সেই পিঠা তেওঁক দিলে কিন্তু তেওঁ খাবলৈ অমান্তি হ'ল৷ তেতিয়া অম্নোনে ক'লে, "মোৰ ওচৰৰ পৰা সকলো লোকক
বাহিৰলৈ যাবলৈ দিয়া৷" তাতে সকলোৱে তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'ল।

10তেতিয়া অম্মোনে তামাৰক ক'লে, "মই তোমাৰ হাতে ভোজন কৰিবৰ কাৰণে খোৱা বস্তুবোৰ মোৰ কোঠাঁলিলৈ আনা।" তেতিয়া তামাৰে নিজ
হাতে বনোৱা সেই পিঠা লৈ ভিতৰ কোঁঠালিলৈ তেওঁৰ ককাই অম্নোনৰ ওচৰলৈ গ'ল। 11যেতিয়া তাই পিঠা লৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিলে, তেতিয়া

অম্নোনে তাইক ধৰি ক'লে, "হে মোৰ ভনী, আহা মোৰ লগত শয়ন কৰা।" [12]তাতে তাই উত্তৰ দি ক'লে, "নহয়, নহয়, মোৰ ককাই, মোক বলাৎকাৰ নকৰিবা কিয়নো ইস্ৰায়েলৰ মাজত এনে কৰ্ম কৰা অযুগুত। তুমি এনে মুৰ্খৰ কৰ্ম নকৰিবা!

[13]মই কলৈ গৈ মোৰ মুখ ঢাকিম? আৰু তুমিও ইস্ৰায়েলৰ মাজত এজন লজ্জাহীন মুৰ্খৰ নিচিনা হ'বা। এই হেতুকে এতিয়া মই বিনয় কৰোঁ, তুমি ৰজাৰ আগত জনোৱা কিয়নো তেওঁ মোক তোমালৈ বিয়া দিবলৈ অসন্মত নহ'ব।" [14]কিন্তু অম্নোনে তাইৰ কথা শুনিবলৈ অসন্মত হ'ল আৰু নিজে তাইতকৈ বলী হোৱা হেতুকে, তেওঁ তাইক বলেৰে ধৰি তাইৰ লগত শয়ন কৰিলে।

[15]তাৰ পাছত অম্নোনে তাইক অতিশয় ঘিণ কৰিব ধৰিলে। তেওঁ যি পৰিমানে তাইলৈ কামাসক্ত আছিল তাতকৈ অধিক পৰিমাণে তাইক ঘিণ কৰিব ধৰিলে। এই হেতুকে অম্নোনে তাইক ক'লে, "উঠি গুচি যোৱা।" [16]তাতে তাই তেওঁক ক'লে, "এনে নকৰিবা! কিয়নো তুমি মোলৈ কৰা প্ৰথম দোষতকৈ, মোক বাহিৰ কৰি উলিয়াই খেদাতো হে বেচিকৈ বেয়া!" কিন্তু অম্নোনে তাইৰ কথা নুশুনিলে। [17]তাৰ সলনি তেওঁ নিজৰ দাসক মাতি ক'লে, "এইক মোৰ ওচৰৰ পৰা উলিয়াই নে আৰু তাইৰ পাছত দুৱাৰৰ ডাং লগাই দে।"

[18]তেতিয়া তেওঁৰ দাসে তাইক বাহিৰ কৰি দি তাইৰ পাছত দুৱাৰৰ ডাং লগাই দিলে। সেই কণ্যাৰ গাত দীঘল অলংকাৰপূৰ্ণ চোলা আছিল, কিয়নো বিয়া নিদিয়া ৰাজকুমাৰীসকলে সেইৰূপ চোলা পিন্ধে। [19]তেতিয়া তামাৰে নিজৰ মুৰত ছাই ল'লে, আৰু নিজৰ গাত থকা সেই দীঘল অলংকাৰপূৰ্ণ চোলা ফালি মুৰত হাত দি চিঞৰি কান্দি কান্দি গুচি আহিল।

[20]তাৰ পাছত তাইৰ ককায়েক অবচালোমে তাইক সুধিলে, "তোমাৰ ককাই অম্নোন তোমাৰ লগত আছিল নেকি? কিন্তু এতিয়া হে মোৰ ভনী, মনে মনে থাকা, সি তোমাৰ ককাই; এই কথাত বৰকৈ দুখ নকৰিবা।" তেতিয়াৰে পৰা তামাৰ বিষাদ মনেৰে নিজ ককাই অবচালোমৰ ঘৰত থাকিল। [21]পাছে দায়ূদ ৰজাই এই সকলো কথা শুনি অতিশয় ক্ৰোদ্ধ হ'ল। [22]আৰু অবচালোমে অম্নোনক ভাল বেয়া একোকে নক'লে; কিয়নো তেওঁৰ ভনীয়েক তামাৰক অম্নোনে বলাৎকাৰ কৰাৰ কাৰণে অবচালোমে তাক ঘিণ কৰিলে।

[23]সম্পূৰ্ণ দুবছৰৰ পাছত ইফ্ৰয়িমৰ ওচৰত থকা বালহাচোৰত অবচালোমৰ লোকসকলে মেৰৰ নোম কটা কাম কৰি আছিল। তাতে অবচালোমে আটাইকেইজন ৰাজকোঁৱৰক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। [24]অবচালোমে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, "চাওঁক, আপোনাৰ এই দাসৰ লগত মেৰৰ নোম কটা লোকসকল আছে। এই কাৰণে মই বিনয় কৰোঁ, মহাৰাজ আৰু মহাৰাজৰ দাসসকল আপোনাৰ এই দাসৰ লগত আহক।"

[25]তাতে ৰজাই অবচালোমক ক'লে, "সেয়ে নহয় বোপা, আমি সকলোৱে নাযাওঁ; গ'লে তোমাৰ অধিক ভাৰহে হ'ব।" তথাপি তেওঁ বৰকৈ ধৰিলে; কিন্তু ৰজাই যাবলৈ মান্তি নহ'ল যদিও তেওঁক আশীৰ্ব্বাদ কৰিলে। [26]তেতিয়া অবচালোমে ক'লে, "যদি সেয়ে নহয়, তেন্তে মোৰ ভাই অম্নোনক আমাৰ লগত যাবলৈ অনুমতি দিয়ক।" তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, "অম্নোন তোমাৰ লগত কিয় যাব লাগে?"

[27]অবচালোমে বৰকৈ ধৰাত ৰজাই অম্নোনক আৰু সকলো ৰাজকোঁৱৰক তেওঁৰ লগত যাবলৈ অনুমতি দিলে। [28]অবচালোমে তেওঁৰ দাসসকলক এই আজ্ঞা কৰিলে, বোলে, "ভালদৰে শুন। অম্নোনৰ মন কোন সময়ত দ্ৰাক্ষাৰসত প্ৰফুল্লিত হয়, তহঁতে তাক ভালকৈ চাবি আৰু যেতিয়া 'অম্নোনক আঘাত কৰ' বুলি মই তহঁতক কম, তেতিয়া তাক বধ কৰিবি, ভয় নকৰিবি; মই তহঁতক জানো হুকুম দিয়া নাই? সাহিয়াল হৈ বীৰত্ব দেখুওৱা।" [29]তেতিয়া অবচালোমৰ দাসসকলে তেওঁৰ আজ্ঞাৰ দৰে অম্নোনলৈ কৰিলে। তেতিয়া আন আটাই ৰাজকোঁৱৰসকল উঠি, প্ৰতিজনে নিজ নিজ খচ্চৰৰ পিঠিত উঠি পলাল।

[30]তেওঁলোক বাটত থাকোঁতেই দায়ূদলৈ এই বাতৰি আহিল, বোলে, "অবচালোমে আটাইকেইজন ৰাজকোঁৱৰক বধ কৰিলে, তেওঁলোকৰ এজনো অৱশিষ্ট নাই।" [31]তেতিয়া ৰজাই উঠি নিজৰ কাপোৰ ফালি মাটিত দীঘল হৈ পৰিল; আৰু তেওঁৰ দাসসকলেও নিজ নিজ কাপোৰ ফালি ৰজাৰ ওচৰত থিয় হৈ ৰ'ল।

[32]তেতিয়া দায়ূদৰ ককায়েক চিমিয়াৰ পুত্ৰ সেই যোনাদবে মাত লগাই ক'লে, "সকলো ৰাজকোঁৱৰ যে হত হ'ল, মোৰ প্ৰভুৱে এনে নাভাবক, কিয়নো কেৱল অম্নোনৰহে মৃত্যু হৈছে। কাৰণ অবচালোমৰ ভনী তামাৰক বলাৎকাৰ কৰা দিনৰে পৰা অবচালোমে ইয়াক থিৰ কৰিছিল। [33]এতেকে সকলো ৰাজকোঁৱৰ মৰাৰ কথা মোৰ প্ৰভু ৰজাই যেন নিজ মনত ঠাই নিদিয়ে কিয়নো কেৱল অম্নোনহে মৰিছে।"

[34]কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰতে অবচালোম পলাল। পাছত ডেকা পৰিয়াই চকু তুলি চাই পৰ্বতৰ কাষৰ পৰা নিজৰ পাছফালে থকা বাটেদি অনেক লোকক অহা দেখিলে। [35]তাতে যোনাদবে ৰজাক ক'লে, "সৌৱা চাওঁক, ৰাজকোঁৱৰসকল আহিছে; আপোনাৰ দাসৰ কথাৰ দৰে সেয়েই ঘটিল।" [36]এই কথা কোৱা মাত্ৰকে ৰাজকোঁৱৰসকল আহি পাই, চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাতে ৰজা আৰু তেওঁৰ আটাই দাসসকলেও বৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে।

[37]কিন্তু অবচালোম পলাই গচুৰৰ ৰজা অম্মীহোৰৰ পুত্ৰ তল্ময়ৰ ওচৰলৈ গ'ল। দায়ূদে প্ৰতিদিনে নিজৰ পুত্ৰৰ কাৰণে শোক কৰিলে। [38]এইদৰে অবচালোম পলাই গচুৰলৈ গৈ, তাত তিনি বছৰ থাকিল। [39]পাছত দায়ূদ ৰজাই অবচালোমৰ ওচৰলৈ যাবলৈ হাবিয়াহ কৰিলে কিয়নো তেওঁ অম্নোনৰ মৃত্যু হোৱাত সেই বিষয়ে শান্ত্বনাপ্ৰাপ্ত হৈছিল।

# Chapter 14

## অবচালোম যিৰূচালেমলৈ ঘূৰি অহা।

1পাছত চৰূয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবে ৰজাৰ মন অবচালোমৰ প্ৰতি থকা বুজি, 2তকোৱালৈ মানুহ পঠাই, তাৰ পৰা এজনী বুদ্ধিয়ক মহিলা অনাই তাইক
ক'লে, "এতিয়া তুমি শোক কৰা ভাও ধৰা, শোক-বস্ত্ৰ পিন্ধা আৰু গাত তেল নঘঁহিবা; কিন্তু মৃতলোকৰ বাবে বহুকাল শোক কৰা মহিলা যেন
হোৱা। 3তাৰ পাছত ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ, তেওঁক মই কোৱা কথা এনেদৰে ক'বাগৈ।" এই বুলি যোৱাবে, তাই ৰজাক ক'ব লগীয়া কথাখিনি শিকাই
দিলে।

4পাছত তকোৱাৰ মহিলা গৰাকীয়ে ৰজাক কোৱা সময়ত, তাই তললৈ মুখ কৰি মাটিত পৰি প্ৰণিপাত কৰি ক'লে, "হে মহাৰাজ, উপকাৰ
কৰক।" 5ৰজাই সুধিলে, "তোমাৰ কি হ'ল?" তাতে তাই ক'লে, "মই সঁচাকৈ এগৰাকী বিধৱা; মোৰ স্বামী মৰিল। 6আৰু আপোনাৰ বেটীৰ দুটি
পো আছিল আৰু সিহঁত দুয়ো পথাৰত কাজিয়া কৰিছিল, তাতে সিহঁতক এৰুৱাবলৈ কোনো নথকাত, এটাই আনটোত প্ৰহাৰ কৰি বধ কৰি
পেলালে। 7এতিয়া চাওঁক, গোটেই গোষ্ঠীয়ে আপোনাৰ বেটীৰ বিৰুদ্ধে উঠি কৈছে, 'তই সেই ভ্ৰাতৃ-বধীটোক শোধাই দে; তাৰ বধ কৰা ভায়েকৰ
প্ৰাণৰ সলনি আমি তাৰ প্ৰাণ লম।' গতিকে তেওঁলোকে উত্তৰাধিকাৰীকো বিনষ্ট কৰিব। এইদৰে সিহঁতে মোৰ বাকী থকা আঙ্গঠাটি নুমাই
পৃথিৱীত মোৰ স্বামীৰ নাম আদি একো নথকা কৰিব খুজিছে।"

8তেতিয়া ৰজাই সেই মহিলাক ক'লে, "তুমি তোমাৰ ঘৰলৈ যোৱা, মই বাৰু কি কৰিব পাৰো, তোমাৰ কাৰণে এই বিষয়ে আজ্ঞা দিম।" 9পাছে
সেই তকোৱাৰ মহিলাই ৰজাক ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু, মহাৰাজ, মোৰ আৰু মোৰ পিতৃ-বংশৰ ওপৰতেই এই দোষ পৰক। মহাৰাজ আৰু নিজ
সিংহাসন হ'লে নিৰ্দ্দোষী হওঁক।"

10তেতিয়া ৰজাই ক'লে, "কোনোৱে যদি তোমাক কিবা কয়, তেন্তে তাক মোৰ আগলৈ আনিবা, তাতে সি আৰু তোমাক নুচুব।" 11তেতিয়া সেই
মহিলাই ক'লে, "মই মিনতি কৰিছোঁ, প্ৰতিকাৰ সাধকক নষ্ট কৰিবলৈ নিদিবলৈ মহাৰাজে নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ নাম উচ্ছাৰণ কৰক; সেয়ে
নহ'লে তেওঁলোকে মোৰ ল'ৰাটিক বিনষ্ট কৰিব।" ৰজাই ক'লে, "জীৱন্ত যিহোৱাৰ শপত, তোমাৰ ল'ৰাৰ এডালি চুলিও মাটিত নপৰিব।"

12তেতিয়া সেই মই ক'লে, "মই বিনয় কৰোঁ, আপোনাৰ বেটীক মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আগত এটি কথা ক'বলৈ দিয়ক।" তাতে ৰজাই ক'লে,
"কোৱা।" 13পাছে সেই মহিলাই ক'লে, "ঈশ্বৰৰ প্ৰজাৰ বিৰুদ্ধে আপুনি কিয় তেনে কল্পনা কৰিছে? সেই কথা কোৱাতে মহাৰাজ দোষী লোক
যেন হৈছে, কাৰণ মহাৰাজে খেদি দিয়া পুত্ৰক ওভোটাই আনিব নোখোজে। 14কিয়নো আমি অৱশ্যে মৰিম; আৰু আমি পুনৰায় জমা কৰিব
নোৱাৰা মাটিত পৰা পানীৰ নিচিনা হ'ম। ঈশ্বৰে প্ৰাণ নিনিয়ে, কিন্তু আপোনাৰ পৰা দেশান্তৰ কৰা লোক যাতে দেশান্তৰিত হৈ নাথাকে, তাৰ
উপায় চিন্তা কৰে।

15এতিয়া মই যে এই কথা মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আগত ক'বলৈ আহিলোঁ, লোকসকলে মোক ভয় দেখুৱাৰ কাৰণেহে আহিলোঁ। তেতিয়া
আপোনাৰ বেটীয়ে মনতে ভাবিলো যে, 'মই মহাৰাজৰ আগত এই কথা জনাম, কিজানি মহাৰাজে নিজৰ বেটীৰ নিবেদন অনুসাৰে কাৰ্য্য কৰিব।
16কিয়নো যি জনে মোক আৰু মোৰ ল'ৰাটিক একেলগে যিহোৱাৰ উত্তৰাধীকাৰৰ পৰা উচ্ছন্ন কৰিবলৈ খুজিছে, তেওঁৰ হাতৰ পৰা নিজৰ
বেটীক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মহাৰাজে মোৰ কথা শুনিব।' 17তেতিয়া আপোনাৰ দাসীয়ে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে বোলে, 'হে যিহোৱা, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ
বাক্য মোলৈ যেন অৱশ্যে শান্ত্বনাদায়ক হয়, কিয়নো ভাল-বেয়া বিবেচনা কৰাত মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ ঈশ্বৰৰ দূতৰ তুল্য।' আপোনাৰ ঈশ্বৰ
যিহোৱা যেন আপোনাৰ লগত থাকক।"

18তেতিয়া ৰজাই উত্তৰ দি সেই মহিলা গৰাকীক ক'লে, "মই বিনয় কৰোঁ, তোমাক মই যি সোধো, সেই বিষয়ে যেন একোকে মোৰ পৰা গুপুতে
নাৰাখা।" তাতে তাই ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, এতিয়া কওঁক।" 19ৰজাই ক'লে, "তোমাৰ এই সকলো কথাত যোৱাবৰ জানো হাত নাই?"
তাতে সেই মহিলা গৰাকীয়ে উত্তৰ দি ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপোনাৰ জীৱনৰ শপত, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে কোৱা কথাৰ পৰা সোঁ কি
বাওঁফালে ঘূৰিবৰ কাৰো সাধ্য নাই। আপোনাৰ দাস যোৱাবেই মোক আদেশ কৰিলে আৰু মই যি কথা ক'লোঁ, এই সকলো কথা আপোনাৰ
বেটীক কবলৈ দিলে। 20যি যি ঘটি আছে তাৰ পৰিৱৰ্ত্তন কৰিবলৈহে আপোনাৰ দাস যোৱাবে এই কাৰ্য্য কৰিলে। পৃথিৱীত থকা সকলো বিষয়
জানিবলৈ, মোৰ প্ৰভু, আপুনি ঈশ্বৰৰ দূতৰ নিচিনা জ্ঞানী।"

21তাৰ পাছত ৰজাই যোৱাবক ক'লে, "এতিয়া চোৱা, মই এনে কৰ্ম কৰিম। এই হেতুকে যোৱা, সেই ডেকা অবচালোমক পুনৰায় আনাগৈ।"
22তাতে যোৱাবে মাটিত উবুৰি হৈ ৰজাক প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু তেওঁক ধন্যবাদ জনালে। তেওঁ ৰজাক ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, আপুনি
আপোনাৰ দাসৰ নিবেদন অনুসাৰে যে কাৰ্য্য কৰিলে আৰু মই যে আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহ পাইছোঁ, সেই বিষয়ে আজি আপোনাৰ এই দাসে
জানিলে।"

23তাৰ পাছত যোৱাব উঠি গচুৰলৈ গৈ অবচালোমক যিৰূচালেমলৈ আনিলে। 24তেতিয়া ৰজাই ক'লে, সি নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিব পাৰে কিন্তু
মোৰ মুখ হ'লে সি দেখিবলৈ নাপাওঁক। তেতিয়া অবচালোমে নিজৰ ঘৰলৈ ঘূৰি গ'ল কিন্তু ৰজাৰ মুখ দেখিবলৈ নাপালে।

25সেই সময়ত গোটেই ইস্ৰায়েলৰ মাজত অবচালোমতকৈ সৌন্দৰ্য্যৰ কথাত প্ৰশংসনীয় তেনে কোনো পুৰুষ নাছিল। তেওঁৰ ভৰিৰ তলুৱাৰ পৰা
মূৰৰ তালুলৈকে তেওঁত একো ঘূণ নাছিল। 26যেতিয়া তেওঁৰ মুৰৰ চুলি অতি গধুৰ হয় তেতিয়া প্ৰত্যেক বছৰৰ শেষত নিজৰ মূৰৰ চুলি কাটি

পেলায় আৰু তেওঁ তেওঁৰ সেই কটা চুলি জুখে যাৰ ৰাজ পৰিমাণ অনুসাৰে প্ৰায় দুশ চেকলমান হয়। 27অবচালোমৰ তিনটা পুত্ৰ আৰু তামাৰ
নামেৰে এজনী জীয়েক জন্মে। সেই ছোৱালীজনী বৰ শুৱনী আছিল।

28পাছত অবচালোমে ৰজাৰ মুখ নেদেখি সম্পূৰ্ণ দুবছৰ যিৰূচালেমত নিবাস কৰিলে। 29তাৰ পাছত অবচালোমে নিজকে ৰজাৰ ওচৰলৈ
পঠিয়াবৰ কাৰণে যোৱাবক সেই কথা জনালে, কিন্তু যোৱাব তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ সন্মত নহ'ল। সেই বাবে তেওঁ দ্বিতীয়বাৰ মানুহ পঠালে
কিন্তু তেতিয়াও যোৱাব আহিবলৈ মান্তি নহ'ল।

30তেতিয়া অবচালোমে নিজৰ দাসসকলক ক'লে, "চোৱা, মোৰ মাটিৰ ওচৰতে যোৱাবৰ এখন শস্যক্ষেত্ৰ আছে আৰু তাত তেওঁৰ যৱধান
আছে। তোমালোকে সেই ঠাইত গৈ তাত জুই লগাই দিয়া।" তাতে অবচালোমৰ দাসসকলে সেই খেতিত জুই লগাই দিলে। 31তেতিয়া যোৱাবে
উঠি অবচালোমৰ ঘৰলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক'লে, "তোমাৰ দাসসকলে মোৰ খেতিত কিয় জুই লগাই দিলে?"

32তেতিয়া অবচালোমে যোৱাবক ক'লে, "চোৱা, মই তোমাক খবৰ পঠিয়াইছিলো বোলে, 'তুমি মোৰ ওচৰলৈ আহা যাতে মই তোমাক ৰজাৰ
ওচৰলৈ ক'বলৈ পঠিয়াম যে, "মই গচুৰৰ পৰা কেলেই আহিলোঁ? এতিয়ালৈকে তাত থকা হ'লে মোৰ ভাল আছিল। এতিয়া এই হেতুকে মোক
ৰজাৰ মুখ দেখিবলৈ দিয়ক আৰু যদি মোত কিবা অপৰাধ আছে তেতিয়া হ'লে তেওঁ যেন মোক বধ কৰক।" ' " 33তেতিয়া যোৱাবে ৰজাৰ
আগলৈ গৈ তেওঁক সেই কথা জনালে। যেতিয়া ৰজাই অবচালোমক মতাই আনিলে, তেতিয়া তেওঁ ৰজাৰ আগলৈ গৈ তললৈ মাটিত মূৰ দোঁৱাই
ৰজাৰ আগত প্ৰণিপাত কৰিলে আৰু তেতিয়া ৰজাই অবচালোমক চুমা খালে।

# Chapter 15

## অবচালোমৰ বিদ্ৰোহ। দায়ূদ পলাই যোৱা।

1সেই সময়ৰ পাছত অবচালোমে নিজৰ বাবে এখন ৰথ, কেইটামান ঘোঁৰা আৰু নিজৰ আগে আগে লৰি যাবৰ বাবে পঞ্চাশ জন মানুহ যুগুত
কৰি ল'লে। 2অবচালোমে ৰাতিপুৱাতে উঠি, নগৰৰ দুৱাৰ বাটৰ কাষত থিয় দি থাকে। তেতিয়া যদি বিচাৰৰ অৰ্থে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিব লগা
কোনো মানুহৰ গোচৰ থাকে, অবচালোমে তেওঁক মাতি সোধে, "তুমি কোন নগৰৰ পৰা আহিছা?" তাতে সেই লোকজনে উত্তৰ দি কয় বোলে,
"আপোনাৰ এই দাস ইস্ৰায়েলৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজৰ এজন।"

3তেতিয়া অবচালোমে তেওঁক কয়, "চোৱা, তোমাৰ গোচৰৰ কথা ভাল আৰু ন্যায়, কিন্তু তোমাৰ কথা শুনিবলৈ ৰজাৰ নিযুক্ত কৰা লোক
কোনো নাই।" 4অবচালোমে আৰু কয়, "মোৰ ইচ্ছা এয়ে যে যদি মোক দেশৰ বিচাৰকৰ্ত্তা পতা হ'লে, কোনো বিবাদ বা গোচৰ থকা প্ৰতিজন
ব্যক্তিয়ে মোৰ ওচৰলৈ আহিলহেঁতেন আৰু মই তেওঁলৈ ন্যায় বিচাৰ কৰিলোঁহেঁতেন।"

5পাছত এনে ঘটে যে কোনো এজন লোক যেতিয়া তেওঁক শ্ৰদ্ধা জনাবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহে, সেই লোকজনক তেওঁ হাত মেলি ধৰে আৰু
চুমা খায়। 6ইস্ৰায়েলৰ যি সকলো লোক ৰজাৰ ওচৰলৈ বিচাৰৰ অৰ্থে আহে, সেই সকলোকে অবচালোমে সেইৰূপেই ব্যৱহাৰ কৰে। এইদৰেই
অবচালোমে ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ মন তেওঁৰ ফাললৈ নিলে।

7তাৰ পাছত চাৰি বছৰৰ শেষত, অবচালোমে ৰজাক ক'লে, "মই আপোনাক বিনয় কৰিছোঁ, মই যিহোৱালৈ যি এটা সঙ্কল্প কৰিলোঁ তাক
হিব্ৰোণত পালন কৰিবৰ বাবে মোক যাবলৈ অনুমতি দিয়ক। 8কিয়নো আপোনাৰ দাস মই যেতিয়া অৰাম দেশৰ গচুৰত প্ৰবাস কৰি আছিলোঁ,
তেতিয়া মই এই সঙ্কল্প কৰি কৈছিলোঁ, 'যদি যিহোৱাই মোক নিশ্চয়ে যিৰূচালেমলৈ ওভোটাই নিয়ে, তেতিয়া মই যিহোৱাক সেৱাভক্তি কৰিম।'"

9তাতে ৰজাই ক'লে, "শান্তিৰে যোৱা।" তেতিয়া অবচালোম উঠি হিব্ৰোণলৈ গ'ল। 10কিন্তু অবচালোমে ইস্ৰায়েলৰ আটাই জনগোষ্ঠীৰ ওচৰলৈ
চোৰাং-চোৱাৰ দ্বাৰাই কৈ পঠালে, বোলে, "শিঙাৰ শব্দ শুনামাত্ৰে তোমালোকে ক'বা, 'অবচালোম হিব্ৰোণত ৰজা হ'ল।'"

11আৰু অবচালোমৰ লগত যিৰূচালেমৰ পৰা দুশ নিমন্ত্ৰিত লোক গৈছিল। 12পাছে অবচালোমে বলি দান কৰা সময়ত মানুহ পঠাই দায়ূদৰ মন্ত্ৰী
গিলোনীয়া অহীথোফলক তেওঁৰ নগৰ গিলোৰ পৰা মতাই আনিলে। এইদৰে অবচালোমৰ চক্ৰান্ত মজবুত হৈ উঠিল, কাৰণ অবচালোমৰ পক্ষৰ
লোক ক্ৰমে ক্ৰমে বাঢ়ি গ'ল।

13পাছত এজন দূতে দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি এই সম্বাদ দিলে, বোলে, "ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ মন অবচালোমৰ পক্ষ হ'ল।" 14তাতে দায়ূদে
যিৰূচালেমত নিজৰ লগত থকা সকলো দাসসকলক ক'লে, "আহা আমি ওলাই পলাওঁহ'ক; নহ'লে অবচালোমৰ হাতৰ পৰা আমি এজনো
সাৰিব নোৱাৰিম। এতেকে শীঘ্ৰে যাবলৈ যুগুত হোৱা, নহ'লে সি বেগাই আমাৰ লগ ধৰিব আৰু আমাৰ ওপৰত অমঙ্গল ঘটাব আৰু তৰোৱালৰ
ধাৰেৰে নগৰৰ লোকক আঘাত কৰিব।" 15তাতে, ৰজাৰ দাসসকলে ৰজাক ক'লে, "চাওঁক, আমাৰ প্ৰভু মহাৰাজে যি কৰিবলৈ মন কৰিছে
তাক কৰিবলৈ আপোনাৰ দাসসকল যুগুত হৈ আছে।"

16পাছে ৰজা ওলাই গ'ল, আৰু তেওঁৰ সকলো পৰিয়াল তেওঁৰ পাছে পাছে গ'ল; কিন্তু ৰাজগৃহ প্ৰতিপাল কৰিবৰ বাবে ৰজাই দহজনী উপপত্নী
এৰি থৈ গ'ল। 17পাছত ৰজা আৰু তেওঁৰ পাছত যোৱা সকলো মানুহ ওলাই গৈ বৈৎ-মিৰ্হকত ৰ'ল। 18তেওঁৰ দাসসকল তেওঁৰ লগে লগে

কুচকাৱাজ কৰি খোজ কাঢ়ি গ'ল আৰু সকলো কৰেথীয়া, পেলেথীয়া আৰু সকলো গাতীয়া লোক অৰ্থাৎ ছশ লোক তেওঁৰ পাছে পাছে গাতৰ
পৰা অহা ৰজাৰ আগে আগে গ'ল।

19তেতিয়া ৰজাই গাতীয়া ইত্তয়ক ক'লে, “তুমি আমাৰ লগত কিয় আহিছা? তুমি উভটি গৈ অবচালোম ৰজাৰ লগত থাকা কিয়নো তুমি বিদেশী
আৰু এজন দেশান্তৰিত লোক৷ তোমাৰ নিজ ঠাইলৈ উভটি যোৱা। 20যিহেতু তুমি যোৱা কালি মাথোন আহিলা, কিয় মই তোমাক আমাৰ লগত
লৈ সকলোফালে ঘূৰাই ফুৰাম? মই নিজেই নাজানো যে মই ক'লৈ গৈ আছোঁ। সেই কাৰণে তুমি তোমাৰ লোকসকলক লৈ ঘূৰি যোৱা৷ তোমাৰ
লগত দয়া আৰু সত্য থাকক।”

21কিন্তু ইত্তয়ে ৰজাক উত্তৰ দি ক'লে, “জীৱন্ত যিহোৱাৰ শপত আৰু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ জীৱনৰ শপত, মৰিবৰ বা জীয়াই থকাৰ অৰ্থেই
হওঁক, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ যি ঠাইলৈ যাব, আপোনাৰ এই দাসো সেই ঠাইলৈকে যাব।” 22সেই বাবে দায়ূদে ইত্তয়ক ক'লে, “তেন্তে তুমি আমাৰ
লগত আগবাঢ়ি গৈ পাৰ হোৱা।” তেতিয়া গাতীয়া ইত্তয় ও তেওঁৰ সমূদায় লোক আৰু তেওঁলোকৰ লগত অহা সকলো পৰিয়াল ৰজাৰ সৈতে
গ'ল। 23সকলো লোকে কিদ্ৰোণ উপত্যকা পাৰ হৈ যাওঁতে, গোটেই দেশখনে বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে আৰু ৰজাই নিজেও পাৰ হ'ল৷ এইদৰে
সকলো লোক বাটত যাত্ৰা কৰি কৰি মৰুপ্ৰান্তৰ দিশে গ'ল।

24আনকি চাদোকো তেওঁৰ লগত লেবীয়া লোকসকল ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি বৈ লৈ উপস্থিত হ'ল। তেওঁলোকে যিহোৱাৰ নিয়ম-চন্দুকটি নমাই
ৰাখিলে আৰু তেতিয়া অবিয়াথৰ তেওঁলোকৰ লগত লগ দিলে। তেওঁলোকে এনে কৰাৰ আগে লোকসকল নগৰৰ পৰা একেবাৰে ওলাই
নহালৈক ৰখি থাকিল৷ 25ৰজাই চাদোকক ক'লে, “তুমি ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি পুনৰাই নগৰলৈ ঘূৰাই লৈ যোৱা। যদি যিহোৱাৰ দৃষ্টিত মই
অনুগ্ৰহ পাওঁ, তেনেহ'লে তেওঁ পুনৰাই মোক ঘূৰাই আনিব আৰু তাক ও তেওঁৰ বাসস্থান মোক দেখুৱাব৷ 26কিন্তু যদি তেওঁ এইদৰে কয়,
‘তোমাত মোৰ একো সন্তোষ নাই,’ তেন্তে চোৱা, মই ইয়াত আছোঁ আৰু তেওঁ দৃষ্টিত যি ভাল, মোলৈ তেওঁ তাকেই কৰক।”

27ৰজাই চাদোক পুৰোহিতক ইয়াকো ক'লে, “তুমি এজন দৰ্শক নহয় নে? তুমি তোমাৰ পুত্ৰ অহীমাচ আৰু অবিয়াথৰৰ পুত্ৰ যোনাথন,
তোমালোকৰ এই দুই পুত্ৰক লগত লৈ, শান্তিৰে নগৰলৈ ঘূৰি যোৱা। 28আৰু চাবা তোমালোকৰ ওচৰৰ পৰা মোলৈ ঠিক খবৰ নহামানে, মই পাৰ-
ঘাটত বাট চাই থাকিম।” 29এতেকে চাদোক আৰু অবিয়াথৰে ঈশ্বৰৰ নিয়ম-চন্দুকটি আকৌ যিৰূচালেমলৈ লৈ গৈ, তেওঁলোক সেই ঠাইতে
থাকিল।

30পাছত দায়ূদ জৈতুন পৰ্বতলৈ উঠি যোৱা বাটেদি খালি ভৰিৰে উঠি গ'ল৷ তেওঁ ওপৰলৈ উঠি যাওঁতে কান্দি কান্দি গ'ল আৰু তেওঁৰ মূৰ ঢকা
আছিল৷ তেওঁৰ লগৰ লোকসকলে প্ৰতিজনেও নিজ নিজ মূৰ ঢাকিলে আৰু ওপৰলৈ উঠি যাওঁতে কান্দি কান্দি গ'ল। 31তেতিয়া কোনো এজনে
দায়ূদক ক'লে, “অবচালোমৰ লগত চক্ৰান্তকাৰীবোৰৰ মাজত অহীথোফলো আছে।” তাতে দায়ূদে প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'লে, ‘হে যিহোৱা, মই বিনয়
কৰোঁ, অহীথোফলৰ মন্ত্ৰণা মূৰ্খৰ মন্ত্ৰণা কৰক।’

32পাছত দায়ূদে যেতিয়া পৰ্বতৰ সেই টিং পালে, যি ঠাইত লোকসকলে যিহোৱাৰ আৰাধনা কৰে, তেতিয়া অৰ্কীয়া হূচয়ে নিজৰ কাপোৰ ফালি
মূৰত মাটি লৈ দায়ূদৰ লগ ধৰিবলৈ আহিল। 33দায়ূদে তেওঁক ক'লে, “তুমি যদি মোৰ লগত যোৱা তেন্তে তুমি মোলৈ ভাৰহে হ'বা। 34কিন্তু যদি
তুমি নগৰলৈ ঘূৰি গৈ অবচালোমক কোৱা যে ‘হে মহাৰাজ, মই আপোনাৰ দাস হম, আগেয়ে যেনেকৈ আপোনাৰ পিতৃৰ দাস আছিলোঁ, তেনেকৈ
আপোনাৰো দাস হম,’ তেন্তে মোৰ বাবে তুমি অহীথোফলৰ মন্ত্ৰণা ব্যৰ্থ কৰিব পাৰিবা।

35সেই ঠাইতে চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিত জানো তোমাৰ লগত নাথাকিব নে? এই হেতুকে তুমি ৰাজগৃহত যি যি কথা শুনিবা সেই
সকলো কথা চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিতক ক'বা। 36চাবা, যেন সেই ঠাইত তেওঁলোকৰ লগত তেওঁলোকৰ দুজন পুত্ৰক, চাদোকৰ পুত্ৰক
অহীমাচ আৰু অবিয়াথৰৰ পুত্ৰক যোনাথন আছে৷ তোমালোকে যি যি কথা শুনিবা, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই মোৰ গুৰিলৈ সেই সকলো বাতৰি পঠাই
দিবা।” 37তেতিয়া দায়ূদৰ বন্ধু হূচয় নগৰলৈ গ'ল আৰু তেতিয়া অবচালোমো যিৰূচালেমত সোমাল।

## Chapter 16

1যেতিয়া দায়ূদে পৰ্ব্বতৰ টিঙত পাছ পেলাই অলপ আগ হ'ল, তেতিয়া চোৱা, মফীবোচতৰ দাস চীবাই সজোৱা দুটা গাধ লগত লৈ গৈ তেওঁৰ
গুৰিত উপস্থিত হ'ল; সেই গাধৰ ওপৰত দুশ পিঠা, এশ থোপা শুকান দ্ৰাক্ষা গুটি, এশ লদা খেজুৰ গুটি আৰু এক মোট দ্ৰাক্ষাৰস আছিল।
2পাছে ৰজাই চীবাক সুধিলে, “তুমি এইবোৰ অনাৰ অভিপ্ৰায় কি?” তাতে চীবাই ক'লে, “এই গাধ দুটা ৰজাৰ পৰিয়াল উঠি যাবৰ বাবে, এই
পিঠা আৰু খেজুৰ গুটি ডেকাসকলৰ আহাৰৰ বাবে আৰু দ্ৰাক্ষাৰস অৰণ্যত ক্লান্ত হোৱা লোকসকলে পান কৰিবৰ বাবে।”

3পাছে ৰজাই ক'লে, “তোমাৰ প্ৰভুৰ নাতি ল'ৰাটি ক'ত?” তাতে চীবাই ৰজাক ক'লে, “চাওক, তেওঁ যিৰূচালেমত আছে; কিয়নো তেওঁ ক'লে,
‘ইস্ৰায়েল বংশই আজি মোৰ পৈতৃক ৰাজ্য মোক ওলোটাই দিব।'” 4তাতে ৰজাই চীবাক ক'লে, “চোৱা, মফীবোচতৰ সৰ্ব্বস্ব তোমাৰেই।” চীবোই
ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, মই প্ৰণিপাত কৰিছোঁ৷ বিনয় কৰোঁ, মোক আপোনাৰ দৃষ্টিত অনুগ্ৰহপ্ৰাপ্ত কৰক।”

5যেতিয়া দায়ূদ ৰজাই বহূৰীম পালে, চৌলৰ বংশৰ ভিতৰৰ গেৰাৰ পুতেক চিমিয়ী নামেৰে এটা মানুহ তাৰ পৰা ওলাল; সি ওলাই যাওঁতে যাওঁতে
শাও দি দি গ'ল। 6সি দায়ূদলৈ আৰু দায়ূদ ৰজাৰ সকলো দাসলৈ শিল দলিয়ালে; যদিওঁবা সকলো লোক আৰু সকলো বীৰ তেওঁৰ সোঁ আৰু

বাওঁ ফালে আছিল। 7চিমিয়ীয়ে শাও দি দি কৈছিল, “হেৰৌ ৰক্তপাতি পাষণ্ড, যা, গুচি যা! 8তই যাৰ পদত ৰজা হ’লি, সেই চৌলৰ বংশৰ
সকলো ৰক্তপাতৰ প্ৰতিফল যিহোৱাই তোক দিছে৷ যিহোৱাই তোৰ পুতেক অবচালোমৰ হাতত ৰাজ্য সমৰ্পণ কৰিলে৷ চা, তই নিজেই ধ্বংস
হ’লি, কিয়নো তই ৰক্তপাতি মানুহ।”

9তেতিয়া চৰূয়াৰ পুত্ৰ অবীচয়ে ৰজাক ক’লে, “সেই মৰা কুকুৰে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজক কিয় শাও দিয়ে? আপুনি অনুমতি দিয়ে যদি, মই পাৰ হৈ
গৈ তাৰ মূৰটো কাটি পেলাওঁ।” 10কিন্তু ৰজাই ক’লে, “হে চৰূয়াৰ পুত্ৰসকল, তোমালোকৰ লগত মোৰ কি সম্পৰ্ক? যি স্থলত যিহোৱাই দায়ূদক
শাও দে বুলি তাক কৈছে, ‘এনে স্থলত, সি শাও দিয়াত, তই এনে কিয় কৰিছ বুলি কোনে ক’ব?’”

11দায়ূদে অবীচয়ক আৰু নিজৰ সকলো দাসক ক’লে, “চোৱা, মোৰ ঔৰসত জন্মা মোৰ পুত্ৰই মোৰ প্ৰাণ ল’বলৈ বিচাৰিছে৷ তেন্তে সেই
বিন্যামীনীয়াটোৱে কিমান অধিক পৰিমাণে মোৰ ধ্বংস হোৱাতো বিচাৰিব! তাক থাকিব দিয়া, সি শাও দিয়ক; কিয়নো যিহোৱাই তাক অনুমতি
দিছে। 12কিজানি মোলৈ কৰা অন্যায়লৈ যিহোৱাই দৃষ্টি কৰিব আৰু সি আজি মোক দিয়া শাওৰ সলনি যিহোৱাই মোৰ মঙ্গল কৰিব।”

13এইদৰে দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লোকসকল বাটেদি গৈ আছিল আৰু সেই চিমিয়েও তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰ্ব্বতৰ কাষেদি, শাও দি দি তেওঁলৈ শিল
মাৰি মাৰি আৰু মাটি দলিয়াই গৈ আছিল। 14তেতিয়া ৰজাই তেওঁৰ লগৰ লোকসকলে সৈতে অয়েফীমলৈ আহি সেই ঠাইতে জিৰালে।

## যিৰূচালেমত অবচালোমৰ প্ৰৱেশ। অহীথোফলৰ আৰু হূচয়ৰ মন্ত্ৰণা।

15এনেতে অবচালোম আৰু তেওঁৰ লগত অহীথোফল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলোলোক যিৰূচালেমলৈ আহিল। 16পাছে যেতিয়া দায়ূদৰ বন্ধু
অৰ্কীয়া হূচয় অবচালোমৰ ওচৰলৈ আহিল, তেতিয়া হূচয়ে অবচালোমক ক’লে, “মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক, মহাৰাজ চিৰজীৱী হওক!”

17তাতে অবচালোমে হূচয়ক ক’লে, “তোমাৰ বন্ধুলৈ এনেকুৱাহে মৰম নে? তুমি নিজৰ বন্ধুৰ লগত কিয় নগ’লা? 18তাতে হূচয়ে অবচালোমক
ক’লে, “নহয়! কিন্তু যি জনক যিহোৱাই এই লোকসকল আৰু ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকক মনোনীত কৰিলে, মই তেওঁৰ ফলীয়াহে, তেওঁৰ
লগতহে মই থাকিম।

19আৰু কওঁ, মই কাৰ দাস্যকৰ্ম্ম কৰিম? তেওঁৰ পুত্ৰৰ সাক্ষাতে দাস্য কৰ্ম কৰা উচিত নহব নে? যিদৰে তোমাৰ পিতৃৰ উপস্হিতিত দাস্য কৰ্ম
কৰিলো, তেনেকৈ আপোনাৰ আগতো কৰিম।

20পাছে অবচালোমে অহীথোফলক ক’লে, “এতিয়া আমি কি কৰা উচিত, সেই বিষয়ে তোমালোকে দিহা দিয়া। 21তেতিয়া অহীথোফলে
অবচালোমক ক’লে, “আপোনাৰ পিতৃয়ে নিজ ৰাজগৃহ প্ৰতিপাল কৰিবৰ বাবে যি উপপত্নীসকল থৈ গৈছে, আপুনি তেওঁলোকলৈ গমণ
কৰকগৈ; তাতে আপুনি যে নিজ পিতৃৰ দৃষ্টিত ঘিণলগীয়া হৈছে, তাক গোটেই ইস্ৰায়েলে শুনিব৷ তেতিয়া আপোনাৰ লগত থকা সকলো লোকৰ
হাত বলৱান হ’ব।”

22পাছে অবচালোমৰ বাবে গৃহৰ শীৰ্ষ স্হানত এটা তম্বু তৰি দিয়া হ’ল আৰু অবচালোমে সকলো ইস্ৰায়েলৰ সাক্ষাতে নিজ পিতৃৰ
উপপত্নীবোৰত গমণ কৰিলে। 23সেই কালত অহীথোফলে যি যি দিহা দিছিল, সেইবোৰ ঈশ্বৰৰ মুখৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই উত্তৰ পোৱাৰ দৰে আছিল৷
দায়ূদক দিয়া আৰু অবচালোমক দিয়া অহীথোফলৰ সকলো দিহা তেনেদৰেই আছিল।

# Chapter 17

1তাৰ পাছত অহীথোফলে অবচালোমক ক’লে, “মোক আপুনি বাৰ হাজাৰ লোকক বাচি ল’ব দিয়ক আৰু মই আজি ৰাতিয়েই উঠি গৈ দায়ূদৰ
পিচত খেদি যাওঁ। 2যেতিয়া তেওঁ ক্লান্ত আৰু দুৰ্বল হোৱা যেন দেখিম, মই হঠাৎ তেওঁক আক্ৰমণ কৰি ত্ৰাসত পেলাম৷ তাতে তেওঁৰ লগৰ সকলো
মানুহ পলাই যাব আৰু মই অকল ৰজাকহে বধ কৰিম৷ 3এইদৰে মই সকলো লোকক আপোনাৰ ফাললৈ আনিম যি দৰে এজনী কন্যা তেওঁৰ
স্বামীৰ ওচৰলৈ আহে৷ তাতে সকলো লোক আপোনাৰ অধীনত শান্তিৰে থাকিব।” 4তেতিয়া অহীথোফলৰ এই কথাত অবচালোম আৰু
ইস্ৰায়েলৰ সকলো বৃদ্ধ লোকে সন্তোষ পালে।

5তেতিয়া অবচালোমে ক’লে, “এতিয়া অৰ্কীয়া হূচয়ক মাতা আৰু তেওঁ কি কয় সেই বিষয়ে আমি শুনো।” 6যেতিয়া হূচয় অবচালোমৰ ওচৰলৈ
আহিল, তেতিয়া অবচালোমে তেওঁক অহীথোফলে কোৱা কথাষাৰ বুজাই ক’লে আৰু হূচয়ক সুধিলে বোলে, “অহীথোফলে যি কথা ক’লে
আমি সেইদৰে কৰিম নে? যদি কৰিব নালাগে, তেনেহ’লে আপুনিয়েই আমাক পৰামৰ্শ দিয়ক।” 7তেতিয়া হূচয়ে অবচালোমক ক’লে,
“অহীথোফলে এইবাৰ দিয়া দিহা ভাল নহয়।”

8হূচয়ে আৰু ক’লে, “আপুনি জানে যে আপোনাৰ পিতৃ আৰু তেওঁৰ লোকসকল বীৰ যোদ্ধা আৰু তেওঁলোকৰ খং পোৱালি কাঢ়ি নিয়া হাবিৰ
ভালুকৰ দৰে । আপোনাৰ পিতৃ এজন যুদ্ধাৰু; তেওঁ সৈন্যসকলৰ লগত আজি ৰাতি নাথাকিব৷ 9চাওঁক, এতিয়া তেওঁ হয়তো কোনো এটা গাঁতত
নাইবা আন কোনো ঠাইত লুকাই আছে৷ তেতিয়া এনে ঘটিব যে, আৰম্ভতে তোমাৰ লোকসকলৰ মাজত কেইজনমান লোক পতিত হ’ব আৰু
তেতিয়া সেই বিষয়ে শুনা লোকসকলে ক’ব বোলে, ‘অবচালোমৰ পাছত যাওঁতা লোকসকলৰ মাজত হত্যা হৈছে।’ 10সেই সময়ত যি সকল

সাহিয়াল লোক, যি সকলৰ সাহস সিংহৰ নিচিনা, তেওঁলোকো পমি যাব কাৰণ আপোনাৰ পিতৃ যে এজন বীৰ পুৰুষ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলো যে সাহিয়াল, সেই বিষয়ে সকলো ইস্ৰায়েলে জানে।

11কিন্তু মই এই পৰামৰ্শ দিওঁ যে দানৰে পৰা বেৰ-চেবালৈকে, সাগৰৰ তীৰত থকা বালিৰ নিচিনা অসংখ্যক ইস্ৰায়েলক আপোনাৰ আগত গোট
খুউৱা হওঁক আৰু যেন আপুনি নিজেও যুদ্ধলৈ যাওঁক। 12তেতিয়া যি কোনো ঠাইত তেওঁক পোৱা যাব, সেই ঠাইতে আমি তেওঁৰ গুৰিত উপস্থিত হৈ, মাটিত নিয়ৰ পৰাৰ দৰে তেওঁৰ ঢাকি ধৰিল। তাতে তেওঁক আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা মানুহৰ মাজৰ কোনো এজনকো অৱশিষ্ট নাৰাখিম।

13যদি তেওঁ কোনো নগৰত আশ্ৰয় লয়, তেন্তে গোটেই ইস্ৰায়েলে সেই নগৰলৈ জৰী আনিব আৰু আমি সেই নগৰখন বান্ধি, জুৰীলৈকে তাক
এনেধৰণে টানি লৈ যাম যে সেই ঠাইত এটি সৰু শিলো নাথাকিব।" 14তেতিয়া অবচালোম আৰু ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলে ক'লে, "অহীথোফলৰ পৰামৰ্শতকৈ অৰ্কীয়া হূচয়ৰ দিহাই উত্তম।" কিয়নো অবচালোমৰ ওপৰত অমঙ্গল ঘটাবৰ কাৰণে অহীথোফলৰ উত্তম পৰামৰ্শ ব্যৰ্থ কৰিবলৈ যিহোৱাই সেই বিষয়ে থিৰ কৰিছিল।

15তাৰ পাছত হূচয়ে চাদোক আৰু অবিয়াথৰ এই দুজন পুৰোহিতক ক'লে, "অহীথোফলে অবচালোমক আৰু ইস্ৰায়েলৰ বৃদ্ধ লোকসকলক
এনে-তেনে পৰামৰ্শ দিছিল কিন্তু মই হ'লে অন্য পৰামৰ্শ দিলোঁ। 16এতেকে তোমালোকে বেগাই দায়ূদৰ ওচৰলৈ মানুহ পঠিয়াই তেওঁক কোৱা যে, 'আপুনি আজি ৰাতি আৰাবাহ'ৰ মৰুপ্ৰান্তৰ পাৰ ঘাটত নাথাকিব কিন্তু কোনো প্ৰকাৰে সেই ঠাই পাৰ হৈ যাব, নহ'লে মহাৰাজ আৰু আপোনাৰ লগৰ সকলো লোক গ্ৰাসিত হ'ব'।"

17সেই সময়ত যোনাথন আৰু অহীমাচ অয়িন-ৰোগেলৰ জুৰীত বাস কৰি আছিল; তাতে এগৰাকী দাসীয়ে গৈ গৈ তেওঁলোকক বাতৰিসমূহ
দিছিল। এইদৰে তেওঁলোকে দায়ূদ ৰজাৰ ওচৰত বাতৰি দিবলৈ যায় যাতে তেওঁলোকক নগৰত সোমোৱা কোনো লোকে দেখা নাপায়। 18কিন্তু
এইবাৰ এজন যুৱকে তেওঁলোকক দেখি অবচালোমৰ আগত জনালে। তেতিয়া যোনাথন আৰু অহীমাছ দুয়ো শীঘ্ৰে গুচি গৈ, বহূৰীমত থকা এজন মানুহৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। সেই জন মানুহৰ চোতালত এটা নাদ আছিল আৰু দুয়ো সেই নাদলৈ নামি গ'ল।

19তেতিয়া সেই মানুহ জনৰ পত্নীয়ে নাদৰ মুখত কাপোৰ এখন পাৰি, তাৰ ওপৰত খৰচিয়া পিঠাগুৰি মেলি দিলে; তাতে যোনাথন আৰু অহীমাছ
সেই নাদত থকা বুলি কোনেও নাজানিলে। 20পাছত অবচালোমৰ দাসসকলে সেই ঘৰৰ মহিলা গৰাকীৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, "অহীমাচ আৰু যোনাথন ক'ত আছে?" তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেওঁলোকক ক'লে, "তেওঁলোক নদীখন পাৰ হৈ গ'ল।" তাতে সেই ঠাইত তেওঁলোক দুয়োকে বিচাৰি নাপাই যিৰূচালেমলৈ ঘূৰি আহিল।

21তেওঁলোক গুচি যোৱাৰ পাছত যোনাথন আৰু অহীমাছ নাদৰ বাহিৰলৈ উঠি আহিল। তাৰ পাছত দুয়ো দায়ূদ ৰজাক বাতৰি দিবলৈ গ'ল।
তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, "আপোনালোক উঠক আৰু বেগাই পানীখিনি পাৰ হৈ যাওঁক কিয়নো অহীথোফলে আপোনালোকৰ বিৰুদ্ধে এনে-তেনে পৰামৰ্শ দিলে।" 22তেতিয়া দায়ূদ আৰু তেওঁৰ লগৰ সকলোৱে উঠি যৰ্দ্দন পাৰ হ'ল। ৰাতিপুৱালৈ যৰ্দ্দন পাৰ নোহোৱাকৈ তেওঁলোকৰ এজনো অৱশিষ্ট নাথাকিল।

23পাছত যেতিয়া অহীথোফলে নিজৰ পৰামৰ্শৰ দৰে কাম নোহোৱা দেখিলে তেতিয়া তেওঁ নিজৰ গাধ সজাই তাত উঠি গুছি গ'ল। তেওঁ নিজ নগৰত থকা নিজ ঘৰলৈ গৈ, নিজৰ ঘৰৰ বিষয়ে দিহা দি, নিজে নিজৰ ডিঙিত ফাঁচ লগালে। তাতে তেওঁৰ এনেদৰে মৃত্যু হয় আৰু নিজ পিতৃৰ মৈদামতে তেওঁক মৈদাম দিয়া হ'ল।

### অবচালোমক পৰাজয় কৰা আৰু তেওঁৰ মৰণ।

24তাৰ পাছত দায়ূদে মহনয়িমত আহিল। অবচালোমে হ'লে সকলো ইস্ৰায়েল লোকৰ সৈতে যৰ্দ্দন পাৰ হ'ল। 25তেতিয়া অবচালোমে যোৱাবৰ
সলনি অমাচাক প্ৰধান সেনাপতি পাতিলে। অমাচা ইস্ৰায়েলীয়া যিথ্ৰা নামেৰে এজন মানুহৰ পুত্ৰ আছিল। সেই মানুহ জনে যোৱাবৰ মাক চৰুয়াৰ
ভনীয়েক নাহচৰ জীয়েক অবীগলত গমণ কৰিছিল। 26তাৰ পাছত ইস্ৰায়েল আৰু অবচালোমে গিলিয়দ দেশত ছাউনি পাতিলে।

27যি সময়ত দায়ূদে মহনয়িমত আহিছিল, অম্নোনৰ সন্তানসকলৰ ৰব্বাত থকা নাহচৰ পুত্ৰ চোবীয়ে, লোদবাৰত থকা অম্মীয়েলৰ পুত্ৰ মাখীৰে
আৰু ৰোগেলীমত থকা গিলিয়দীয়া বৰ্জিল্লয়ে দায়ূদৰ আৰু তেওঁৰ লগৰ লোকসকলৰ কাৰণে 28শয্যা, চৰিয়া, মাটিৰ পাত্ৰ, ঘেঁহু, যৱ,
আটাগুৰি, ভজা শস্য, সেচেৰা মাহ, মচুৰ মাহ, ভজামাহ, 29মৌ, মাখন, মেৰৰ জাক আৰু গৰু গাখীৰৰ পনিৰ আনিলে। এই লোকসকলে কৈছিল যে, "লোকসকলে মৰুপ্ৰান্তত ক্ষুধাতুৰ, শ্ৰান্ত, আৰু তৃষ্ণাতুৰ হৈছে।"

## Chapter 18

1দায়ূদে তেওঁৰ লগত থকা সৈন্যসকলক গণনা কৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত সহস্ৰপতি ও শতপতি নিযুক্ত কৰিলে। 2তাৰ পাছত দায়ূদে
যোৱাবৰ হাতত সৈন্যসকলৰ এভাগ, যোৱাবৰ ভায়েক চৰুয়াৰ পুত্ৰ অবিচয়ৰ হাতত এভাগ আৰু গাতীয়া ইত্তয়ৰ হাতত এভাগ সমৰ্পণ কৰি পঠিয়াই দিলে। ৰজাই তেতিয়া সৈন্যসকলক ক'লে, "মই নিজেও নিশ্চয়ে তোমালোকৰ লগত যাম।"

3কিন্তু লোকসকলে ক'লে, "আপুনি যাব নালাগে, কিয়নো যদি আমি পলাই যাও, আমাৰ বাবে চিন্তা নকৰিব, আমাৰ অৰ্দ্ধেকলোক মৰিলেও
আমাৰ বাবে চিন্তা নকৰিব। কিন্তু আপুনি আমাৰ দহ হাজাৰৰ সমান। এই হেতুকে আপুনি নগৰৰ পৰা আমাক সহায় কৰিবৰ অৰ্থে আপুনি যুগুত
হৈ থাকিলে ভাল হ'ব।" 4তাতে ৰজাই তেওঁলোকক ক'লে, "তোমালোকে যিহকে ভাল দেখা, মই তাকেই কৰিম।" পাছত ৰজা নগৰৰ দুৱাৰৰ
কাষত থিয় হৈ ৰ'ল আৰু সকলো সৈন্য শ শ আৰু হাজাৰ হাজাৰ কৈ ওলাই গ'ল।

5তেতিয়া ৰজাই যোৱাব, অবিচয় আৰু ইত্তয়ক আজ্ঞা দি ক'লে, "তোমালোকে মোলৈ চাই, সেই ডেকা যোৱবক অবচালোমৰ প্ৰতি বিনীত ভাৱে
ব্যৱহাৰ কৰিবা।" অবচালোমৰ বিষয়ে সেনাপতিসকলক ৰজাই এই আজ্ঞা দিয়া সময়ত সকলো লোকে সেই কথা শুনিলে।

6এইদৰে সৈন্যসকল ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে গ্ৰামাঞ্চলৰ বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল; সেই যুদ্ধ ইফ্ৰয়িমৰ হাবিত হ'ল। 7সেই ঠাইত ইস্ৰায়েলৰ সৈন্যসকল
দায়ূদৰ সৈন্যসকলৰ সন্মুখত পৰাজিত হ'ল; তাতে সেইদিনা মহা-সংহাৰ হোৱাত বিশ হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হয়। 8কিয়নো যুদ্ধ সেই অঞ্চলত
বিয়পি গ'ল, সেই বাবে তাত তৰোৱালে যিমান লোক গ্ৰাস কৰিলে, হাবিয়ে তাতকৈ অধিক লোক গ্ৰাস কৰিলে।

9পাছত অবচালোমে দায়ূদৰ সৈন্যসকলক হঠাৎ লগ পালে। তেতিয়া অবচালোম নিজৰ খচ্চৰৰ ওপৰত উঠি যাওঁতে, সেই খচ্চৰে তাত থকা
এজোপা ডাঙৰ এলা গছৰ ঘন ডালৰ তলেদি যোৱাত, সেই এলা গছত অবচালোমৰ মুৰটো লাগি ধৰিল, তেওঁ আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত
ওলমি থাকিল আৰু তলৰ পৰা খচ্চৰ চলি গৈ থাকিল। 10তেতিয়া কোনো এজন লোকে সেই দৃশ্য দেখা পাই যোৱাবক ক'লে, "চাওঁক, মই এলা
গছত অবচালোমক ওলমি থকা দেখিলোঁ।" 11তেতিয়া যোৱাবে সেই বাতৰি দিয়া মানুহ জনক ক'লে, "যদি তুমি তেনেকুৱা দেখিছিলা,
তেনেহ'লে কিয় সেই ঠাইতে তেওঁক মাৰি মাটিত নেপেলালা? তাকে কৰা হ'লে, মই তোক দহ চেকল ৰূপ আৰু এগজ টঙালি দিলোঁহেঁতেন।"

12তেতিয়া মানুহ জনে যোৱাবক ক'লে, "মই যদিও হাজাৰ চেকল ৰূপ লওঁ তথাপিও মই সেই ৰাজ কোঁৱৰৰ অহিতে হাত নেমেলোঁ কিয়নো
আমি শুনাকৈ ৰজাই আপোনাক, অবিচয়ক আৰু ইত্তয়ক এই আজ্ঞা দিছিল বোলে, 'সাৱধান, তোমালোকৰ কোনোৱেও যেন সেই ডেকা
অবচালোমক নুচুৱে'। 13আৰু যদিও মই গুপুতে তেওঁৰ প্ৰাণ ললোহেতেন, তথাপিও আপুনি নিজেও মোৰ বিৰুদ্ধে হ'লহেতেন, কাৰণ ৰজাৰ
পৰা কোনো কথা গুপুতে নাথাকে।

14তেতিয়া যোৱাবে ক'লে, "মই তোমাৰ কাৰণে ৰখি নাথাকো।" তেতিয়া তেওঁ নিজৰ হাতত তিনিডাল শূল লৈ, অবচালোম এলা গছৰ মাজত
জীয়াই ওলমি থাকোঁতেই, তেওঁৰ বুকুৰ মাজেৰে সোমোৱাই দিলে। 15তেতিয়া যোৱাবৰ সেই দহজন অস্ত্ৰধাৰী ডেকাই অবচালোমক বেৰি ধৰি,
আঘাত কৰি, তেওঁক বধ কৰিলে।

16তাৰ পাছত যোৱাবে শিঙা বজালে আৰু সৈন্যসকল ইস্ৰায়েলৰ পাছত খেদি যোৱাৰ পৰা উভটি আহিল কিয়নো যোৱাবে সৈন্যসকলক ৰখাই
থ'লে। 17তেওঁলোকে অবচালোমক নমাই আনি, হাবিৰ মাজত থকা বৰ গাঁত এটাত পেলাই দিলে; তেওঁলোকে তেওঁৰ ওপৰত শিলৰ এটা বৰ
দ'ম ৰাখি থ'লে আৰু সকলো ইস্ৰায়েলৰ প্ৰত্যেক জন লোক নিজ নিজ তম্বুলৈ পলাই গ'ল

18ৰজাৰ উপত্যকাত যি স্তম্ভ আছে, তাক অবচালোমে জীয়াই থকা কালত নিৰ্ম্মাণ কৰাই, নিজৰ কাৰণে স্থাপন কৰিছিল কিয়নো তেওঁ কৈছিল
যে, "মোৰ নাম ৰাখিবলৈ মোৰ পো নাই।" এই কাৰণে তেওঁ নিজৰ নাম অনুসাৰে সেই স্তম্ভৰ নাম ৰাখিলে আৰু সেই বাবে সেয়ে আজিলৈকে
অবচালোমৰ স্তম্ভ বুলি প্ৰখ্যাত আছে।

19তাৰ পাছত চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচে ক'লে, "যিহোৱাই কেনেকৈ ৰজাৰ পক্ষে তেওঁৰ শত্ৰুবোৰৰ প্ৰতিকাৰ সাধিলে, তাৰ শুভবাৰ্ত্তা ৰজাক
দিবলৈ মোক এতিয়া লৰি যাবলৈ দিয়ক।" 20তেতিয়া যোৱাবে তেওঁক ক'লে, "তুমি আজি এই বাতৰি দিয়া লোক হ'ব নালাগে; তুমি আন
দিনাখন এই বাতৰি দিবা। আজি তুমি একো বাতৰি নিদিবা কাৰণ ৰজাৰ কোঁৱৰৰ মৃত্যু হ'ল।"

21তেতিয়া যোৱাবে কুচীয়াক ক'লে, "তুমি যোৱা আৰু যি দেখিলা সেই বিষয়ে ৰজাক জনাৱাগৈ।" তাতে কুচীয়াই যোৱাবক সেৱা কৰি লৰি
গ'ল। 22তেতিয়া চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচে আকৌ যোৱাবক ক'লে, "যি হওঁক, অনুগ্ৰহ কৰি কুচীয়াৰ পাছত মোকো লৰি যাবলৈ দিয়ক।" তাতে
যোৱাবে ক'লে, "বোপা তুমি কিয় লৰি যোৱা? তুমি বাতৰিৰ একো বঁটা নাপাবা।" 23অহীমাচে ক'লে, "যি হওঁক, মোক লৰি যাবলৈ দিয়ক।"
তাতে যোৱাবে ক'লে, "লৰি যোৱা।" তেতিয়া অহীমাচে সমথলৰ বাটেদি লৰি লৰি গৈ কুচীয়াক পাছ পেলালে।

24সেই সময়ত দায়ূদ নগৰৰ দুই দোৱাৰৰ মাজত বহি আছিল। তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে নগৰৰ দোৱাৰৰ ওপৰ ভাগৰ গড়ৰ ওপৰত উঠি চকু তুলি চালে।
তেতিয়া তেওঁ এজন মানুহ অকলেই তেওঁলোকৰ ফালে লৰি আহি থকা দেখিলে। 25তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে ৰিঙিয়াই ৰজাক সেই কথা জনালে। ৰজাই
ক'লে, "তেওঁ যদি অকলে আছে, তেন্তে তেওঁৰ মুখত বাতৰি আছে।" লৰি অহা ল'ৰা জনে ওচৰ আহি নগৰৰ কাষ চাপিলে।

26তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে আৰু এজনক লৰি অহা দেখি ৰিঙিয়াই দুৱৰীটোক ক'লে, "চোৱা আৰু এজন অকলে লৰি আহিছে।" তাতে ৰজাই ক'লে,
"তেৱোঁ বাতৰি আনিছে।" 27তেতিয়া প্ৰহৰীয়ে ক'লে, "মই ভাবো প্ৰথম জন লোকৰ লৰ চাদোকৰ পুত্ৰ অহীমাচৰ লৰৰ নিচিনা।" ৰজাই ক'লে,
"তেওঁ ভাল মানুহ আৰু তেওঁ ভাল সম্বাদ আনিছে।"

28তেতিয়া অহীমাচে ৰিঙিয়াই ৰজাক ক'লে, "সকলো মঙ্গলময়।" পাছত তেওঁ মাটিত মুখ লগাই ৰজাৰ আগত সেৱা কৰি ক'লে, "যি জনে
মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ অহিতে হাত তোলা লোকসকলক সোধাই দিলে, আপোনাৰ সেই ঈশ্বৰ যিহোৱা ধন্য।" 29তেতিয়া ৰজাই সুধিলে, "ডেকা যুৱক
অবচালোমৰ মঙ্গল নে?" তাতে অহীমাচে উত্তৰ দি ক'লে, "যি সময়ত যোৱাবে আপোনাৰ দাস মোক আপোনালৈ পঠালে, তেতিয়া বৰ হুৱা-মুৱা

হোৱা দেখিলোঁ; কিন্তু কি হৈছিল সেই বিষয়ে জানিবলৈ নাপালোঁ।” 30ৰজাই ক’লে, “একাষে গৈ ইয়াতে থিয় হোৱা।” তাতে অহীমাচে একাষে গৈ
থিয় হ’ল।

31তেতিয়াই সেই কুচীয়াই আহি ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজলৈ বাতৰি আনিছোঁ কিয়নো আপোনাৰ অহিতে উঠা আটাই মানুহৰ ওপৰত আজি
আপোনাৰ পক্ষে যিহোৱাই প্ৰতিকাৰ সাধিলে।” 32তাতে ৰজাই কুচীয়াক সুধিলে, ডেকা পুৰুষ অবচালোমৰ মঙ্গল নে? কুচীয়াই ক’লে, “মোৰ
প্ৰভু মহাৰাজৰ শত্ৰুবোৰ আৰু আপোনাৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ আপোনাৰ বিৰুদ্ধে উঠা আটাইবোৰ সেই ডেকা যুৱক জনৰ নিচিনা হওঁক।”
33তেতিয়া ৰজাই অধৈৰ্য্য হৈ নগৰৰ দুৱাৰৰ ওপৰৰ কোঁঠালিলৈ উঠি ক্ৰন্দন কৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু ইফাল-সিফালে ফুৰি ক’লে, “হায় মোৰ পুত্ৰ
অবচালোম! হায় মোৰ পুত্ৰ! হায় মোৰ পুত্ৰ অবচালোম! তোমাৰ সলনি মই মৰা হ’লেই ভাল আছিল! হায় অবচালোম! হায় মোৰ পুত্ৰ! মোৰ
পুত্ৰ!”

## Chapter 19

### দায়ূদ উলটি অহা আৰু পুনৰাই তেওঁ ৰাজত্ব পোৱা।

1যোৱাবক কোৱা হ’ল, “চাওক, ৰজাই অবচালোমৰ বাবে ক্ৰন্দন আৰু শোক কৰিছে।” 2সেই দিনাখনৰ জয় সকলো সৈন্যৰ পক্ষে শোক হৈ
পৰিল, কাৰণ সেইদিনা লোকসকলে, “ৰজাই নিজ পুত্ৰৰ বিষয়ে বেজাৰ কৰিছে বুলি শুনিলে।”

3যুদ্ধৰ পৰা পলাই যোৱা লোকসকলে যিদৰে লাজ পাই চোৰৰ নিচিনাকৈ লুকাই লুকাই যায়, তেনেকৈ লোকসকলে সেই দিনাখন চোৰৰ দৰে
নগৰত সোমাল। 4ৰজাই নিজ মুখ ঢাকি, বৰ মাতেৰে চিঞৰি কান্দি কান্দি কবলৈ ধৰিলে, “হায়, মোৰ পুত্ৰ অবচালোম! হায়, অবচালোম! হায়,
মোৰ পুত্ৰ! মোৰ পুত্ৰ!”

5পাছে যোৱাবে ঘৰৰ ভিতৰত সোমাই ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ ক’লে, “যিসকলে আপোনাৰ প্ৰাণ, আপোনাৰ পো-জী সকলৰ প্ৰাণ আপোনাৰ
ভাৰ্য্যাসকলৰ আৰু উপপত্নী সকলৰ প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলে, আপোনাৰ সেই দাসসকলক লাজত পেলালে, 6কিয়নো আপোনাক ঘিণাওঁতা সকলক
আপুনি প্ৰেম কৰে আৰু আপোনাক প্ৰেম কৰোঁতা সকলক আপুনি ঘিণ কৰে। কিয়নো আজি আপুনি প্ৰকাশ কৰিলে, যে, অধ্যক্ষ আৰু
দাসসকল আপোনাৰ আগত একোৱেই নহয়। কাৰণ আজি মোৰ এনে বিশ্বাস হৈছে, যে, যদি অবচালোম জীয়াই থাকিলহেঁতেন আৰু আমি
সকলোৱে মৰিলোঁহেঁতেন, তেতিয়া বোধহয় আপুনি ভাল পালেহেঁতেন।

7এই হেতুকে এতিয়া আপুনি উঠি বাহিৰলৈ গৈ, আপোনাৰ সৈন্যসকলক শান্ত্বনাৰ কথা কওঁক, কিয়নো মই যিহোৱাৰ নামেৰে শপত খাই কৈছোঁ,
যদি আপুনি বাহিৰলৈ গৈ তেওঁলোকক নকয়, তেন্তে এই ৰাতি আপোনাৰ লগত আৰু এজনো লোক নাথাকিব। আৰু আপোনাৰ যৌৱন কালৰে
পৰা এতিয়ালৈকে আপোনালৈ যিমান অমঙ্গল ঘটিছে, সেই আটাইবোৰতকৈ আপোনাৰ এই অমঙ্গল অতি গুৰুতৰ হ’ব।” 8তাতে ৰজা উঠি
নগৰৰ দুৱাৰৰ মুখতে বহি থাকিল। তেতিয়া, ৰজা নগৰৰ দুৱাৰত বহি আছে বুলি সকলো লোকক কোৱা হ’ল বোলে, “চোৱা, ৰজা দেখোন
দোৱাৰ মুখত বহি আছে।” তেতিয়া সকলো লোক ৰজাৰ ওচৰলৈ আহিল।

ইতিমধ্যে ইস্ৰায়েলত থকা প্ৰতিজন লোক নিজ নিজ তম্বুলৈ পলাই গ’ল। 9ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজত সকলো লোকে পৰস্পৰে
বিবাদ কৰি ক’লে, “ৰজাই শত্ৰুবোৰৰ হাতৰ পৰা আমাক নিস্তাৰ কৰিছিল। ফিলিষ্টীয়া সকলৰ হাতৰ পৰাও আমাক উদ্ধাৰ কৰিছিল আৰু
এতিয়া তেওঁ অবচালোমৰ ভয়ত দেশৰ পৰা পলাই গ’ল। 10আৰু অবচালোম, আমি যিজনক আমাৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিছিলোঁ,
তেওঁৰো ৰণত মৃত্যু হ’ল। গতিকে, এতিয়া তোমালোকে কিয় ৰজাক ওভোটাই অনাৰ বিষয়ে একো নোকোৱা?”

11পাছত দায়ূদ ৰজাই চাদোক আৰু অবীয়াথৰ পুৰোহিতৰ গুৰিলৈ দূত পঠাই কোৱালে, বোলে, “তোমালোকে যিহূদাৰ বৃদ্ধসকলক কোৱা,
‘ৰজাক নিজ গৃহলৈ ওভোটাই নিবলৈ তোমালোক কিয় সকলোতকৈ পাছ পৰিছাহঁক, যিহেতু ৰজাক নিজ গৃহলৈ ওভোটাই নিবলৈ, গোটেই
ইস্ৰায়েলৰ নিবেদন ৰজাৰ গুৰিত উপস্থিত হ’ল? 12তোমালোকেই মোৰ ভাই, মোৰ হাড়ৰো হাড়, মঙহৰো মঙহ। তেন্তে তোমালোকে ৰজাক
ওভোটাই নিবলৈ কিয় সকলোতকৈ পিচ পৰিছাহঁক?’

13আৰু তোমালোকে অমাচাকো ক’বা, ‘তুমি জানো মোৰ হাড়ৰো হাড়, মঙহৰো মঙহ নোহোৱা? তুমি যদি এতিয়াৰ পৰা মোৰ সৈন্যসকলৰ বাবে
যোৱাবৰ ঠাইত প্ৰধান সেনাপতি নোহোৱা, তেন্তে ঈশ্বৰে মোক অধিক আনকি তাতোধিক দণ্ড দিয়ক’।” 14আৰু এইদৰে তেওঁ যিহূদাৰ সকলো
লোকৰ মন জিকিলে, যেন সকলোৰে মন এজনৰহে হ’ল। তাতে তেওঁলোকে ৰজালৈ এই কথা কৈ পঠালে, বোলে, “আপুনি আৰু আপোনাৰ
দাসসকল পুনৰায় উভটি আহক।” 15তেতিয়া ৰজাই উভটি যৰ্দ্দনলৈ আহিল। সেই সময়তে যিহূদাৰ লোকসকলে ৰজাক যৰ্দ্দন পাৰ কৰি আগ
বঢ়াই লৈ যাবলৈ গিল্‌গললৈ আহিল।

16তেতিয়া দায়ূদ ৰজাক আগ বঢ়াবৰ বাবে, বহূৰীম-নিবাসী গেৰাৰ পুত্ৰ বিন্যামীনীয়া চিমিয়ীয়ে খৰখেদাকৈ যিহূদাৰ লোকসকলৰ লগত গ’ল।
17আৰু তেওঁৰ লগত বিন্যামীনীয়া এক হাজাৰ লোক আৰু চৌলৰ বংশৰ দাস চীবা আৰু লগত তেওঁৰ পোন্ধৰজন পুত্ৰ আৰু বিশজন দাস
আছিল। তেওঁলোকে ৰজাৰ সাক্ষাতে যৰ্দ্দনৰ মাজেৰে পাৰ হৈছিল। 18তেতিয়া তেওঁলোকে ৰজাৰ পৰিয়ালসমূহক পাৰ কৰিবৰ কাৰণে আৰু

তেওঁ যি ভাল দেখে, তাকে কৰিবৰ বাবে সিপাৰলৈ লৈ গৈছিল। ৰজাই যৰ্দ্দন পাৰ হোৱাৰ পিচত গেৰাৰ পুত্ৰ সেই চিমিয়ীই ৰজাৰ আগত দীঘল
দি পৰি প্ৰণাম জনালে।

19আৰু চিমিয়ীই ৰজাক ক'লে, “মোৰ প্ৰভুৱে মোক অপৰাধী বুলি গণনা নকৰিব, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ যিৰূচালেমৰ পৰা ওলাই অহা দিনা
আপোনাৰ এই দাসে যি অকৰ্ম্ম কৰিছিল, তাক আপুনি সোঁৱৰণ কৰি মনত নাৰাখিব। 20কিয়নো মই যে পাপ কৰিলোঁ, তাক আপোনাৰ এই
দাসে জানে। চাওঁক, এই হেতুকে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজক আগ বঢ়াই নিবলৈ যোচেফৰ সকলো বংশৰ মাজত প্ৰথমে ময়েই আজি নামি আহিছোঁ।”

21কিন্তু চৰূয়াৰ পুত্ৰ অবীচয়ে উত্তৰ দি ক'লে, “সেই বাবেই জানো চিমিয়ীৰ প্ৰাণদণ্ড হোৱাটো উচিত নহ'ব নে? কাৰণ তেওঁ যিহোৱাৰ অভিষিক্ত
জনক শাও দিছিল।” 22তাতে দায়ূদে ক'লে, “হে চৰূয়াৰ পুত্ৰসকল, তোমালোকৰ লগত মোৰ কি সম্পৰ্ক আছে, যে, আজি তোমালোক মোৰ
বিৰোধিতা কৰিছা? আজি ইস্ৰায়েলৰ মাজত জানো কোনো লোকৰ প্ৰাণদণ্ড হোৱা উচিত? কিয়নো আজি যে মই ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা হলোঁ,
ইয়াক জানো মই নাজানো?” 23পাছত ৰজাই চিমিয়ীক ক'লে, “তোমাৰ প্ৰাণদণ্ড নহ'ব; এই বুলি ৰজাই শপত খাই তেওঁক প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে।

24তেতিয়া চৌলৰ পুত্ৰ মফীবোচতে ৰজাৰে সৈতে সাক্ষাৎ হবলৈ নামি আহিল। ৰজা ওলাই যোৱা দিনৰে পৰা শান্তিৰে ঘৰলৈ উলটি অহা
দিনলৈকে তেওঁ নিজৰ ভৰি ধোৱা নাই, তেওঁৰ গোফ ছটা নাই আৰু কাপোৰো ধোৱা নাই। 25তেওঁ ৰজাক দেখা কৰিবলৈ যিৰূচালেমলৈ
আহোতে, ৰজাই তেওঁক ক'লে, “হে মফীবোচৎ, তুমি মোৰ লগত কিয় নগ'লা?”

26তাতে তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, “হে মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ, মোৰ দাসে মোক প্ৰবঞ্চনা কৰিলে; কাৰণ আপোনাৰ এই দাসে কৈছিল, ‘মই গাধটি
সজোৱাই তাৰ ওপৰত উঠি, মহাৰাজৰ লগত যাম; কিয়নো আপোনাৰ এই দাস খোৰা।’ 27মোৰ দাস চীবায়ে, মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ আগত,
আপোনাৰ এই দাসৰ বদনাম কৰিলে। কিন্তু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ ঈশ্বৰৰ দূতৰ তুল্য। এতেকে আপোনাৰ দৃষ্টিত যিহকে ভাল দেখে, আপুনি তাকে
কৰক। 28কিয়নো মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ সাক্ষাতে মোৰ সকলো পিতৃ-বংশ কেৱল মৃত্যুৰ যোগ্য আছিল, তথাপি আপুনি আপোনাৰ মেজত
ভোজন কৰোঁতা সকলৰ মাজত আপোনাৰ এই দাসক বহুৱালে। এই হেতুকে ৰজাৰ আগত কাতৰোক্তি কৰিবলৈ মোৰ নো আৰু কি অধিকাৰ
আছে?”

29তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, “তুমি এতিয়াও আৰু নিজৰ কথাকে কিয় কৈ আছা? মই সিদ্ধান্ত ল'লো যে, তুমি আৰু চীবা, দুয়োয়ে সেই মাটি
ভাগ বাঁটি লোৱা।” 30তেতিয়া মফীবোচতে ৰজাক ক'লে, “হয়, তেওঁ সকলোকে লওঁক; কাৰণ মোৰ প্ৰভু মহাৰাজ শান্তিৰে নিজ গৃহলৈ উলটি
আহিল।”

31পাছে গিলিয়দীয়া বৰ্জ্জিলয়ে ৰোগেলীমৰ পৰা আহি, যৰ্দ্দনৰ সিপাৰে ৰজাক আগবঢ়াই থবলৈ তেওঁৰ লগত যৰ্দ্দন পাৰ হ'ল। 32সেই বৰ্জ্জিলয়
অতি বুঢ়া, আশী বছৰ বয়সীয়া, ৰজা মহনয়িমত থকা কালত তেওঁ ৰজাক আহাৰ যোগাইছিল; কাৰণ তেওঁ অতিশয় প্ৰতিপত্তিশালীলোক
আছিল। 33পাছে ৰজাই বৰ্জ্জিলয়ক ক'লে, “তুমি মোৰ লগত পাৰ হৈ আহা, মই তোমাক যিৰূচালেমত মোৰ লগত থাকিবলৈ ব্যৱস্হা কৰি
দিম।” 34কিন্তু বৰ্জ্জিলয়ে ৰজাক ক'লে, “মোৰ আয়ুসৰ নো আৰু কিমান দিন আছে, যে, মই মহাৰাজৰ লগত যিৰূচালেমলৈ উঠি যাম?
35এতিয়া মোৰ আশী বছৰ বয়স। মই জানো ভাল-বেয়া ভেদ কৰিব পাৰোঁ? বা যি ভোজন কৰোঁ আৰু যি পান কৰোঁ, আপোনাৰ দাসে মই জানো
তাৰ কিবা সোৱাদ বুজিব পাৰোঁ? বা এতিয়াও গায়ক আৰু গায়িকাসকলৰ গীতৰ সুৰ জানো শুনি পাওঁ? এনে স্থলত আপোনাৰ দাস, মোৰ প্ৰভু
মহাৰাজৰ ভাৰ মই কিয় নো হম, কওঁকচোন? 36আপোনাৰ দাস মই কেৱল মহাৰাজক যৰ্দ্দন পাৰ কৰি লৈ আহিম। ৰজাই ইয়াৰ সলনি কেলেই
নো এনে অনুগ্ৰহ কৰিব লাগে?

37কিন্তু মিনতি কৰোঁ, আপোনাৰ এই দাসক ঘৰলৈ উলটি যাবলৈ দিয়ক, যাতে মই নিজ নগৰত, নিজ পিতৃ-মাতৃৰ মৈদামৰ কাষতেই মৰিম। কিন্তু
চাওক, এয়া আপোনাৰ দাস কিমহাম। ইয়াক মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ লগত পাৰ হৈ যাবলৈ দিয়ক আৰু আপোনাৰ দৃষ্টিত যিহকে ভাল দেখে,
আপুনি ইয়ালৈ তাকেই কৰক।”

38ৰজাই উত্তৰ দি ক'লে, “কিমহম মোৰ লগত পাৰ হৈ যাব, তুমি যিহকে ভাল দেখা মই ইয়ালৈ তাকে কৰিম আৰু তুমি মোক যি কৰিবলৈ
কোৱা, মই তোমালৈ চাই তাকেই কৰিম।” 39পাছে সকলো মানুহে যৰ্দ্দন পাৰ হ'ল আৰু ৰজায়ো পাৰ হ'ল; পাছত ৰজাই বৰ্জ্জিল্লয়ক চুমা খাই
বিদায় দিলে। তেওঁ নিজ ঠাইলৈ উভটি গ'ল।

## ইস্ৰায়েলৰ মাজত বিবাদ আৰু চেবাৰ বিদ্ৰোহ।

40এইদৰে ৰজাই গিলগললৈ পাৰ হৈ গ'ল আৰু কিমহমেও তেওঁৰ লগত পাৰ হৈ গ'ল। যিহূদাৰ সকলো লোক আৰু ইস্ৰায়েলৰ অৰ্দ্ধেক লোকে
ৰজাক পাৰ কৰি নিলে। 41পাছে চোৱা, ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোকে ৰজাৰ ওচৰলৈ আহি ৰজাক ক'লে, “আমাৰ ভাই যিহূদাৰ লোকসকলে
আপোনাক চুৰ কৰি, মহাৰাজক, আপোনাৰ পৰিয়ালক, আৰু দায়ূদৰ লগত তেওঁৰ সকলো লোকক, কিয় যৰ্দ্দন পাৰ কৰি আনিলে?” 42তাতে
যিহূদাৰ সকলো লোকে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক উত্তৰ দি ক'লে, “কাৰণ ৰজা আমাৰ ওচৰ-সম্বন্ধীয়া। তেন্তে এই কথাতে তোমালোকৰ কিয় খং
উঠিছে? আমি জানো ৰজাৰ কিবা খাইছোঁ নাইবা ৰজাই জানো কিবা খৰচ দিব লগীয়া হৈছে?” 43পাছে ইস্ৰায়েল লোকসকলে যিহূদাৰ
লোকসকলক উত্তৰ দি ক'লে, “ৰজাৰ লগত আমাৰ সম্বন্ধত দহ ভাগ জনগোষ্ঠী আছে, গতিকে দায়ূদত তোমালোকতকৈ আমাৰো ততোধিক
স্বত্ব আছে। এই হেতুকে আমাক কিয় হেয়জ্ঞান কৰিলাহঁক? আৰু আমাৰ ৰজাক ওভোটাই অনাৰ কথা জানো প্ৰথমে আমি কোৱা নাছিলো?”
এতিয়া ইস্ৰায়েল লোকসকলৰ কথাতকৈ যিহূদাৰ লোকসকলৰ কথাবোৰ বৰ কৰ্কশহে হৈ উঠিল।

# Chapter 20

1সেই সময়ত সেই ঠাইতে বিন্যামীনীয়া বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ চেবা নামেৰে এজন অশান্তি কৰোঁতা লোক আছিল। তেওঁ শিঙা বজাই ক'লে, "দায়ূদত
আমাৰ কোনো ভাগ নাই আৰু যিচয়ৰ পুত্ৰত আমাৰ একো উত্তৰাধীকাৰো নাই। হে ইস্ৰায়েল, আপোনালোক প্ৰতিজনে নিজ নিজ ঘৰলৈ ঘূৰি
যাওঁক।" 2গতিকে ইস্ৰায়েলৰ সকলো লোক দায়ূদৰ পৰা আতৰি গ'ল আৰু বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ সেই চেবাৰ পাছত যাবলৈ ল'লে। কিন্তু যৰ্দ্দনৰ পৰা
যিৰূচালেমলৈকে যিহূদাৰ লোকসকলে নিজ ৰজাত আসক্ত হৈ থাকিল।

3পাছত যেতিয়া দায়ূদ যিৰূচালেমলৈ নিজৰ ঘৰলৈ আহিল তেতিয়া তেওঁ ঘৰ ৰাখিবৰ অৰ্থে নিজৰ যি দহ জনী উপপত্নী থৈ গৈছিল,
তেওঁলোকক আনি এটা ঘৰত পহৰা দি বন্ধ কৰি থ'লে। তেওঁ তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজনৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ সৈতে আৰু গমন
নকৰিলে। এই দৰে তেওঁলোক বিধৱা অৱস্থাত মৰণ কাললৈকে আবদ্ধ হৈ থাকিল।

4তেতিয়া ৰজাই অমাচাক ক'লে, "তিনি দিনৰ ভিতৰত যিহূদাৰ লোকসকলক মতাই মোৰ ওচৰত গোট খুৱাবা; আৰু তুমি নিজেও এই ঠাইত
উপস্থিত হ'বা।" 5তেতিয়া অমাচাই যিহূদাৰ লোকসকলক মতাই গোট খুৱাবলৈ গ'ল কিন্তু ৰজাই নিৰূপিত কৰা কালতকৈ তেওঁৰ অধিক পলম
হ'ল।

6তেতিয়া দায়ূদে অবিচয়ক ক'লে, "এতিয়া বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাই অবচালোমতকৈ আমাৰ অধিক অনিষ্ট কৰিব। তুমি তোমাৰ প্ৰভুৰ দাসসকলক
লৈ তেওঁৰ পাছে পাছে খেদি যোৱা; নহ'লে তেওঁ গড়েৰে আবৃত হোৱা কোনো নগৰ পাই আমাৰ চকুৰ আগৰ পৰা সাৰি যাব।" 7তেতিয়া
যোৱাবৰ লোকসকল, লগত কৰেথীয়া আৰু পেলেথীয়া লোকসকলৰ সৈতে আৰু সকলো বীৰ পুৰুষ তেওঁৰ পাছে পাছে ওলাই গ'ল।
তেওঁলোকে বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাৰ পাছে পাছে খেদি যাবৰ বাবে যিৰূচালেমৰ পৰা গ'ল।

8যেতিয়া তেওঁলোকে গিবিয়োনত থকা মহা-শিলটোৰ ওচৰ পালে তেতিয়া অমাচাই তেওঁলোকক লগ কৰিবলৈ আহিল। যোৱাবৰ ককাঁলত ৰণৰ
সাজ বন্ধা আছিল আৰু তাতে নিজৰ ককাঁলত বন্ধা ফাকত থকা তৰোৱালে সৈতে এগছ টঙালি আছিল। তেওঁ আগবাঢ়ি যাওঁতে, সেই তৰোৱাল
মাটিত পৰিল।

9তেতিয়া যোৱাবে অমাচাক ক'লে, "হে মোৰ ভাই, তুমি মঙ্গলে আছা নে?" এইবুলি যোৱাবে সাদৰেৰে তেওঁৰ সোঁ হাতেৰে অমাচাৰ ডাড়িত ধৰি
তেওঁক চুমা খাবলৈ ল'লে। 10অমাচাই কিন্তু যোৱাবৰ বাওঁ হাতত থকা ডেগাৰলৈ মন নকৰিলে। তাতে যোৱাবে তাৰে তেওঁৰ পেটত খোঁচ মাৰি
মাটিত তেওঁৰ নাড়ী-ভুঁৰু উলিয়াই পেলালে। যোৱাবে পুনৰাই তেওঁক খোঁচ নামাৰিলে আৰু তাতে অমাচাৰ মৃত্যু হ'ল।

তাৰ পাছত যোৱাব আৰু তেওঁৰ ভায়েক অবীচয়ে বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাৰ পাছত খেদি গ'ল।

11তেতিয়া অমাচাৰ ওচৰত যোৱাবৰ এজন থিয় দি থকা লোকে ক'লে, "যি জনে যোৱাবক ভাল পায় আৰু দায়ূদৰ ফলীয়া হয়, তেওঁ যোৱাবক
অনুসৰন কৰ'ক।" 12তেতিয়ালৈকে অমাচা ৰাজ বাটৰ মাজত নিজৰ তেজেৰে লেটি-পেটি হৈ পৰি আছিল। তেতিয়া সেই লোকজনে আটাই
লোকক ৰৈ থকা দেখি, অমাচাক বাটৰ পৰা পথাৰলৈ আঁতৰাই নিলে আৰু তেওঁৰ ওপৰত এখন কাপোৰ পেলাই ঢাকি দিলে কিয়নো তেওঁৰ
ওচৰেদি যোৱা সকলো লোকক থিয় হৈ ৰৈ থকা দেখিলে। 13যেতিয়া অমাচাক ৰাজবাটৰ পৰা নিয়া হ'ল, তেতিয়া আটাই লোক বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ
চেবাক খেদি যাবৰ কাৰণে যোৱাবৰ পাছে পাছে গ'ল।

14পাছত চেবাই ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজেদি আবেল আৰু বৈৎ-মাখালৈকে আৰু সকলো বেৰীয়াসকলৰ অঞ্চললৈকে গ'ল; আৰু
তেওঁলোকেও গোট খাই তেওঁৰ পাছত গ'ল। 15তাতে তেওঁলোকে আহি বৈৎ-মাখাৰ আবেলত চেবাক বেৰি ধৰিলে আৰু নগৰৰ বিৰুদ্ধে এক
হাদাম বান্ধিলে। তেতিয়া যোৱাবৰ লগত থকা সৈন্যদলৰ সকলোৱে সেই হাদাম গড়টো ভাঙিবলে চেষ্টা কৰিলে। 16তেতিয়া নগৰৰ ভিতৰৰ পৰা
এজনী জ্ঞানী মহিলাই ৰিঙিয়াই ক'লে, "শুনক, অনুগ্ৰহ কৰি শুনক, হে যোৱাব! মই যেন আপোনাৰ লগত কথা-বতৰা হ'ব পাৰোঁ সেই বাবে
মোৰ ওচৰলৈ আঁহক।"

17তেতিয়া যোৱাব তাইৰ ওচৰলৈ গ'ল, তাতে সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেওঁক সুধিলে, "আপুনি যোৱাব হয় নে?" তেওঁ উত্তৰ দি ক'লে, "হয়, মই
হওঁ।" তাতে মহিলা গৰাকীয়ে ক'লে, "আপোনাৰ বেটীৰ কথাবোৰ শুনক।" তেওঁ ক'লে, "বাৰু কওঁক, মই শুনি আছোঁ।" 18তেতিয়া সেই মহিলা
গৰাকীয়ে ক'লে, "পূৰ্ব্বকালত লোকসকলে এই কথা কৈছিল, বোলে, 'আবেলত নিশ্চয়কৈ দিহা অনুসন্ধান কৰক,' আৰু পাছত সেইদৰেই
কাৰ্য্যৰ বিষয় সিদ্ধ হ'ব। 19আমি ইস্ৰায়েলৰ মাজত আটাইতকৈ শান্ত আৰু বিশ্বাসী নগৰ এখনৰ লোকসমূহ হওঁ। আপুনি ইস্ৰায়েলৰ মাতৃস্বৰূপ
এখন নগৰ নষ্ট কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। আপুনি কিয় যিহোৱাৰ উত্তৰাধীকাৰ গ্ৰাস কৰিব বিচাৰিছে?"

20তাতে যোৱাবে উত্তৰ দি ক'লে, "গ্ৰাস বা বিনষ্ট, দূৰ হওঁক, মোৰ পৰা দূৰে থাকক। 21এনে কথা নহয় কিন্তু বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ চেবা নামেৰে এজন
ইফ্ৰয়িম পৰ্ব্বতীয়া অঞ্চলৰ লোক দায়ূদ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে হাত দাঙিছে। আপোনালোকে অকল তেওঁকে সমৰ্পণ কৰি দিয়ক আৰু তাতে মই নগৰ
খনৰ পৰা গুচি যাম।" তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে যোৱাবক ক'লে, "চাওঁক, গড়ৰ ওপৰেদি তেওঁৰ মূৰটো আপোনালৈ পেলাই দিয়া যাব।"
22তেতিয়া সেই মহিলা গৰাকীয়ে তেওঁৰ সকলো জ্ঞানত লোকসকলৰ ওচৰলৈ গ'ল। তেওঁলোকে বিখ্ৰীৰ পুত্ৰ চেবাৰ মূৰ কাটি যোৱাবৰ ওচৰলৈ
বাহিৰলৈ পেলাই দিলে। তেতিয়া তেওঁ শিঙা বজালে আৰু তেওঁৰ লোকসকলৰ প্ৰতিজনে সেই নগৰখন এৰি নিজ নিজ ঘৰলৈ গ'ল। পাছত
যোৱাব যিৰূচালেমলৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিল।

23সেই সময়ত যোৱাব ইস্রায়েলৰ প্ৰধান সেনাপতি আছিল আৰু যিহূদাৰ পুত্ৰ বনায়া কৰেখীয়া আৰু পলেখীয়ীসকলৰ ওপৰত অধ্যক্ষ আছিল।
24অদোৰাম বন্দী কাম কৰি দিব লগীয়াসকলৰ অধ্যক্ষ আছিল আৰু অহীলদৰ পুত্ৰ যিহোচাফত ইতিহাস লিখক আছিল। 25চেয়া ৰাজলিখক
আৰু চাদোক আৰু অবিয়াথৰ পুৰোহিত আছিল। 26আৰু যায়ীৰীয়া ঈৰাও দায়ূদৰ মূখ্য-মন্ত্ৰী আছিল।

# Chapter 21

## তিনি বছৰ আকাল হোৱা। নানা বীৰত্ব কাৰ্য।

1দায়ূদৰ ৰাজত্ব কালত ক্ৰমান্বয়ে তিনি বছৰলৈকে আকাল হ’ল আৰু সেয়ে দায়ুদে যিহোৱাক বিচাৰিলে। তেতিয়া যিহোৱাই ক’লে, “চৌল আৰু
তেওঁৰ ৰক্তপাতী বংশৰ কাৰণে এই আকাল তোমালৈ হৈছে কিয়নো তেওঁ গিবিয়োনীয়া লোকসকলক বধ কৰিলে।”

2সেই সময়ত গিবিয়োনীয়া সকল ইস্ৰায়েলৰ সন্তান সকলৰ মাজৰ নাছিল; কিন্তু ইমোৰীয়া সকলৰ অৱশিষ্ট থকা ভাগৰ লোক। ইস্ৰায়েলৰ
সন্তানসকলে তেওঁলোকক বধ নকৰিবলৈ শপত কৰিলে কিন্তু চৌলে ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ আৰু যিহুদাৰ পক্ষে উদ্যোগী হৈ তেওঁলোকক বধ
কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। 3সেই কাৰণে দায়ূদে গিবিয়োনীয়া সকলক একেলগে মাতি আনি ক’লে, “মই আপোনালোকৰ বাবে কি কৰিম?
আপোনালোকে যেন যিহোৱাৰ সেই দয়া আৰু বিশ্বাসৰ উত্তৰাধীকাৰী সকলক আশীৰ্ব্বাদ কৰে তাৰ বাবে মই কেনেকৈ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিম?”

4তেতিয়া গিবিয়োনীয়া সকলে তেওঁক ক’লে, “চৌল কি তেওঁৰ বংশৰ সৈতে আমাৰ ৰূপ বা সোণৰ বিষয়ে বিবাদ নাই আৰু ইস্ৰায়েলৰ মাজত
কোনো লোকক বধ কৰা আমাৰ কাম নহয়।” দায়ূদে উত্তৰ দি ক’লে, “আপোনালোকে যিয়ে বিচাৰে মই সেয়াই আপোনালোকৰ বাবে কৰিম।”

5তাতে তেওঁলোকে ৰজাক ক’লে, “যি মানুহ জনে আমাক সংহাৰ কৰিছিল আৰু আমি বিনষ্ট হৈ ইস্ৰায়েলৰ সীমাৰ মাজৰ কোনো প্ৰদেশত
অৱশিষ্ট নাথাকিবৰ কাৰণে আমাৰ বিৰুদ্ধে কু-মন্ত্ৰণা কৰিছিল- 6সেই মানুহ জনৰ বংশধৰ মাজৰ সাত জন লোকক আমাৰ সাতত সমৰ্পণ কৰি
দিয়া হওঁক তাতে আমি যিহোৱা মনোনীত লোক চৌলৰ, গিবিয়াত যিহোৱা উদ্দেশে আৰি থম।” তেতিয়া ৰজাই ক’লে, “মই তোমালোকলৈ
তেওঁলোকক সমৰ্পণ কৰিম।”

7কিন্তু দায়ুদৰ আৰু চৌলৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ মাজত যিহোৱাৰ নামেৰে শপতৰ কাৰণে, ৰজাই চৌলৰ নাতিয়েক যোনাথনৰ পুত্ৰ মফীবোচতক দয়া
কৰি ৰক্ষা কৰিলে। 8কিন্তু অয়াৰ জীয়েক ৰিস্পাই চৌলৰ ঔৰসত অৰ্মণী আৰু মফীবোচৎ নামেৰে যি দুজন পুত্ৰক জন্ম দিছিল আৰু
মহোলাতীয়া বাৰ্জিল্লয়ৰ পুতেক অদ্ৰীয়েলৰ ঔৰসত চৌলৰ জীয়েক মীখলে যি পাঁচোটা পুত্ৰ জন্ম দিছিল, এই সকলক ল’লে। 9দায়ূদে
তেওঁলোকক গিবিয়োনীয়া সকলৰ হাতত শোধাই দিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে পৰ্বতত যিহোৱাৰ সন্মুখত তেওঁলোকক আৰি থ’লে; আৰু তাতে
সেই সাত জনৰ একে সময়তে মৃত্যু হ’ল। শস্য দাবৰ কালত অৰ্থাৎ যৱ ধান দাবলৈ আৰম্ভ কৰা কালতে তেওঁলোকক বধ কৰা হ’ল।

10পাছত অয়াৰ জীয়েক ৰিস্পাই চট কাপোৰ লৈ, শস্য দোৱাৰ আৰম্ভণৰে পৰা তেওঁলোকৰ ওপৰত আকাশৰ পৰা বৰষুণ নপৰালৈকে শিলৰ
ওপৰত নিজৰ কাৰণে সেই চটখন পাৰি ল’লে। তাই দিনত আকাশৰ চৰাইবোৰক তেওঁলোকৰ ওপৰত পৰিব নিদিলে আৰু ৰাতি বনৰীয়া জন্তুক
ওচৰলৈ আহিব নিদিলে। 11পাছত চৌলৰ উপপত্নী অয়াৰ জীয়েক ৰিস্পাই যি কাৰ্য্য কৰিছিল তাক দায়ুদক জনোৱা গ’ল।

12তেতিয়া পলেষ্টীয়া সকলে গিলবোৱাত চৌলক বধ কৰা দিনা, চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনক আৰি থোৱা বৈৎ-চানৰ চকৰ পৰা,
তেওঁলোকৰ হাড় চুৰ কৰি অনা যাবেচ-গিলিয়দৰ গৃহস্থসকলৰ হাতৰ পৰা দায়ূদে সেইবোৰ লৈ আনিলে। 13তেওঁ সেই ঠাইৰ পৰা চৌলৰ আৰু
তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ হাড়বোৰ আনিলে আৰু তেওঁলোকে আৰি থোৱা সেই সাতজন লোকসকলৰো হাড়বোৰ গোটাই থ’লে।

14তেওঁলোকে চৌল আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যোনাথনৰ হাড়বোৰ বিন্যামিন দেশৰ চেলাত চৌলৰ পিতৃ কীচৰ মৈদামত মৈদাম দিলে। তেওঁলোকে ৰজাৰ
আজ্ঞা অনুসাৰে সকলো কাৰ্য্য কৰিলে। তাৰ পাছত ঈশ্বৰে দেশৰ বাবে তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ কৰিলে।

15তেতিয়া পেলেষ্টীয়া সকলৰ লগত ইস্ৰায়েলৰ আকৌ যুদ্ধ লাগিল। সেই বাবে দায়ূদে নিজৰ সৈন্যসকলৰ সৈতে নামি গৈ পেলেষ্টীয়া সকলৰ
সৈতে যুদ্ধ কৰিলে। তাতে দায়ূদ ক্লান্ত হ’ল। 16এনে সময়ত তিনিশ চেকল জোখৰ পিতলৰ বৰছা ধৰা আৰু নতুন তৰোৱালেৰে সাজু হোৱা
যিচবী-বনোব নামেৰে ৰফাৰ এজন সন্তানে দায়ূদক বধ কৰিবলৈ মন কৰিলে। 17কিন্তু চৰুয়াৰ পুত্ৰ অবীচয়ে তেওঁক ৰক্ষা কৰি সেই পেলেষ্টীয়া
জনক আঘাত কৰি তেওঁক বধ কৰিলে। তেতিয়া দায়ূদৰ লোকসকলে তেওঁৰ আগত শপত কৰি ক’লে, “ইস্ৰায়েলৰ প্ৰদীপ নুনুমাবৰ কাৰণে
আপুনি আমাৰ লগত আৰু যুদ্ধলৈ নাযাব।”

18সেই যুদ্ধৰ পাছত আৰু এবাৰ গোবত পেলেষ্টীয়া সকলৰ লগত যুদ্ধ হয়। সেই সময়ত হূচাতীয়া চিব্বকয়ে চফ নামেৰে ৰফাৰ এজন সন্তানক
বধ কৰিলে। 19পুনৰাই পেলেষ্টীয়া সকলৰ সৈতে গোবত আকৌ যুদ্ধ হোৱাত, যাৰে-ওৰগীমৰ পুত্ৰ বৈৎলেহেমীয়া ইলহাননে গাতীয়া গলিয়াথক
বধ কৰিলে যাৰ বৰছাৰটো কুৰা টোলোঠাৰ সমান আছিল।

20তাৰ পাছত আন এখন যুদ্ধ গাতত হয়। সেই যুদ্ধ অতি দীৰ্ঘকায় আৰু প্ৰত্যেক হাতে-ভৰি ছটা ছটা আঙুলি সৰ্বমুঠ চৌবিশটা আঙুলি থকা
এজন লোক আছিল। তেওঁ ৰফাৰ এজন সন্তান আছিল। 21যেতিয়া তেওঁ ইস্ৰায়েলক ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰিলে, তেতিয়া দায়ূদৰ ককায়েক চিমিয়ীৰ

পুত্ৰ যোনাথনে তেওঁক বধ কৰিলে। 22এই লোকসকল গাতত ৰফাৰ সন্তানসকল আছিল আৰু তেওঁলোকক দায়ূদ আৰু তেওঁৰ সৈন্যসকলৰ
হাতত বধ কৰা হ’ল।

## Chapter 22

1যি কালত যিহোৱাই দায়ূদক চৌল আৰু আন আন শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিল, সেই সময়ত তেওঁ যিহোৱাৰ উদ্দ্যেশেৰে এই কথাৰে গীত
গালে। 2তেওঁ প্ৰাৰ্থনা কৰি ক’লে,

“যিহোৱা মোৰ শিলা, মোৰ কোঁঠ আৰু মোৰ উদ্ধাৰকৰ্তা।

3মোৰ ঈশ্বৰ, মোৰ শিলা; তেৱেঁই মোৰ আশ্ৰয়স্থান।

তেওঁ মোৰ ঢাল, মোৰ পৰিত্ৰাণৰ শিং, মোৰ উচ্চ দুৰ্গ আৰু মোৰ আশ্ৰয়স্থান,

তুমি মোৰ ত্ৰাণকৰ্তা; তুমি মোক উপদ্ৰৱৰ পৰা নিস্তাৰ কৰোঁতা।

4প্ৰশংসাৰ যোগ্য যি যিহোৱা, মই তেওঁৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ;

তাতে মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পৰা মই উদ্ধাৰ পাওঁ।

5কিয়নো মৃত্যুৰ ঢৌৱে মোক বেৰি ধৰিছিল।

অধৰ্মৰূপ ঢল পানীয়ে মোক অভিভূত কৰিছিল।

6চিয়োলৰ জৰীয়ে মোক আগুৰি ধৰিছিল;

মৃত্যু-পাশে মোক মেৰাই ধৰিছিল।

7সঙ্কতৰ কালত মই যিহোৱাৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ;

মোৰ ঈশ্বৰৰ আগত মই কাতৰোক্তি কৰিলোঁ;

তাতে তেওঁ নিজ মন্দিৰৰ পৰা মোৰ মাত শুনিলে,

তেওঁৰ সন্মুখত কৰা মোৰ কাতৰোক্তি তেওঁৰ কাণত পৰিল।

8তেতিয়া পৃথিৱী কঁপিল আৰু জোকাৰ খালে।

স্বৰ্গৰ মূলবোৰো জোকাৰ খাই লৰিল; কিয়নো তেওঁৰ ক্ৰোধ জ্বলি উঠিছিল।

9তেওঁ নাকৰ পৰা ধোঁৱা ওলাই ওপৰলৈ গ’ল,

তেওঁৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা অগ্নিয়ে গ্ৰাস কৰিলে;

তাৰ পৰা জ্বলি থকা আঙঠা ওলাই জ্বলি থাকিল।

10তেতিয়া তেওঁ আকাশ মুকলি কৰি নামিল,

তেওঁৰ চৰণৰ তলত ঘোৰ অন্ধকাৰ আছিল।

11তেওঁ কৰূবত উঠিছিল আৰু উৰি ফুৰিছিল,

এনে কি, বায়ুৰূপ ডেউকাৰে উৰা মাৰি আহি তেওঁ দৰ্শন দিছিল।

12আৰু তেওঁ অন্ধকাৰক নিজৰ চাৰিওফালে তম্বুৰূপে স্থাপন কৰি ল’লে,

তেওঁ আকাশৰ মেঘত গধুৰ জলৰাশি একত্ৰিত কৰিলে।

13তেওঁৰ সন্মুখত থকা দীপ্তিৰ পৰা

জ্বলন্ত আঙঠা ওলাই পৰিল।

14যিহোৱাই আকাশৰ পৰা গৰ্জ্জন কৰিলে৷

সৰ্ব্বোপৰি জনে আটাহ পাৰিলে।

15তেওঁ বাণ মাৰি তেওঁৰ শত্ৰুসকলক গোট গোট কৰিলে,

তেওঁ বজ্ৰ মাৰি তেওঁলোকক ব্যাকুল কৰিলে।

16যিহোৱাৰ ভৎসৰ্নাত আৰু তেওঁৰ নাকৰ নিশ্বাস প্ৰশ্বাসৰ বায়ুত,

সমুদ্ৰৰ তলি দেখা গ’ল,

পৃথিৱীৰ মূলবোৰ অনাবৃত হ’ল।

17তেওঁ ওপৰৰ পৰা হাত মেলিলে; আৰু মোক ধৰিলে!

তেওঁ মহা-জলসমূহৰ পৰা মোক তুলি আনিলে৷

18তেওঁ মোক বলৱন্ত শত্ৰুৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে,

মোৰ বৈৰীবোৰৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিলে; কিয়নো তেওঁলোক মোতকৈ অতি বলৱন্ত আছিল।

19মোৰ বিপদৰ কালত তেওঁলোকে মোক আক্ৰমণ কৰিছিল,

কিন্তু যিহোৱা মোৰ উপকাৰক হ’ল।

20তেওঁ মোক বহল ঠাইলৈ উলিয়াই আনিলে৷

তেওঁ মোক উদ্ধাৰ কৰিলে, কিয়নো তেওঁ মোত সন্তোষ পালে।

21যিহোৱাই মোৰ ধাৰ্ম্মিকতা অনুসাৰে মোক পুৰস্কাৰ দিলে৷

মোৰ হাতৰ শুদ্ধতাৰ দৰে মোক ফল দিলে।

22কিয়নো মই যিহোৱাৰ পথত চলিলোঁ,

আৰু কুকৰ্ম কৰি মোৰ ঈশ্বৰক এৰা নাই৷

23কাৰণ তেওঁৰ সকলো শাসন মোৰ সন্মুখত আছে;

মই তেওঁৰ বিধিবোৰ মোৰ পৰা দূৰ কৰা নাই৷

24তেওঁৰ দৃষ্টিত মই সিদ্ধও আছিলোঁ,

আৰু নিজ অপৰাধৰ পৰা মই নিজকে আঁতৰে ৰাখিলোঁ।

25এই হেতুকে যিহোৱাই মোৰ ধাৰ্ম্মিকতা অনুসাৰে মোক ফল দিলে,

তেওঁৰ চকুৰ আগত থকা মোৰ হাতৰ শুদ্ধতাৰ দৰেই মোক ফল দিলে।

26যি জন বিশ্বাসযোগ্য, তেওঁলৈ তুমি নিজৰ বিশ্বাসযোগ্যতা প্ৰকাশ কৰা,

যি জন নিৰ্দোষী, তেওঁলৈ তুমি নিৰ্দোষীতা প্ৰকাশ কৰা৷

27তুমি শুচি লোকলৈ নিজৰ শুচিতা প্ৰকাশ কৰা,

কিন্তু বিপথগামী লোকলৈ তুমি চতুৰ ব্যৱহাৰ কৰোঁতা।

28তুমি দুখ পোৱা লোকক পৰিত্ৰাণ দিওঁতা,

কিন্তু গৰ্ব্বী চকুক তল কৰোঁতা।

29কিয়নো হে যিহোৱা, তুমি মোৰ প্ৰদীপ।

আৰু যিহোৱাই মোৰ অন্ধকাৰক পোহৰ কৰি দিয়ে।

30কিয়নো তোমাৰ সহায়ত মই সৈন্যদলৰ বিৰুদ্ধে খেদি যাওঁ;

আৰু মোৰ ঈশ্বৰৰ সহায়ত মই জাপ মাৰি গড় পাৰ হওঁ।

31ঈশ্বৰৰ পথ হ'লে সিদ্ধ।

যিহোৱাৰ বাক্য নিভাঁজ।

তেওঁ প্ৰত্যেক লোকৰ ঢালস্বৰূপ; যি জন তেওঁত থাকে, তেওঁ তাৰ আশ্ৰয়স্থান।

32কিয়নো যিহোৱাৰ বাহিৰে কোন ঈশ্বৰ আছে?

আমাৰ ঈশ্বৰত বাহিৰে কোন শিলা আছে?

33ঈশ্বৰ মোৰ দৃঢ় আশ্ৰয়;

তেওঁ সিদ্ধ লোকক নিজ পথত চলায়।

34তেওঁ মোৰ ভৰি হৰিণীৰ ঠেঙৰ সদৃশ কৰে

আৰু মোক পৰ্বতৰ ওখ ঠাইত থিয় কৰায়।

35তেওঁ মোৰ হাতক ৰণ কৰিবলৈ শিক্ষা দিয়ে,

তাতে মোৰ বাহুৱে পিতলৰ ধনুকো বেকা কৰিব পাৰে।

36তুমি মোক পৰিত্ৰাণ স্বৰূপ ঢাল দিলা,

আৰু তোমাৰ সাহায্যই মোক মহান কৰিলে।

37তুমি মোৰ ভৰিৰ তলৰ ঠাই বহল কৰিলা,

তাতে মোৰ ভৰি পিছলি নগ'ল।

38মই মোৰ শত্ৰুবোৰৰ পাছত খেদি গৈ তেওঁলোকক বিনষ্ট কৰিলোঁ।

তেওঁলোক বিনষ্ট নহ'লমানে মই উভটি নাহিলোঁ।

39মই তেওঁলোকক সংহাৰ কৰি এনেকৈ গুড়ি কৰিলোঁ যে, তেওঁলোকে উঠিব নোৱাৰিলে।

এনে কি, তেওঁলোক মোৰ ভৰিৰ তলত পতিত হ'ল।

40কিয়নো যুদ্ধ কৰিবৰ অৰ্থে তুমি মোক বলৰূপ কটিবন্ধন দিলা;

তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰক,

মোৰ তলতীয়া কৰিলা।

41তুমি মোৰ শত্ৰুবোৰক মোলৈ পিঠি দিয়ালা;

তাতে মোক ঘিণ কৰোঁতাবোৰক

মই সংহাৰ কৰিলোঁ।

42তেওঁলোকে সহায়ৰ বাবে আটাহ পাৰিলে,

কিন্তু পৰিত্ৰাণ কৰোঁতা কোনো নাছিল৷

তেওঁলোকে যিহোৱালৈ আটাহ পাৰিলে, কিন্তু তেওঁ তেওঁলোকক উত্তৰ নিদিলে।

43তাতে পৃথিৱীৰ ধূলিৰ নিচিনাকৈ মই তেওঁলোকক গুড়ি কৰিলোঁ,

আৰু বাটৰ বোকাৰ দৰে মই তেওঁলোকক গচকিলোঁ

আৰু মৰ্দ্দন কৰিলোঁ।

44তুমি মোৰ লোকসকলৰ

বিবাদৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰিলা৷

তুমি মোৰ জনগোষ্ঠীক উত্তৰাধীকাৰী হ'বলৈ ৰাখিলা৷

মোৰ অপৰিচিত এটা জাতিক

মোৰ দাস হ'বলৈ দিলা।

45বিদেশীসকল মোৰ বশীভূত হ'ল৷

শুনামাত্ৰকে তেওঁলোকে মোৰ আজ্ঞা পালন কৰিলে।

46বিদেশীসকল নিৰুৎসাহী হৈ নিজ নিজ দুৰ্গৰ পৰা

কঁপি কঁপি ওলাই আহিল।

47যিহোৱা জীৱন্ত!

মোৰ শিলাৰ প্ৰশংসা হওঁক৷

মোৰ পৰিত্ৰাণৰ শিলা, ঈশ্বৰ গৌৰৱান্বিত হওঁক;

48যি জনাই মোৰ হৈ প্ৰতিকাৰ সাধে আৰু লোকসকলক মোৰ ভৰিৰ তলত চাপৰ কৰে,

49আৰু মোৰ শত্ৰুবোৰৰ মাজৰ পৰা মোক উলিয়াই আনে৷

এনে কি, তুমি মোৰ বিৰুদ্ধে উঠাবোৰৰ ওপৰত মোক তোলা,

আৰু উপদ্ৰৱকাৰীবোৰৰ পৰাও মোক উদ্ধাৰ কৰা।

50এই হেতুকে হে যিহোৱা, মই জাতিবোৰৰ মাজত তোমাক ধন্যবাদ কৰিম;

আৰু তোমাৰ নামৰ উদ্দেশে প্ৰশংসাৰ গান কৰিম।

51ঈশ্বৰে নিজ ৰজাক মহা-পৰিত্ৰাণ দিয়ে,

আৰু তেওঁ নিজৰ অভিষিক্ত জনক দয়া কৰে।

তেৱেঁই সদাকাললৈকে দায়ূদ আৰু তেওঁৰ বংশক দয়া কৰিব।"

## Chapter 23

### দায়ূদৰ শেষ বাক্য। তেওঁ বীৰসকলৰ তালিকা।

1এয়ে দায়ূদৰ শেহতীয়া কথা।

যিচয়ৰ পুত্ৰ দায়ূদ,

উচ্চ সন্মানীয় পুৰুষ,

যাকোবৰ ঈশ্বৰৰ দ্বাৰাই অভিষিক্ত এজন,

এজন ইস্ৰায়েলৰ মধুৰ স্তুতি গীত গাওঁতা৷

2“মোৰ দ্বাৰাই যিহোৱাৰ আত্মাই কথা ক’লে,

তেওঁৰ বাক্য মোৰ জিভাত আছিল৷

3ইস্ৰায়েলৰ ঈশ্বৰে ক’লে,

‘ইস্ৰায়েলৰ শিলাই মোক ক’লে,

লোকসকলৰ ওপৰত যি জনে ন্যায়ৰূপে ৰাজত্ব কৰে,

যি জনে ঈশ্বৰলৈ ভয় ৰাখি শাসন কৰে,

4তেওঁ সূৰ্য্য উদয় হোৱা কালৰ সেই প্ৰভাতৰ দীপ্তিস্বৰূপ,

মেঘ নথকা প্ৰভাত সদৃশ,

যেতিয়া পৃথিৱীত তৃণ গজে,

বৰষুণৰ পাছত সূৰ্য্যৰ কিৰণৰ দ্বাৰাই।

5স্বৰূপেই ইশ্বৰৰ সন্মুখত মোৰ বংশ তেনে নহয় নে?

কিয়নো তেওঁ মোৰ লগত এটি চিৰস্থায়ী নিয়ম স্থাপন কৰিলে,

সেয়ে সম্পূৰ্ণ শৃঙ্খলাযুক্ত আৰু সত্য?

কাৰণ মোলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰা মোৰ সকলো পৰিত্ৰাণ আৰু মঙ্গল তেওঁ বৃদ্ধি নকৰিব নে?

6কিন্তু আটাই দুষ্ট লোক পেলাব লগা কাঁইট স্বৰূপ,

কিয়নো সেইবোৰক হাতেৰে ধৰিব নোৱাৰি৷

7কিন্তু যি মানুহে তেওঁলোকক চুব,

তেওঁ লোহা আৰু বৰছাৰ কুৰা হাতত লব লাগিব৷

পাছত তেওঁলোক থকা ঠাইতে তেওঁলোকক জুইৰে নিচেইকৈ পুৰা যাব’।”

8দায়ূদৰ যি সকল বীৰ আছিল, তেওঁলোকৰ নাম এই। তথমোনীয়া যোচেব-বচেবৎ সেনাপতি সকলৰ অধ্যক্ষ৷ তেওঁ একে সময়তে আঠ শ
লোকক বধ কৰিলে।

9তেওঁৰ পাছত অহোহীয়া দোদয়ৰ পুত্ৰ ইলিয়াজ; দায়ূদৰ তিনিজন ক্ষমতাশালী পুৰুষসকলৰ মাজৰ এজন৷ যিজন যুদ্ধলৈ গোট খোৱা
ফিলিষ্টীয়াসকলক ইতিকিং কৰিছিল আৰু যি সময়ত ইস্ৰায়েল লোকসকল যুদ্ধলৈ উঠি গৈছিল, সেই সময়ত দায়ূদৰ লগত আছিল৷
10ইলিয়াজে উঠি হাত শ্ৰান্ত নোহোৱামানলৈকে ফিলিষ্টীয়াসকলক প্ৰহাৰ কৰি আছিল। যিদিনালৈকে তৰোৱালখন তেওঁৰ হাতত লাগি ৰ’ল; সেই
দিনাই যিহোৱাই মহানিস্তাৰ আনিলে, আৰু লোকসকলে কেৱল লুট কৰিবলৈ ইলিয়াজৰ পাছে পাছে গ’ল।

11আৰু তেওঁৰ পাছত হৰৰীয়া আগিৰ পুত্ৰ চম্পা আছিল। যি ঠাইত মচুৰ মাহৰ খেতি আছিল, সেই ঠাইতে ফিলিষ্টীয়াসকলে গোট খাই দল
পাতিছিল আৰু সৈন্যসকল ফিলিষ্টীয়াসকলৰ আগৰ পৰা পলাইছিল৷ 12কিন্তু চম্পা খেতিৰ মাজত থিয় হৈ তাক ৰক্ষা কৰিলে, আৰু
ফিলিষ্টীয়াসকলক বধ কৰিলে; এইদৰে যিহোৱাই মহা-নিস্তাৰ আনিলে৷

13ত্ৰিশজন সৈন্যৰ মাজৰ তিনি জন লোক শস্য দোৱা সময়ত অদুল্লম গুহাত থকা দায়ূদৰ ওচৰলৈ গ’ল৷ তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ দলে
ৰফায়ীম উপত্যকাত ছাউনি পাতি আছিল। 14সেই কালত দায়ূদ দৃঢ় সংৰক্ষিত এটা গুহাত আছিল, আৰু তেতিয়া ফিলিষ্টীয়াসকলৰ প্ৰহৰী
সৈন্যদলে বৈৎলেহমত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল।

15পাছত দায়ূদে পানীৰ বাবে বৰ হাবিয়াহ কৰি ক'লে, “অহ, বৈৎলেহমৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা সেই নাদৰ পৰা পানী খাবলৈ আনি দিয়া হ'লে,
মই কেনে ভাল পালোঁহেঁতেন!” 16তাতে সেই তিনিজন বীৰ পুৰুষে ফিলিষ্টীয়াসকলৰ সৈন্যবোৰক ভেদ কৰি গৈ, বৈৎলেহমৰ দুৱাৰৰ ওচৰত থকা
সেই নাদৰ পানী তুলি আনিলে। তেওঁলোকে সেই পানী দায়ূদৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল, কিন্তু তেওঁ তাক পান কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। বৰং তাক
যিহোৱাৰ উদ্দেশে ঢালি দিলে। 17তেতিয়া তেওঁ ক'লে, “হে যিহোৱা, এনে কাৰ্য মোৰ পৰা দূৰ হওঁক, যে ইয়াক মই পান কৰিম, এয়ে জানো
আচলতে নিজ প্ৰাণ লৈ যোৱা লোকসকলৰ তেজ নহয়?” এই কাৰণে তেওঁ তাক পান কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে।

সেই বীৰ তিনিজনেই এই ক্ষমতাশালী কৰ্ম কৰিছিল।

18আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ ভায়েক অবীচয়, এই তিনিজনৰ ওপৰত সেনাধ্যক্ষ আছিল। এবাৰ তেওঁ তিনি শ লোকৰ বিৰুদ্ধে নিজৰ বৰছা
চলাই সিহঁতক বধ কৰিছিল। আৰু তিনি জনৰ মাজত প্ৰায়েই তেওঁৰ নাম হৈছিল। 19তেওঁ জানো সেই তিনি জনৰ মাজত অধিক মৰ্য্যদা পোৱা
লোক নহয়? এই হেতুকে তেওঁ তেওঁলোকৰ ওপৰত সেনাধ্যক্ষ হ'ল। তথাপিও তেওঁ এই প্ৰথম তিনি জনৰ সমানে প্ৰখ্যাত হোৱা নাছিল।

20এজন কবচলীয়া বীৰপুৰুষ, যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ যি বনায়া, তেওঁ অনেক মহৎ কাৰ্য্য কৰিছিল। তেওঁ মোৱাবীয়া অৰীয়েলৰ দুজন পুতেকক বধ
কৰিছিল। তাৰ বাহিৰেও হিম পৰা কালত তেওঁ গৈ গাতৰ ভিতৰত থকা এটা সিংহ মাৰিছিল। 21আৰু তেওঁ এজন বৰ সুন্দৰ মিচৰীয়াক বধ
কৰিছিল। সেই মিচৰীয়াৰ হাতত এপাত বৰছা আছিল, কিন্তু তেওঁ এডাল লাখুটি লৈ সেই মিচৰীয়াজনৰ সৈতে যুঁজিছিল। তেওঁ মিচৰীয়াজনৰ
হাতৰ পৰা বৰছাপাত কাঢ়ি লৈ, তেওঁৰ বৰছাৰেই তাক বধ কৰিলে।

22যিহোয়াদাৰ পুত্ৰ বনায়াই এই বীৰত্বপূৰ্ণ কাৰ্য্যবোৰ কৰিলে আৰু তেওঁ সেই তিনি জন বীৰৰ লগে লগে তেওঁৰো নাম হ'ল। 23তেওঁ ত্ৰিশ জনকৈ
অধিক মৰ্য্যদা পোৱা হ'ল যদিওঁ তেওঁ প্ৰথম তিনি জনৰ সমান হোৱা নাছিল। তথাপিও দায়ূদে তেওঁক নিজৰ গা-ৰক্ষীয়া সৈন্যদলৰ ওপৰত
অধ্যক্ষ পাতিলে।

24যোৱাবৰ ভায়েক অচাহেল ত্ৰিশ জনৰ মাজৰ এজন আছিল; বৈৎলেহমীয়া দোদৰ পুত্ৰ ইলহানন, 25হৰোদীয়া চম্মা, হৰাদীয়া ইলীকা,
26পলটীয়া হেলচ, তাকোইয়া ইক্কেচৰ পুত্ৰ ঈৰা, 27অনাথোতীয়া অবীয়েজৰ, হুচাতীয়া মবুন্নয়, 28অহোহীয়া চলমোন, নটোফাতীয়া মহৰয়;

29নটোফাতীয়া বানাৰ পুত্ৰ হেলেব, বিন্যামীনৰ সন্তানসকলৰ গিবিয়া-নিবাসী ৰীবয়ৰ পুত্ৰ ইত্তয়, 30পিৰাথোনীয়া বনায়া, গাচ উপত্যকা-নিবাসী
হিদ্দয়। 31অৰ্বাতীয়া অবীঅলবোন, বৰ্হূমীয়া অজমাবৎ, 32চালবোনীয়া ইলিয়হবা, বনে-যাচনেৰ পুত্ৰসকল যোনাথন;

33হৰাৰীয়া চম্মা, অৰাৰীয়া চাৰৰৰ পুত্ৰ অহীয়াম, 34মাহতীয়া অহচবয়ৰ পুত্ৰ ইলীফেলট, গিলোনীয়া অহীথোফলৰ পুত্ৰ ইলীয়াম, 35কৰ্মিলীয়া
হিষো, অৰ্বীয়া পাৰয়, 36চোৱা নিৱাসী নাথনৰ পুত্ৰ ঈগাল, গাদীয়া গোষ্ঠীৰ বানী,

37অম্মোনীয়া চেলক, আৰু চৰুয়াৰ পুত্ৰ যোৱাবৰ অস্ত্ৰবাহন বোৰোতীয়া নহৰয়, 38যিত্ৰীয়া ঈৰা, যিত্ৰীয়া গাৰেব, 39আৰু হিত্তীয়া উৰিয়া; সৰ্ব্বমুঠ
সাতত্ৰিশ জন।

## Chapter 24

### লোকসকলৰ গণনা কৰাৰ দোষ আৰু তাৰ দণ্ড

1পাছত ইস্ৰায়েলৰ বিৰুদ্ধে যিহোৱাৰ ক্ৰোধ পুনৰায় জ্বলি উঠিল আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে দায়ূদৰ প্ৰবৃত্তি জন্মাই তেওঁ ক'লে, “ইস্ৰায়েল আৰু
যিহুদাক গৈ গণনা কৰা”। 2তাতে ৰজাই তেওঁৰ ওচৰত থকা প্ৰধান সেনাপতি যোৱাবক ক'লে, “মই ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলৰ সংখ্যা জানিবৰ
বাবে, তুমি দানৰে পৰা বেৰ-চেবালৈকে ইস্ৰায়েলৰ সকলো জনগোষ্ঠীৰ মাজত যোৱা আৰু তোমালোকে লোকসকলক গণনা কৰা।” 3তেতিয়া
যোৱাবে ৰজাক ক'লে, “এতিয়া যিমান লোক আছে, আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই তাৰ এশ গুণ বৃদ্ধি কৰক আৰু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে তাক চকুৰে
চাওক; কিন্তু মোৰ প্ৰভু মহাৰাজে এনে কাৰ্যত কিয় সন্তোষ পাইছে?” 4তথাপি যোৱাব আৰু সেনাপতিসকলৰ আগত ৰজাৰ বাক্য প্ৰবল হ'ল;
তাতে যোৱাব আৰু সেনাপতিসকলে ইস্ৰায়েলৰ লোকসকলক গণনা কৰিবলৈ ৰজাৰ আগৰ পৰা গ'ল।

5পাছত তেওঁলোকে যৰ্দ্দন পাৰ হৈ আৰোয়েৰৰ মাজত থকা নগৰ খনৰ সোঁফালে ছাউনি পাতিলে; আৰু তেওঁলোকে গাদ ও জাজেৰলৈকে গ'ল।
6তাৰ পাছত তেওঁলোকে গিলিয়দ আৰু দানযানলৈ গৈ ঘুৰি আহি চীদোনলৈ গ'ল। 7তেওঁলোকে তূৰ দুৰ্গলৈ গ'ল আৰু হিব্বীয়া ও
কনানীয়াসকলৰ সকলো নগৰলৈও গ'ল; আৰু শেষত তেওঁলোকে আহি যিহূদাৰ দক্ষিণ অঞ্চল বেৰ-চেবাত উপস্থিত হ'ল। 8এইদৰে তেওঁলোকে
দেশৰ সকলো ঠাইতে ফুৰি ন মাহ বিশ দিনৰ মুৰত যিৰূচালেমলৈ উভটি আহিল। 9পাছত যোৱাবে গণনা কৰা লোকসকলৰ সংখ্যা ৰজাৰ
ওচৰত আনি দিলে; তাৰ মুঠ, ইস্ৰায়েলৰ তৰোৱাল ধৰোঁতা আঠ লাখ বলৱান লোক, আৰু যিহূদাৰ পাঁচ লাখ লোক।

10এইদৰে দায়ূদে লোকসকলক গণনা কৰোৱাৰ পাছত, তেওঁৰ মনে তেওঁক দোষী কৰিলে। তেতিয়া দায়ূদে যিহোৱাক ক'লে, “এই কৰ্ম কৰি মই
মহা পাপ কৰিলোঁ; কিন্তু হে যিহোৱা বিনয় কৰোঁ, নিজ দাসৰ অপৰাধ ক্ষমা কৰা, কিয়নো মই অতিশয় অজ্ঞানৰ কৰ্ম কৰিলোঁ।” 11দায়ূদ

ৰাতিপুৱাতে উঠিল, দায়ূদৰ দৰ্শক গাদ ভাববাদী ওচৰলৈ যিহোৱাৰ বাক্য আহিল, বোলে, **12**“তুমি গৈ দায়ূদক কোৱা: ‘যিহোৱাই এই কথা কৈছে, মই তোমাৰ আগত তিনিটা দণ্ড ৰাখিছো; তাৰ মাজৰ এটা বাচি লোৱা, মই তাকেই তোমালৈ কৰিম’।”

**13**তাতে গাদে দায়ূদৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক’লে, “তোমাৰ দেশত সাত বছৰ আকাল হ’ব লাগে নে? বা তোমাৰ শত্ৰুবোৰ পাছে পাছে খেদি যাওঁতে, তুমি সিহঁতৰ আগে আগে তিনি মাহলৈকে পলাই থাকিবা? নাইবা দেশত তিনি দিনলৈকে মহামাৰী হ’ব? এতিয়া মোক পঠোৱা জনাক মই কি উত্তৰ দিম, তাক এতিয়াই বিবেচনা কৰি চোৱা।” **14**তাতে দায়ূদে গাদক ক’লে, “মই বৰ ঠেকত পৰিছোঁ। আমি যিহোৱাৰ হাতত পৰা ভাল, কিয়নো তেওঁৰ দয়া প্ৰচুৰ, কিন্তু মোক মানুহৰ হাতত পৰিবলৈ নিদিয়ক।”

**15**গতিকে সেই ৰাতিপুৱাৰে পৰা নিৰূপিত সময়লৈকে যিহোৱাই ইস্ৰায়েললৈ মহামাৰী পঠিয়ালে; তাতে দানৰে পৰা বেৰ-চেবালৈকে সত্তৰ হাজাৰ লোকৰ মৃত্যু হ’ল। **16**পাছত যেতিয়া দূতে যিৰূচালেমক বিনষ্ট কৰিবলৈ তাৰ ফাললৈ হাত মেলিলে, তেতিয়া যিহোৱাই সেই আপদৰ বাবে খেদ কৰি সংহাৰক দূতক ক’লে, “এয়ে জুৰিছে! এতিয়া তোমাৰ হাত কোঁচোৱা।” সেই সময়ত যিহোৱা সেই দূত যিবূচীয়া অৰৌণাৰ মৰণা মৰা খলাৰ ওচৰত আছিল। **17**পাছত যি দূতে সংহাৰ কৰিছিল, দায়ূদে সই দূতক দেখি যিহোৱাক ক’লে “মইহে পাপ কৰিলোঁ, মইহে অপৰাধী হলোঁ; কিন্তু এই মেষবোৰে কি কৰিলে? মই বিনয় কৰোঁ, তোমাৰ হাত মোৰেই বিৰুদ্ধে আৰু মোৰ পিতৃ-বংশৰ বিৰুদ্ধে হওক!”

**18**সেই দিনা গাদে দায়ূদৰ ওচৰলৈ আহি তেওঁক ক’লে, “তুমি উঠি গৈ যিবূচীয়া অৰৌণাত মৰণা মৰা খলাত যিহোৱাৰ উদ্দেশে এটা যজ্ঞ-বেদি স্থাপন কৰাগৈ।” **19**তাতে যিহোৱাৰ আজ্ঞা অনুসাৰে গাদৰ নিৰ্দেশ মানি দায়ুদ উঠি গ’ল। **20**পাছত অৰৌণাই চাই দেখিলে যে, তেওঁৰ ফালে ৰজা আৰু তেওঁৰ দাসসকল আহি আছে, তাতে অৰৌণাই আহি ৰজাৰ আগত মাটিত উবুৰি হৈ প্ৰণিপাত কৰিলে।

**21**আৰু অৰৌণাই ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ নিজৰ দাসৰ ওচৰলৈ কি কাৰণে আহিল?” দায়ূদে ক’লে, “লোকসকলৰ মাজৰ পৰা মহামাৰী গুচিবৰ বাবে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্ম্মাণ কৰিবৰ অৰ্থে মই তোমাৰ পৰা এই মৰণা মৰা খলা কিনিবলৈ আহিছোঁ।” **22**তেতিয়া অৰৌণাই দায়ূদক ক’লে, “মোৰ প্ৰভু মহাৰাজৰ দৃষ্টিত যি ভাল হয়, তাকে লৈ উৎসৰ্গ কৰক; চাওঁক, হোম-বলিৰ বাবে এই গৰুবোৰ আৰু খৰিৰ বাবে মৰণা মৰা যন্ত্ৰ আৰু গৰুবোৰৰ যুৱঁলি আছে৷ **23**হে মহাৰাজ অৰৌণাই মহাৰাজক এই সকলোকে দিছে।” অৰৌণাই ৰজাক পুনৰ ক’লে, “আপোনাৰ ঈশ্বৰ যিহোৱাই আপোনাক গ্ৰহণ কৰক।” **24**ৰজাই অৰৌণাক ক’লে, “সেয়ে হ’ব নোৱাৰে, মই মূল্য দি তোমাৰ পৰা সকলো কিনিহে লম; মই নিজ ঈশ্বৰ যিহোৱাৰ উদ্দেশে বিনামূল্যে হোম-বলি উৎসৰ্গ নকৰোঁ।” এই বুলি দায়ূদে পঞ্চাশ চেকল ৰূপ দি, সেই মৰণা মৰা খলা আৰু গৰুবোৰ কিনি ল’লে। **25**আৰু দায়ূদে সেই ঠাইতে যিহোৱাৰ উদ্দেশ্যে এটা যজ্ঞ-বেদি নিৰ্ম্মাণ কৰি, হোম-বলি আৰু মঙ্গলাৰ্থক বলি উৎসৰ্গ কৰিলে। তাতে যিহোৱাই দেশৰ পক্ষে প্ৰাৰ্থনা শুনিলে আৰু ইস্ৰায়েলৰ পৰা মহামাৰী গুচিল।

# অবদানকাৰী

## Assamese Unlocked Literal Bible অবদানকাৰী

Ajit Kumar Singha
Antoney Raj
Basanta Kumar Sarma
Cdr. Thomas Mathew
Dr. Bobby Chellappan
Hinal Prakash
Jobby Prasannan
Jumi Devi
Kanika Dhar
Kavita Bora
Merlyn Easa
Numali Tara
Rev. Tarun Singha
Rinu John
Sangeet Momin
Shojo John
Door43 World Missions Community

## Tischendorf Greek New Testament 8th edition অবদানকাৰী

eBible.org
Clint Yale
Dr. Maurice A. Robinson
Ulrik Sandborg-Petersen
Door43 World Missions Community